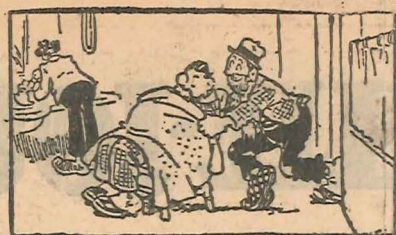

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Fra Sætersdalen.

Gratis barbering.

„Det er ikke hver dag det hænder, at man har anledning til at bli gratis barbert. Men forleden hændte det virkelig mig. Jeg kom forbi en barberstue, hvorfra den deiligste, melodiske snorken lød ut til mig. Grepet av en anelse gik jeg ind, — mit ansigt lignet en skobørste, jeg kunde nok trænge til at bli barbert, men vel at merke, naar det kunde ske gratis, — penger hadde jeg ikke paa mig.

Min anelse slog heller ikke feil, — det var virkelig en mand der skulde barberes som var sovnet, mens han ventet paa at barbereren gjorde saape-skummet istand. Nu brukte de heldigvis nogen mægtige kjæmpeservietter paa den barberstuen, saa at jeg kunde trække servietten opover hodet paa den sovende og ubemerket anbringe mig selv bak hans stol med hodet ovenfor stolen.

For barberen saa det nøiagtig ut som om alt var i orden, — han la ikke merke til at manden imidlertid hadde skilte hode, — og han gav sig til at saape dygtig ind, og da han hadde saapet ind, tok han mine stride stubber med nogen ualmindelig flotte og bløte snit. Et øieblik efter var mine kinder saa glatte som et barns, — det var længe siden, jeg var blit saa fint barbert.

Naar det nu var gaat rigtig til, skulde jeg jo egentlig ha været borte ved vandkranen for at faa skyllet saapen av. Men i betragtning av omstændighetene gav jeg avkald paa denne luksu og skyndte mig istedet ut av døren — tidsnok til at se den sovende mand vaakne op og barberen bli næsten lamslaat av forførdelse over at se hvor liten virkning hans flotte strøk hadde hat.

Uf!

Det vakreste ansikt

blir utiftalende og stygt, naar det skjæmmes av filipenser, haar eller andre mispyrdelser. Herimot er de **mest probate midler:**

„Macko“-balsam og „Perfekt“-haarfjerner.

„Macko“-balsam er en undergjørende hud-creme, fremstillet av de rene og mest velgjørende stoffe. — „Macko“-balsam fjerner hudorm, finner, røde irriterede flekker og al urenhed i huden og er det bedste middel mot den forfærdelige hudkløe, der kan plage en fra Top til Taa. „Macko“-balsam gjør en grov hud fløielsbløt og fin og er absolut enestaaende mot flussdannelse og derav følgende haaravfald. „Macko“-balsam kan anvendes paa hele legemet. Hvis hyder er tør, bør „Macko“-balsam stadig brukes efter vaskning av ansikt og hænder eller efter bad.

Av de os uopfordret tilstillede anbefalinger hitsættes:

„Jeg var stærkt plaget av kviser og utslet i ansiktet og har herimod med overraskende godt resultat brukt „Macko“-balsam. Takker Dem for samme. Kristiania, 28-2-19. A. Jacobsen.“

Takker, har mottaget den av Dem tilsendte „Macko“-balsam. Da jeg finder den saa enestaaende god, beder jeg Dem pr. omgaaende sende 4 krukker „Macko“-balsam til en pris av 5 — fem kr. pr. krukke, tilsammen 20 kr., som bedes tat i postopkrav. Med agtelse Hilbert E. J. Skulsfjord pr. Tromsø 27/2 1919.

„Macko“ er drøi i bruk. Virkning garanteres. Kr. 3.50 & 5.00 pr. krukke.

„Perfekt“-haarfjerner. Ingen engelsk, fransk eller tysk dame optræder med lange haar paa haken, en begyndende bart eller med en bar, lodden arm. Herimot bruker de „Perfekt“, der øjeblikkelig og umertefrit tager alle generende haar, hvorved ens utseende blir uanet mere tiltvækkende og forskjønnnet samt mindst ti aar yngre. „Perfekt“ garanteres virkningsfuld og uskadelig. Pris kr. 4.00 for stor portion. Bruksanvisning medfølger. (Vi har eneretten til fabrikation av „Perfekt“ her i landet).

Ovenstaaende preparater der er fremstillet ved vor **specialfabrik for skjønhetsmidler** erholdes bl. a. hos følgende forhandlere:

AS Norsk medicinsk varehus, Akersgaten 53, Kristiania.	Torps parfumeri- og drogeforretning, Kristianssand S.
J. O. Jørgensens parfumerforretning, Bergen.	Anna Eilefssens parfumeri, Aalesund.
Einar Lehn, Nordregt. 2, Tr. hjem.	O. I. Hansen, Haugesund.
C. H. Engelsen, Stavanger.	Kristian Østreng, Øjovik.

eller direkte fra: „JANUS“, tekn. kem. fabrikk, Rusløkveien 12, Kristiania — utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.

Dit eget billede som frimerke. Send mig dit billede og De erholdt 4 stk. frimekefotografier gummieret, færdig til paaklæbning for kun kr. 3.95 + porto pr. efterkr. Central-Agentur, Postbox 1505, Kristiania. H.

Franske Parfumer, Sæper, Crêmer og Pudder.

Marth. Jacobsen, Parfumeri, Grønsen 17, Kristiania.

Barber Dem selv med „HANOTT“ sikkerhets-barbermaskine. — „HANOTT“, der har bøiet og stilbart blad (nøiagtig som „Gillette“), er den bedste, fineste og eleganteste barbermaskine i handelen og aldeles delikat i bruk. — At skjære sig med den er utelukket. — „HANOTT“ er av hel messing og ekstra forsolvet. — Bladene er tveeggede og av prima fjerstaal. — Trods sin prisbillighet overtræffer „HANOTT“ baade i godhet og utstyr selv de dyreste barberapparater. — Koster med 6 blade og i elegant etui kun kr. 9.00 pr. stk. — Leveres ogsaa i stort elegant etui med spill, smuk, forniklet sapekost og sapehylse for kr. 11.50 pr. stk. (10 stk. reserveblade kr. 2.80). — Sendes utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto fra:

L. HA YDBERG & CO. :: Rusløkveien 12 :: Kristiania.

FJELD

NORSK SKADEFORSIKRINGSSELSKAB

forsikrer mod INDBRUDS-TYVERI paa gode Betingelser. Hurtigt og greit Opgjør.

Storthingsgd. 2. TH. 8601.

!!! Skjønhet !!!

har oftest en større magt end rikdom, siger en av verdens største vismænd Aristoteles. Utenom den naturlige formedannelse, er hudpleien det viktigste av alle midler til at oppnaa og bevare skjønheten. Et i alle dele ideelt middel er Lady-Cream. Ved stadig bruk av Lady-Cream oppnaas en fin og frisk ansikts-hud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Der find's i et andet skjønhetsmiddel, som forner de bedste egenskaper paa hygieinens område med en saa straalende skjønhets-virkning som Lady-Cream. Forsendes overalt mot postopkrav + porto eller forskudsbetaling i portioner a kr. 3.00 og 4.50. Forhandlere antages.

Internationalt Norsk Institut, Kristiania, Sven Brunsgt. 24.

Averter i Nordens største Ugeblad, **ALLERS FAMILIE-JOURNAL.**

„NORSKE FOLK“ Livsforsikring med maanetlig premiebetaling.

Tegn abonnement paa **Allers Familie-Journal**

Største utvalg gramfon-plater.

Norske sange, viser, tale, violn og trækspilplater.

— Forlang katalog 4 —

Thv. Gjestad & Co. AS Grønsen 17 • Kristiania.

Livsforsikrings-Selskabet BRAGE

»Nordisk Mønster-Tid.«s Abonnenter kan gennem Ekspeditionen erholde

Tilskaaerne Snitmønstre og Broderimønstre mod Indsendelse af Bestillingsseddelen samt 35 Øre i Frimærker.

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengjælse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som „Ajax“-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjentgjort vi ikke vær kunders utalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubeslutsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp skriver: „Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.“

Helene Persson, Tvärlandsmølle, Sörårläcke, skriver: „J. O. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kraefterne og anbefaler det gjerne.“

Lignende og endnu bedre resultater bragte „Ajax“ i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsat ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet, Avd. 45, Jacobsbergsgatan 33, STOCKHOLM.

NORSKE HJØBMAND Forsikringsaktieselskab

BRAND

Vaseline-Chesebrough

For ind- og utvortes bruk; i barnekammeret er den uvurderlig og for toilletet et nødvendigt hjælpemiddel henhørende paa ethvert toiletbord.

DER ER FORSKJELLIGE PRÆPARATER — nogle for huden, sprukne hænder etc., andre for reumatisme, nervesmerter og lægning av skaar og saar; andre igjen for lat give haaret et frisk og glinsende utseende: faktisk talt, intel husapotek bør være uten et assortiment av disse specialiteter.

Handelsnavnet „VASELINE“ findes paa hver flaske og flaske.

CHESEBROUGH MANUFACTURING CO., 42, Holborn Viaduct, London.

VARE-MÆRKE

MENTHOLATUM

INDREGISTRERET

Middel til utvortes bruk med utallige anvendelser. Faas gjennom alle apoteker (uten recept). Priser: tuber kr. 1.50, krukker 1.75, 3.25 og 6.00. Gratis prøve utleveres paa alle apoteker, eller si sendes fra Gene aldepotet for Mentholatum, Østerbrogade 4, København Ø.

DE ØVER EN VELGJERNING mot ethvert menneske, De gjør bekendt med MENTHOLATUM.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 1.

1. januar 1920.

44 aarg.

Paa en filmbørs i en storby, en kafé, hvor filmens „smaa roller“ søger engagement.
Originaltegning av Felix Schwormstädt. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal.“

Paa filmernes børs.

(Til ovenstaaende billede.)

Der findes i enhver storby kaféer som har sit eget bestemte publikum, et publikum som ikke nepot kommer der for at spise og drikke, men meget mer for at træffe bekjendte og gjøre forrethning med dem, og for hvem kaféen paa en maate er blitt det samme som børsen er for storhandelen og finansén. Der er kaféer, hvor juvelhandlérne kommer og avgør sin forretning, der er andre kaféer som sterlig søkes av assuranceagenter, av pelshandlere, av haandverkere, av avisfolk eller av folk som lever av at regne ut veddeløpshesters chancer paa de næste veddeløb og sælge „tips“. Saaledes er der ogsaa kaféer hvor filmens folk søger hen i visse timer paa dagen for at faa engagement.

Det er ikke de „store navner“ man finder her ved kaféens hvite marmorborder. Det hvite lerrets helter og heltinder, publikums yndlinger, behøver ikke at gaa efter engagementer paa filmbørsen. De slutter disse engagementer paa de store filmselskapers kontorer, hos de store agenter eller i sit hjem. Det er alle „de smaa roller“ som søger herhen, det er dem som danser „folkemassen paa gaten“, „lilskuerne ved veddeløpet“, „passagerene paa damperen“, de

navnløse, staffagen. Der er gamle skuespillere, som ikke har drøvet det videre langt, der er mænd, der er unge piker, der er gamle damer, der er alle mulige typer og alle mulige aldrer og kostymer. Mange av dem er folk som bare tar dette arbeide i mangel av andet, der er andre som gik til filmen i haab om her at finde gødet og æren, og som opdaget, at filmen byr paa likesaa mange og likesaa bilre skuffelser som det rigtige teater, og alle stirrer de nu og da gjennem kaféens tobaksrøk hen imot de steder, hvor de forskjellige filmssceners regissører pløier at vise sig.

Nu blir der pludselig røre blandt kafégjesterne. Et par av disse regissører er kommet, og man hører deres stemmer: „Jeg har bruk for femti damer og herrer til et sommerbal. Bare de damer som er i besiddelse av pene sommerdragter kan melde sig.“ Eller: „Der ønskes ti kammerlignere, tyve landarbeidere, femten tyver til at befolke en forbryderhule.“ En anden roper kanskje: „Jeg skal ha ti herrer og damer til et selskap“, og en tredje av regissørene sier „gjester til et badested.“ Men næsten ved hvert av disse tilbud tilføies bemerkningen: „Man maa selv ha elegant garderobe med!“ Det er kanskje det værste for mange. Filmen lønner enten kongelig eller daarlig, de som sitter her paa „filmbørsen“, har ikke naadd de kongelige ga-

ger, og det kan vel ofte knipe med garderoben. Her er det ofte mer en pent sittende frak end scenisk talent, det kommer an paa. Det gjalder i endnu høiere grad damene end herrene.

I et par timer varer „filmbørsen“ i regelen. Saa er engagementene sluttet, nogen av filmerne gaar skuffet bort, andre har faat et engagement paa et par dager: som „folkemængde“, som „badgjester“, som „gjester ved selskapet“. Det er de smaa, de navnløse roller, men der er vel neppe en eneste filmer som ikke, hvor beskeden saa end hans rolle er, i sit hjerte nærer det haab, at nepot i den rollen er det han kanskje vil slaa igjennem, gjøre sig bemerket og begynde sin seiersgang over alle hvite lerreter og alle brogede galeplakater.

Man kalder det kjærlighet.

Av
H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapittel.)

Baron Hans Rif til Rifsborg, som tilhører en av landets ældste slegter hvis medlemmer ofte har sat

spor i landets historie, er netop vendt hjem til sit fædregods, det største paa egnen. I ti aar har han streift om i verden og sendt interessante samlinger hjem til sit slot. Han er vel tredve aar og har derute i det fremmede faat et hjerteskaar som har gjort ham nedtrykt og træt av livet. Paa et av nabegodsene, Bøkeholm, bor en gammel ven av hans far, Grev Bøkeholm har ogsaa hat en stor skuffelse i kjærlighet, idet hans anden hustru bedrog ham paa en maate som førte til skilsmisse, efterat han hadde duellert med hendes elsker og derved faat en knæskade som delvis har lammet hans ben. Siden da har greven, menneskesky og indadvendt, trukket sig helt tilbake til Bøkeholm med sin datter av første egteskap, den 18-aarige komtesse Pia, hvis undervisning og opdragelse han selv besørger uten at ville utsætte hende for den uheldige indflydelse, et ophold i en pensionsanstalt eller en guvernante efter hans mening vilde øve paa hende. Pia liker bedst at streife om i gutteklær, og baron Hans Rif trodde ogsaa at det var en gut han hadde for sig da han ved et leilighetsværelse traf hende, den sommerdag han alene og tilfjeldt vendte hjem til Rifsborg. Bøkeholm var det første sted Hans besøkte efter hjemkomsten. Der opstod straks et hjertelig forhold og gjensidig forstaaelse mellem greven og ham. Og da begge var videnskapelig interessert, likesom ogsaa Pia gjennom samlivet med faren var merkelig godt orientert paa flere saadanne felter, maatte baronen love ofte at besøke dem og fortælle om sine reiser og oplevelser.

„Aa — det maa være storartet! Jeg har ogsaa en kjelke. Vet De hvor der er en god akebakke?“

„Aa?“
„I ruinen av Deres gamle borg ned til engen ved elven. Hu — hei — der suser man ned som om man hadde vinger. Jeg tror ikke der i hele St. Moritz findes en saa glimrende akebakke.“

„Kanskje vi kan benytte denne akebakke i fællesskap i den kommende vinter,“ sa Hans.

Hun sprang op og klappet i hendene.
„Aa, det var storartet! De har jo egentlig ret til at forvise meg fra fjeldet.“
„Den ret vil jeg sikkert aldrig gjøre bruk av.“

„Det vilde ogsaa være slemt for mig. Fjeldet og jeg er nu engang gode venner, det er det høieste i omegnen og man har en storartet utsigt fra det. Aa — jeg glæder mig allerede til næste vinter — vi vil rigtig ofte suse nedover med kjelken, ikke sandt?“

„Naa, naa,“ sa faren, „du maa ikke straks legge saa meget beslag paa baron Rif.“
Hun saa leende paa den unge mand.

„Aa — naar det ikke passer ham, kan han jo si det — ikke sandt, baron Rif?“

Hans smilte.
„Jeg tror det vil passe mig endnu oftere end Dem.“

De passerte endnu en stund paa denne utvungne maate. Pia var lykkelig over at faren deltok saa livlig i samtalen. Midt under denne omfavnet hun ham glædestraalende og sa:

„Aa, far, jeg er saa frygtelig glad over at baron Rif nu vil besøke os rigtig ofte. Ikke sandt — De vil komme rigtig ofte over til os?“ sluttet hun og vendte sig bedende mot den unge mand.

Han saa ind i de straalende barneøine og følte til sin egen forbauselse noget som lignet glæde over at hun uttalte denne bøn.

„Jeg vil gjerne komme — saa ofte jeg faar lov.“

„Aa, da maa De komme hver dag. Jeg er jo saa glad og far har ikke været saa opplivet paa lange tider.“

Da Hans Rif endelig brøt op, hængte Pia sig fortrolig ved hans arm og hoppet ugenert og naturlig ved siden av ham som et fornøiet barn ved siden av en onkel. Da hendes lange kjole generte hende, tok hun den energisk høit op, saa den ikke lenger hindret hendes bevægelser.

Far og datter fulgte gjesten ut til vognen. Pia gikk bort til hesten og avgav med kjenderblik sin dom over den.

Efter en hjertelig avsked kjørte Hans Rif bort. Da han fra porten endnu en gang

saa sig tilbake, vinket Pia fornøiet til ham. Saa klynget hun sig til faren.

„Aa, far, det var morsomme, hyggelige timer! Bare baron Rif kommer snart igjen!“

Nogen dager senere gjennomstreift komtesse tilhøst skogen. Idet hun fornøiet smaa plystret, sat hun i sadlen — i sin gamle guttedragt.

Dagen i forveien hadde hun paa fru Dammers indstændige bønner gjort et forsøk med den nye ridedragten. Men det faldt sørgelig ut. Pia paastod, det frygtelig at plages med en slik lang kjole. Og Lina hadde foreløbig maattet henge ridedjolen ind i det bakerste hjørne av skapet.

Henrykt hadde hun iført sig sin guttedragt idag.

Da hun nu fra skogen vilde ride ut paa engen, vinket borgruinerne i Rifsborg fristende til hende og hun besluttet at ride derop.

„Guvernante“ rystet ganske vist litt motvillig paa hodet, da den skulde gaa opover den temmelig bratte vei. Den gav sit mislydlig lydelig tilkjende.

„Skam dig, doyne dyr!“ sa hun og drev den frem.

At dens motstand nyttet ikke noget! „Guvernante“ maatte op, den unge rytterske satte sin vilje igjennem. En hel time gikk det langsomt op til fjeldets plataa. Da Pia var naadd ditop, sprang hun av hesten og bandt den til et træ.

„Saa, nu kan du ikke løpe væk. Her kan du grasse saa meget du lyster,“ sa hun leende og klappet „Guvernante“ paa halson.

Saa sprang hun bort til ruinen. Det moret hende alltid meget at klatre omkring i det gamle murverk. Det gjorde hun ogsaa idag. Jo høiere hun kom, desto gladere blev hun. Ut fra de forfaldne buvinduer saa hun med straalende øine ulover det vidstrakte landskap og útstøtte av og til en glad jodlen.

Hun var kommet op paa svalen og svingte sig op paa taarnets friltaaende kant, og hun vilde netop begynde en rundgang paa dette farlige sted, da hun pludselig fikk øie paa Hans Rif som stod nedenunder ved hendes hest og øiensynlig saa sig sökende om efter ryttersken.

„Baron Rif — baron Rif! Goddag!“ ropte hun ned til ham.

Han saa op og blev øiensynlig forskrækket ved at se hende svæve deroppe.

„For Guds skyld — kom straks ned!“ ropte han op.

Hun rystet bare leende paa hodet.
„Kom ned, komtesse, muren er usikker!“ ropte han endnu engang bestemt.

Men hun voltigerte bare et stykke videre.

„Her er det ganske fast grund, hr. Rif, og jeg er ikke svimmel. Det er ikke første gang, jeg gaar omkring heroppe. Aa — for en deilig utsigt! Gid man kunde flyve — langt ut i verden. Kom dog ogsaa hitop.“

„De skal komme ned øieblikkelig!“ ropte han bydende med et morskt ansigt.

Hun saa forbauset ned paa ham.

„Aa, er De ræd for at jeg skal ødelægge Deres vakre borgruin?“ ropte hun halvt leende, halvt trodsig.

„Kom ned!“ ropte han endnu en gang i en næsten truende tone, for han svævet i den største angst for at muren skulde falde sammen under hende. Han vovet ikke at forlate sin plads nedenunder muren, som om han kunde gripe hende her, hvis hans frygt viste sig begrundet.

Pia stod endnu et øieblik tvilraadlig og stirret ned paa den vrede mands ansigt. Men

der laa et utryk i hans øine som tvang hende til at adlyde ham. Hun belavel sig netop paa at gaa ned fra toppen og paa fastere jordbund, da muren pludselig vakklet under hende, og det stykke mur, paa hvilket hun stod, styrtet sammen. Med en hurtig, behendig greining av kroppen kastet hun sig henimot det indre av taarnet for at hun ikke skulde styrte ned i dypet. Men derved mistet hun helt holdpunktet og sammen med grus og murstykker trappet hun indover, nedover svaalegangens stapper.

Hans Rif for forskrækket med lange sprang opover den underste, endnu nogenlunde vedlikeholdte stentrap for at komme hende til hjelp. Da han var kommet op, maatte han forsiktig famle sig gjennom et mørkt rum til den øverste trap, over hvilket muren var styrtet sammen. Endnu visste han ikke om komtesse var kommet tilskade. Engstelig ropte han paa hende, da han naadde den øverste trap, over hvilken der stadig trillet ned grus og murstykker. Hele murverket syntes at vakle under hans trin. Men allikevel vilde han klatre opover den smale trap til svalen, da han ved siden av sig hørte en svak stemme si:

„Baron Rif — jeg er her — her —“

Han holdt sig ned i halvmørket og saa Pia ligge mellem stener og murstykker. Hendes hvite ansigt lyste op til ham, men det var fortrukket av smerte.

Hurtig var han ved siden av hende og holdt sig ned over hende.

„Komtesse, er De kommet tilskade?“ spurte han, hæs av sindsbevægelse og hans ansigt var likesaa blekt som hendes.

„Jeg tror der er noget iveien med min fot — der ligger en sten paa den — jeg kan ikke faa den løs,“ svarte hun og bekjæmpet tappert sin smerte.

Hurtig, men meget varsomt ryddet han bort stener og grus. Saa merket han ganske tydelig at grundens ogsaa vaklet under dem paa dette sted.

„Vi maa ut herfra, selv med fare for at det vilde volde Dem smerte. Her kan vi hvert øieblik vente at bli begravet,“ sa han og løftet hende op, saa blødt og forsiktig som det var mulig. „Hold Dem godt fast til mig,“ befalte han, nu igjen ganske rolig og bestemt.

Med et dypt aandedrag la Pia som et barn sine armer om Hans Rifs hals.

Forsiktig og langsomt, idet han prøvde hvert skridt og saa meget som mulig undgikk enhver rystelse, bar han hende gjennom det mørke rum og saa nedover den brede trap. De hadde neppe naadd den, før ogsaa den underste mur bak dem styrtet sammen med et høit brak. Forskrækket trykket hun sit bleke ansigt tæt ind til hans bryst, og han merket at hele hendes legeme skalv.

Trods at sin skrek maatte han smile. Hvor forsagt lydte ikke den lille vildkat til hans beskyttelse!

Men han pustet dog lettet ut, da han traadte ut i det fri med sin lette byrde og saa at de var i sikkerhet.

Omhyggelig lot han hende gli ned i det bløte græs, saaledes at hun lænte sig med ryggen til et træ. Hun var meget blek og øinene var lukket. Om munnen var der et træk av undertrykt smerte. Men der kom ikke en klagelyd over hendes læber.

„Har De smerter andre steder end i foten?“ spurte han ængstelig.

Hun aapnet øinene og saa paa ham. Saa saa hun over paa ruinen og for gysende sammen.

„Baron Rif, hvor let kunde ikke ogsaa De være kommet tilskade for min skyld! Uten Deres hjelp hadde jeg vel nu ligget død under ruinen,“ sa hun layt.

Han tvang sig til at smile.

„Naa, naa — saa galt vilde det vel ikke ha været. Men si mig først om De har smerter andre steder?“

Han strakte armene likesom prøvende i veiret.

„Nei — ja, nogen blaa flekker har jeg vel hist og her — men ellers er det bare foden som gjør ondt — og den gjør meget ondt. Men der sker mig bare min ret — jeg burde ha passet bedre paa, om muren under mig var tilstrækkelig fast,“ sa hun og bet lappert smerten i sig.

Saa knælte han ned ved siden av hende, og med en cigarkniv som han hadde paa sig skar han over remmene paa hendes høie skindstøvler paa den tilskadekomne fot. Skindet skar han ogsaa forsigtlig over, saa den smertende fot kunde bli befridd for støvlen. Trods hans forsigtighet foregik det ikke uten store smerter for Pia. Men hun bet tændene fast sammen.

Angsten for at volde hende smerte drev blodet op i hans ansigt.

Endelig hadde han faat løsnet støvlen og nu tok han ogsaa bort strømpen, som hun hadde løsnet og trukket frem under knæbenklærne. Hun gjorde det ganske rolig og selvfølgelig, uten al snerpethet. I sin barnslige uskyldighet faldt det hende ikke ind at der var noget uriktig i at blotte sit ben til knæet.

Hendes ro og utvungenhet gjorde ogsaa den usedvanlige situation let for ham. Han var desuten helt optat av sin samaritan-gjerning, saa han neppe tænkte paa at det var en ung dame, han ydet sin hjelp.

Men da han nu holdt den lille, smale fot i sine hænder, blev han dog litt underlig tilmote.

Hans øine hvilte beundrende paa denne fine, rosenrøde pikefot. Den var av en saa vidunderlig skjønnhet i formen at den kunde ha begeistret en billedhugger. Den var saa fin og smal med høi vrist og spæd ankel. Han syntes aldrig at ha set noget saa vakert som denne bedaarende, fuldkomment formede fot.

Over synet av dette naturens mesterverk glemte han rent at undersøke hvilken skade den hadde tat. Et litet, smertelig suk fra Pia mindet ham dog om det, og med den største omhu undersøkte han nu foden og bad Pia bevæge den.

Hun forsøkte det og det gik ogsaa, men det gjorde meget ondt. Nu saa han ogsaa et rødt punkt ved anklen og her begynde foden at svulme op. Han saa at det dreide sig om en forstuvning som dog kunde være meget smertefuld. Til alt held hadde den tykke skindstøvel tat av for støtet.

„Gud ske lov — den er ikke brukket, komtesse, det er bare en let forstuvning som jeg kan bringe i orden, før den svulmer mer op. Men jeg maa volde Dem litt smerte,“ sa han, glad over at hun ikke var kommet alvorlig tilskade.

„Saa ta fat!“ kommanderte hun og bet tænderne sammen.

Det var ikke første gang, han bragte en forvridning i led. Paa sine reiser gjennom ufarbare egne hadde han ofte maattet optræ som læge for sine folk eller ledsagere. Men det var dog noget andet at ha en sterk robust mand for sig, end som her en ung dame.

„Tapre, lille pike!“ tænkte han rørt.

Han tok saa mod til sig og tok den lille, vakre fot fast mellom sine hænder. Det kostet ham stor overvindelse at foreta denne operation som han visste var meget smertefuld. Men det skulde gjøres, og han maatte bite tændene sammen.

Et kort, kraftig ryk — og det var gjort.

Pia skrek, skjønt hun hadde foresat sig ikke at ville gi en klagelyd fra sig. Da det var gjort, lukket hun skjælvende øinene.

P06.

Photogr. Ges., Berlin.

Lotte og Werther.

Efter maleri av Hermann Kaulbach.

Faa digtverker har kanskje i den grad som Goethes „Den unge Werthers lidelser“ faat indflydelse paa samtiden, bevæget den, henrevet den og faat den til at fælde taarer. Men faa er vel ogsaa skrevet med saa megen kraft, ømhet og inderlighet som denne bok om den ulykkelige forelskede, unge mand Werther, som for sin kjærlighets skyld maa dø for egen haand.

Handlingen i „Den unge Werthers lidelser“ er en blanding av digtning og sandhet, av en andens mands tragedie og av en ulykkelig oplevelse i Goethes eget liv. Goethe var allerede, før han skrev „Werther“, dypt forelsket i den blide og vakre Lotte Buff, en datter av egteparret Buff i Wetzlar. Men Lotte var da allerede forlovet med en ung mand ved navn Kestner, og man vet at Goethe, som indsaa det fuldstændig haabløse i sin kjærlighet til Lotte, flere ganger tænkte paa at berøve sig livet. Han forlot Wetzlar, og da Lotte og Kestner var blitt gift, saa han dem bare flygtig en dag før saa ikke at se dem før 40 aar efter, da han selv var 70 og Lotte 60 aar og mor til 12 barn. Men i denne periode, i 1772 da han led dypt under sin haabløse kjærlighet, hændte samtidig en anden begivenhet som grep ham sterkt. En av hans venner, den brunsvikske gesandtskapssekretær Karl Wilhelm Jerusalem, var blitt forelsket i den pfalziske geheimesekretær Herdts hustru, han tilstod hende i stormende ord sin kjærlighet, og da Herdt efter dette forbød ham

oflere at komme i huset, gik Jerusalem hjem og skjøt sig. Den ovennævnte Kestner, som ogsaa kjendte Jerusalem, var selv den som i et brev fortalte Goethe om Jerusalems tragiske død. Goethe kjedet nu sin egen og Jerusalems skjæbne sammen, og det var dette, som blev til indholdet i boken om Werthers lidelser. I første del er Werther Goethe, i anden del er han Jerusalem, men Lotte er bare den ene, Goethes forgudede, tilbedte Lotte Buff. Med sin sterke natur kom Goethe bedre over sin haabløse kjærlighet end Jerusalem, og kanskje hjalp det ham ogsaa at han fik luft for sin dype smerte ved at nedskrive Werther. Han skrev den dog først i 1774, da hans smerte, som han selv sier, var blitt mildere. Boken vakte straks ved sin fremkomst en umaadelig opsigt. Alle forelskede, unge mennesker læste den, det paastaas at Bonoparte selv førte boken med sig som læsning, da han reiste til Egypten, man klædte sig som Lotte eller som Werther, og da man visste at det var Jerusalem som hadde været model til Werther, foranstaltet man natlige fakkeltog til hans grav. For Lotte og Kestner var den opmerksomhet som boken vakte kanskje ofte litt pinlig, men Goethe, til hvem de rettet bebreidelser i saa henseende, trøstet dem med de vakre ord: „Hvis dere bare kunde føle en tusendel av hvad Werther er for tusen hjerter, saa vilde dere ikke lenger tænke paa de ofrer dere har bragt for hans skyld.“

Medlidende tok han hendes hænder i sine.

Bare tapper, komtesse! Nu er det over. Gjorde det meget ondt?" spurte han blødt.

Hun saa paa ham og tvang frem et smil paa sine bleke læber.

„Baron Rif, De maa ikke beklage mig. Jeg fortjener straf. Jeg skulde jo straks ha hørt paa hvad De sa. Hvis jeg ikke hadde klatret længer op, vilde jeg ikke ha styrtet ned.“

„Gud ske lov at det gik saa godt. Den dumdristige komtesse kunde ha slaat sig ihjel.“ Hun gyste.

„Aa — det er frygtelig at tænke paa! Og De — gjør De mig ikke nogen bebreidelser, fordi jeg ogsaa har utsat Dem for fare?“

„Nei — De vilde det jo ikke. Jeg blev frygtelig ræd da jeg saa Dem klåre omkring deroppe, for jeg hadde jo nylig været der og hadde set at muren var usikker. Jeg har allerede git ordre til at der skal utføres nogen nødvendige reparationer, fordi jeg nødigt vil se den gamle bygning forfalde helt.“

„Det vilde ogsaa være stor skade. Jeg kan slet ikke tænke mig at den kjære, gamle ruin skulde styrte sammen. Den har hittil forekommet mig saa fast og solid. Jeg har saa ofte klatret omkring i den — oppe ved buevinduet er min yndlingsplads. Heldigvis er den ganske sikker paa den side — der styrter den ikke sammen.“

„Det skal nok bli sørget for at den ikke gjør det,“ sa han smilende, „for at De for fremtiden uten fare kan benytte Deres yndlingsplads.“

Hun saa taknemlig paa ham.

„Aa, hvor snil De er. Et andet menneske vilde i Deres sted ha skjændt frygtelig paa mig, hvilket jeg jo ogsaa fortjente. Og hvor godt at De kom hitop! Jeg kunde jo slet ikke røre mig mellom stenene. Hvem vet hvorlænge jeg hadde maattet ligge hjelpeløs der. Og tilsidst hadde vel den store muren styrtet ned over mig!“

„Komtesse, det vil vi slet ikke tænke paa mer. Nu skal De først og fremst ha kolde omslag paa Deres fot for at den ikke skal hovne for sterkt op og for at lindre smertene. Heroppe findes der desværre ikke vand, jeg maa bringe Dem ned til slottet Rifsborg. De maa finde Dem i at jeg bærer Dem.“

Hun løftet avvergende hændene.

„Nei, nei, det er virkelig allfor tungt for Dem. „Guvernante“ er jo heldigvis her. Hvis De vil hente hesten og hjelpe mig op paa den, saa kan jeg godt ride hjem.“

Han tok frem sit lommeterklæ og la det foreløbig som bandage om den ophovnede fot.

„De kan ikke paa nogen maate ride hjem, enhver bevægelse av hesten vil volde Dem smerte. Men kanskje De kan ride nedover fjeldet til Rifsborg, naar jeg fører hesten ved tøilen og støtter den syke fot. Vi kan jo prøve det. Naar De kommer til Rifsborg, skal jeg lægge en foreløbig forbindelse om foten og lar imens vognen spænde for, saa kjører jeg Dem hjem.“

Pia sukket dypt.

„Aa Gud, hvor megen uleilighet og besvær jeg gjør Dem!“

„Er det da saa frygtelig for Dem?“ spurte han smilende.

Hun nikket.

„Jeg liker ikke at gjøre nogen uleilighet. En slik liten forvridning kan da ogsaa gjøre en hjelpeløs som et barn.“

„Ja, det er jo meget ubehagelig, naar man ellers springer omkring som De, komtesse — ikke sandt? Men vær nu bare litt taalmodig, De skal ikke saa længe være hen-

vist til min hjelp. Gjør foten meget ondt?“

Hun lo tappert.

„Aa ja, litt — men ellers var det jo ingen straf.“

Han sprang ned og løste hesten. Hurtig trak han den op og saa løftet han Pia som et barn op paa den og satte hende forsigtig og blødt i sadlen.

„Aa, hvor sterk De er, baron Rif, De bærer mig jo saa let som en fjer og jeg veier dog fem og femti kilo,“ sa hun med barnslig naturlighet.

Han følte sig rent forunderlig tilmode, da han holdt den slanke skikkelse i sine armer. Som et træt barn hadde hun klynget sig til ham, saa rolig og tillidsfullt. I hendes hjelpeløshet var alt det gutteagtige gaat av hende. Nu var hun saa ekte kvindelig og forsagt. I hele hendes opførsel laa der en stum bøn om tilgivelse, fordi hun gjorde ham saa megen uleilighet. Det rørte ham.

Langsomt førte han nu hesten skritt for skritt nedover fjeldet og vogtet omhyggelig den smertende fot for hvert stot. Den hang ned fra hesten ved siden av ham, ombundet med hans lommeterklæ. Han maatte hele tiden se ned paa den lille, rosenrøde fot som syntes at passe daarlig i de temmelig tykke, solide skindstøvler som komtessen brukte.

Av og til saa han op paa hende med et bekymret blik. Hun var fremdeles blek og ansigtet var fortrukket av smerte. Saa streift hans blik hendes slanke, barnslige skikkelse. Hvor ganske anderledes vilde hun ikke se ut, hvis hendes fine legeme var iført elegante, godt sittende dameklær! Dette unge legeme syntes at være av en sjelden ædel skjønnhet.

Pia ante ikke noget om hans tanker, hun tænkte at han vist var ærgerlig, men bare ikke vilde la sig merke med det.

Det var ikke nogen særlig behagelig situation for hende. Sukkende løftet hun armene for at sætte sin ridelue fast.

„Ta den stygge luen av Deres haar,“ sa han.

Hun saa forbauset paa ham. Saa tok hun luen av sig og betraktet den.

„Er den saa styg?“

„Ja.“

„Men den er næsten ny.“

Han maatte smile.

„Den er allikevel styg, den dækker jo hele haaret.“

„Ja, men det skal den jo. Jeg var saa glad, da jeg fik den. Den er praktisk og den holder mit haar fast baade naar jeg rider og gjør gymnastik. Ellers ser jeg rent umulig ut. Nei, nei — De maa ikke skjænde over min lue.“

Saa trykte hun luen igjen fast paa haaret, saa bare de små, rosenrøde ører blev synlige. Pent saa det ikke ut. Hans Rif følte med stille forbauselse at han her hadde en ung dame for sig som lot haant om al forfængelighet. En slik kvinde hadde han endnu ikke mødt paa sin vei. Han visste meget godt, hvilken stor rolle forfængeligheten ellers spilte hos menneskene. Denne komtesse var virkelig et litet vidunder.

Han vilde dog ikke virke forstyrrende paa hendes utvungne oprindelighet og sa derfor bare spøkende:

„Jeg er allikevel sint paa den luen.“

„Hvorfor?“ spurte hun forbauset.

Han saa leende paa hende.

„Jo, for den narret mig, da vi møttes første gang.“

Hun lo litt trods sin smertende fot.

„Aa — fordi De ansaa mig for en gut?“

„Ja, komtesse.“

„Men det var jo ikke bare luens skyld, men ogsaa min guttedragts.“

Han nikket glad.

„Javist — ogsaa guttedragten,“ svarte han.

I tankene tilføyde han: „Og de dristige hop over stok og sten og de kaate saltomortaler.“ Men disse tanker gav han ikke uttrykk.

Pia sukket smilende.

„De er ikke den første som anser mig for en gut og vor Lina sier ofte: „Komtessen er saa vild som en gut.“

Han lo.

„Jasaa! Hvem er Lina?“

„Min kammerpike. Men det er ikke bare hende som sier det. Fru Dammer er av samme mening. Hun skjænder alltid over min guttedragt. Den er hende en torn i øiet. Derfor bestilte hun forleden dag en ridedragt til mig. Igaar gjorde jeg det første forsøk paa at ha den paa mig, men den er saa frygtelig ubekvem. Tænk bare — hvis jeg hadde hat ridedragten paa idag — saa var jeg sikkert styrtet ned fra toppen og ned i dypet, for det hop, jeg gjorde indover, da muren vaklet under mig, vilde sikkert ha mislyktes, hvis jeg hadde hat den frygtelige ridedragten paa mig.“

„Det kan nok være,“ sa han alvorligere end før, „men med denne „frygtelige“ ridedragten hadde vanskelig kunnet utføre det arbeide at klåre op til toppen.“

Hun saa spøgende paa ham.

„Aa — De er vel av samme mening som fru Dammer, at jeg er en ung dame og ikke længer bør bruke guttedragt?“

Han saa hende smilende ind i de store gyldent skinnende øine.

„Det er vel med et tungt hjerte, De skil-

Hun nikket energisk.

„Ja, med et meget tungt hjerte. De skulde bare være nødt til at bruke dameklær, saa vilde De nok forstaa mig. Det er jo som om ens føtter er bundet sammen. Man kan ikke gaa et fornuftig skritt, langt mindre springe og hoppe.“

„Naa, en dag blir De nok vant til det — og saa vil De ikke bruke guttedragten mer.“

Han saa med et sælsomt uttrykk paa hende. Hun svarte ikke, og da hun la merke til det blik, hvormed han streift hendes skikkelse, blev hun pludselig grepet av en følelse hun ikke kunde forklare. Hun ønsket pludselig at hun hadde hat den foragtede ridedragten paa sig istedenfor den elskede guttedragten.

Tause fortsatte de veien. Nu blev smertene i foten større.

Pia længtet efter et koldt omslag, hun tænkte at et slikt vilde gjøre godt. Men hun uttalte ikke dette ønske og klaget heller ikke over smerten.

Til alt held hadde de nu tilbakelagt veien og da de nærmet sig slottet, sa Pia nølende:

„Baron Rif, jeg vil heller vente her, indtil vognen er spændt for. Jeg sitter jo godt paa „Guvernante“s ryg. Jeg vil nødigt vise mig saaledes for Deres tjenerskap.“

Han saa op paa hende. Hun var blit rød og syntes forlegen.

Straks slynget han „Guvernante“s tøiler om et træ.

„Saa vent bare etpar minutter — jeg skal være tilbake straks igjen,“ sa han hurtig.

Hun nikket taus, og han skyndte sig op til slottet. Allerede efter etpar minutters forløp kom han tilbake igjen. Han bar en kurvstol som var fuldpakket med forskjellige ting og den satte han ved siden av hesten.

Pia saa at der laa en pule og et teppe samt materiale til forbindelse og et vaatt omslag paa stolen.

„Bli sittende et minut til i sadlen, indtil jeg har forbundet foten og lagt et omslag paa den,“ sa han. „Det lar sig bedst gjøre saaledes.“

Pia nikket dypt pustende. Hendes mund var fortrukket av smerte. Det gjorde ham

meget ondt for hende; det var hans ridderlige væsen imot at se en kvinde lide. Hendes stumme tapperhet rørte ham.

Han begyndte straks paa sit verk, og „Guvernante“ stod ganske stille som om den visste at det var nødvendig.

Forsigtig løste han lommeterklædet fra den saarede fot. Ankelen var meget frovn og rød. Behændig og varsomt la han den fugtige kompres paa den og fæstet den ved hjælp av et bind.

„Det gjør godt paa den siakkars fot, ikke sandt?“ spurte han blødt.

„Aa ja — nu er det allerede meget bedre — jeg takker Dem meget, baron Rif,“ svarte hun lavt.

Da han var færdig med forbindingen, løftet han hende ned av hesten og lot hende forsigtig gli ned i stolen. Men denne gang la ikke Pia fortlørlig armene om hans bals. Det forekom ham tvertimot som om han merket en ubevisst avvergen.

Da hun var blit placert paa stolen, skjøv han den medbragte pute ind under den saarede fot og la det varme teppe over hende.

Hun følte med velbehag varmen, for trods det sterke solskin var det litt kjølig i luften.

Straks efter kom vognen. Hans Rif stilte sig saaledes foran Pia at kusken ikke kunde se hende. Denne sat stiv og strunk paa sin buk, da vognen stanset. Hans Rif aapnet selv vogndøren; for Pias skyld vilde han ikke la tjeneren gjøre det.

Da han vilde løfte hende op og bære hende ind i vognen, strakte hun avvergende hændene ut.

„Nei, nei, De maa ikke gjøre Dem mer uleilighet. Nu, da foten er forbundet, kan jeg vel gaa de faa skridt,“ sa hun hurtig og reiste sig, før han kunde hindre hende i det. Men hendes ansigt fortrak sig, da hun vilde sætte den daarlige fot paa jorden.

„Komtesse, la mig bare føre min samaritangjerning tilende,“ sa han i en spøkende tone for at gjengi hende hendes utvungenhet. Han følte at hun hadde mistet sin barnslige sikkerhet og at det pinlige i situationen begyndte at bli klart for hende. Uten nogen omstændigheter løftet han hende op og bar hende ind i vognen. Saa snart han hadde anbragt hende mellem putene og lagt den saarede fot tilrette, fløitet han i en liten solfloite. Straks efter viste en tjener sig. Han bar et brett med et glas vin og en krystalkaraffel med vand paa.

Hans Rif tok begge deler fra ham uten at la ham komme bort til vognen. Han satte vandkaraffen ind i vognen og vinen bød han Pia.

Komtesse, vær saa god, at drikke dette, det vil styrke Dem,“ sa han rolig og bestemt.

Lydig drak hun etpar slurker og gav ham glasset tilbake. Han strakte det til tjeneren og gav ham ordre til straks at sende en mand med „Guvernante“ til Bøkeholm. Saa gik han tilbake til vognen.

„Komtesse, De tillater vel at jeg følger Dem hjem?“

Hun saa modløs paa ham.

„Aa nei — De maa endelig ikke gjøre Dem mer uleilighet for min skyld, baron Rif. Jeg kan godt kjøre alene hjem.“

Han rystet paa hodet og steg rolig ind i vognen.

„Komtesse, De maa taale mig litt til,“ sa han spøkende. „Hvem skulde ellers lægge kjolende omslag paa ulykkelige? Se hvor hvor syndrig jeg har forsynt mig med vand paa kjøreturen. Jeg vilde ha tat et fat til

det, men min hovmester sa mig at vandet vilde skvalpe ut under kjørselen og han raadet mig til at ta en karaffel. Nu behøver jeg bare fra tid til anden at hælde friskt vand over fra forbindingen. Der er ogsaa sendt bud til doktoren; han kommer til Bøkeholm. Det er bedst at han selv ser paa, at alt er i orden. Er De nu tilfreds?“

Saaledes snakket han spøkende for at oppmuntre hende. Men hun gik ikke ind paa spøken.

„Aa, det er altsammen saa frygtelig!“ sukket hun forsagt.

„Hvad er det, komtesse? Gjør det saa frygtelig ondt i foten?“

„Aa nei — det er ikke det —“

„Hvad er det sa?“

„Alt dette. Vandet ødelægger jo helt Deres pene vogn.“

Han lo hjertelig.

„Er det det, De er saa bekymret over? Det tør rer fort igjen.“

„Og jeg gjør Dem saa frygtelig meget besvær og uleilighet.“

Han sukket meget dypt. „Frygtelig meget!“ sa han spøkende.

„Nei, det er alvor,“ paastod hun, men allerede litt mindre forsagt.

„Aa, jeg er glad over at kunne gjøre noget. Und mig dog den fornøielse at føle mig litt viktig.“

Nu maatte hun le.

„Naa, Gud ske loy, komtesse, jeg begyndte at bli rødt for at De hadde glemt at le.“

Han var meget glad over at hun igjen begyndte av bli fri og utvungen.

Men hendes ansigt blev snart igjen alvorlig. Hun tænkte paa sin far. Saa sa hun ængstelig:

„Vær saa snil og si til kusken at han skal kjøre bort til bakporten til Bøkeholm. Far maa ikke se mig komme saaledes, for da vil han bli meget forskrækket. Saa vil De nok be fru Dammer om at komme ut, saa hun kan ta imot mig. Og ikke sandt. De vil straks gaa til far og saa skaansomt som mulig fortælle ham om mit lille uheld. Si for Guds skyld ikke noget om, hvor galt det kunde gaat. Far er saa ængstelig og da faar han sine nervøse stemninger. Det maa ikke ske — da vilde jeg gjøre mig heftige bebreidelser.“

Hun saa rent ængstelig op paa ham.

„Vær ganske rolig, komtesse, det skal bli altsammen som De ønsker.“

Hun pustet ut.

„De maa endelig le, naar De fortæller ham det, for at han straks kan faa indtryk av at det ikke er saa galt,“ bad hun.

Han smilte.

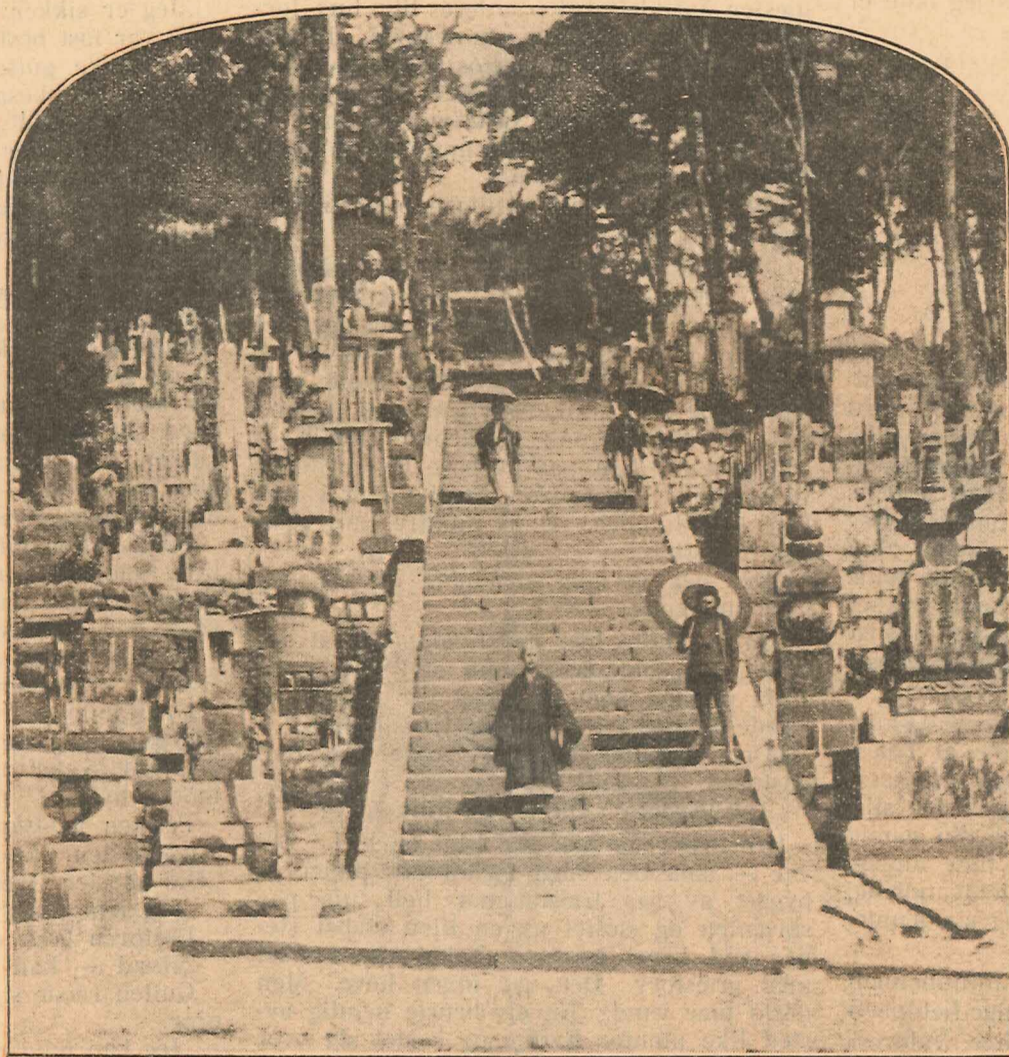
„Ja, ja, De kan være ganske rolig.“

Pludselig tok hun hans haand.

„Aa, hvor snilt av Dem — jeg takker Dem saa meget — for alt. Hvad vilde der være blit av mig, hvis De ikke hadde været?“

Hun saa saa barnslig og forsagt ut at han allerhelst hadde klappet hende beroligende paa hendes kinder. Men han var rødt for at forstyrre hendes utvungenhet og trykket bare hendes haand.

„La os ikke tale om det, komtesse. De har intel at takke mig for.“

En japansk kirkegaard.

Hvis man spør hvad gjennemsnittsjapanerens religion igrunder er, maa svaret bli: Tilbedelsen av forfædre og overtro. Det første spiller en uhort gjennemgripende rolle i det japanske folkeliv. Fædrenes aander omgir altid en japaner. Men i motsættning til kineserens forfædreandaer, som er dystre og mange ganger ondskapsfulde — for ikke at tale om koreanernes der ofte optrær som rene spøkelser — er japanernes forfædreandaer lyse og venlige. Men de skal dyrkes. Og det blir de. I hvert japansk hus, litet eller stort, findes der alltid to forfædretavler, en for keiseren og en for familien, den første staar i husets forreste værelse, ofte til og med ute i butikken, den anden i husets bakerste værelse. Paa disse tavler er alle forfædrenes navne optegnet, og hvert menneske i huset bøier sig hver morgen for dem; den kvinde som staar først op sætter nykøkt vand i to smaa koppar og friske blomster paa det lille alter foran tavlene og de avdøde forfædres aander hædres og æres paa mangfoldige maater. De døde legemer begravnes i Japan saaledes som hos os. Hvis de jordes efter buddhistisk ritual, anbringes de i kisten i sittende stilling, mens de, hvis begravelsen foregaar efter shintoistisk ritual, lægges utstrakt i kisten. Den døde bæres til graven, og følget gaar efter med flag, offergaver m. m. Graven pyntes med en sten, en løg, en pagode eller et andet mndesmerke, og gravene er gjenstand for en stor og aldrig svigtende omsorg. Kirkegaardene lægges i almindelighet i gamle, ærværdige cryptomerielunder som ligger paa de vakreste steder op til en klippe, paa et fjeld som gaar ned mot en sjø i en eller anden vakker dal, og paa visse festdager i aaret er kirkegaardene samlingsstedet for tusener av mennesker som meget omhyggelig pynter gravene og dyrker de døde. De taarer og de klager som vore kirkegaarde saa ofte er vidne til kjendes ikke i de dodes haver i Japan. Hvitt er sorgens farve i Japan og dette er ikke noget daarlig valgt symbol for japanernes syn paa døden. For dem er døden ikke det avskrækkende som for de fleste europæere. De har faa! livet for at gi det fra sig igjen, døden er gjenfødelsen til et nyt liv. Over den japanske kirkegaard hviler heller ikke det tunge, alvorlige. Der er det mest utprægede snarere noget lyst og smilende.

„Jovist,“ paastod hun og saa tilføide hun: „Men jeg har allikevel en stor bøn til Dem.“

„Si mig det, komtesse, og hvis jeg kan opfyldte den, saa er den allerede opfyldt.“

„Ja. De kan. Jeg vilde bede Dem om at besøke far rigtig ofte — saa ofte, Deres tid tillater det. Han var saa oplivet efter Deres sidste besøk som han ikke har været paa længe. Det glæder mig saa meget, naar han er litt mindre lungesindig.“

„Jeg skal gjerne komme, hvis jeg ikke er til besvær.“

(Forts.)

Gjetergutten.

Av

Hans C. Bruun.

Pastoren var paa ferietur i de stolte høifjeld. Han var født langt oppe mot nord i Finnmarkens amt, hvor solen næsten ikke gaar ned hele sommeren. Selv ved midnattid kan man endnu se gjenskinnet av dens straal. Deroppe i de øde, fattige egne hadde pastoren faat sit første kald. Men efterhaanden som man la merke til hans fremragende evner som prædikant, rykket han stadig længer mot syd og var tilsidst blit sogneprest ved en av de største kirker i hovedstaden.

Nu var pastoren imidlertid gammel, haaret var hvitt og ryggen begyndte at bøies. Hans hustru var død efter mange aars samliv og hans barn sat i gode og ansele stillinger rundt om i landet. Men sin gamle kjærlighet til fjeldene glemte han aldrig. Hver sommer foretok han en fjeldvandring, bare medførende sin rygsæk og sin gamle, jernpiggede stok.

Denne gang hadde han valgt Jotunheimen som maal for sin reise; det mægtige fjeldparti som ligger nord for den deilige Valdresdal. Her vandret nu den gamle prest ensom omkring mellem fjeldtopper med evig sne — over vild, stenete hoisletter, langs grønblaa sjøer og skummende elver. Han fylgte lungene med den lette, kjølige luft og følte sig ung og glad igjen som i de lykkelige dager, da hans hustru hadde været hans trofaste ledsager.

Paa sin vandring traf presten en dag en gut — han kunde vel være en femten, sektenaar gammel — som voktet en flok gjeter i en fjeldkløft. Den gamle mand satte sig paa en sten og betraktet en stund smilende gjetenes muntre lek og graciøse sprang paa de steile, forrevne skrænter. Saa gav han sig isnaak med gutten.

„Hvad heter du, min ven?“

„Sverre!“ svarte gutten kjekt.

„Det er et stolt navn,“ nikket pastoren venlig. „Et egle, norsk navn.“

Derfor et smil henover guttens solbrændte kinder. De sterke, friske tænder lyste i solen.

„Sverre, bor du her i nærheten?“ spurte presten videre.

Gutten sprang — let som gjetene han voktet — op paa et vældig klippestykke og pekte ned i dalen.

„Dernede ligger bedstemors hus!“ ropte han. „Kom herop, saa kan du selv se det.“

„Jeg er for gammel, min ven, og stenen er for høi,“ sa presten smilende. „Er det et pent hus?“

Med et sprang var gutten nede ved siden av presten.

„Det peneste hus paa fjeldet, du!“ utbrøt

han stolt og glad. „For der bor jo bedstemor!“

„Er du saa glad i hende?“

„Du kjender ikke bedstemor!“ ropte gutten med en latter som gav gjenlyd mellem fjeldene.

Saa fortalte han at hans foreldre var døde og at hans gamle farmor hadde opdraget ham. Hun elsket ham ubeskrivelig, skaffet alltid det bedste hun formaadde, og i de lange, mørke vinteraftener, naar snedrivene næsten naadde taket paa deres lille hus, fortalte hun ham de deiligste eventyr. Ja, det var en lykkelig tid at bo hos bedstemor. Nu, da Sverre var blit stor, passet han gjetene, melket dem og hjalp bedstemoren med at lage ostene. Senere solgte han dem til kjøbmanden nede i bygden.

„Bedstemor lager de deiligste oster i hele Norge,“ sa han kneisende.

„Det var meget,“ utbrøt presten med et smil. „Hende maa jeg se! Jeg kikket ind til dere i aften. Men først maa jeg bestille mig et værelse nede i turisthytten.“

„Jeg skal besøge deg!“ ropte gutten. „Jeg skal allikevel hjem med gjetene nu! Du finder nok bedstemors hus!“

Avsted for han paa de bare ben nedover fjeldsiden. Gjedeflokken fulgte ham i hælene som hunder. Hans muntre sang gjaldet i kløften.

„Den der var ung som han,“ tænkte presten bekynende.

Saa begyndte han nedstigningen i et adskillig langsommere tempo end gutten.

Da langsen kom til huset var Sverre allerede kommet tilbake fra turisthytten.

„Der er plads til dig!“ ropte han mot pastoren.

„Tak, Sverre. Du er en flink gut.“

Bedstemorens hus var litet og lavt. Det var — som den slags fjeldhytter pleier — bygget av raa træstammer helt ute paa skrænten og støttet av en liten stabel stener ved hvert hjørne. Taket var tækket med græstov. Der var ingen have. Men desto mer vand. En elv bruste nemlig avsted like utenfor hytten og kastet sig over fjeldkanten ut i den nedenfor liggende sjø.

„Værsgo,“ sa Sverre, idet han aapnet døren. — „Bedstemor, det er en gammel mand herute!“ ropte han ind.

„Nu kommer jeg,“ lod det inde fra husets eneste rum. Og en gammel kone kom rokkende bort til døren ved hjælp av to stokker.

Presten forklarte nu kort og venlig, hvorledes han hadde truffet Sverre og at han hadde faat lyst til at hilse paa bedstemoren som Sverre hadde rost saa meget. Den gamle konen klappet gutten paa kindet og bød presten indenfor.

Rummet var trangt og lavt, av bohaver var der bare det nødvendige. Gulvet var bestrødd med enebærkvister som sendte ut en skarp vellugt. I værelsets ene hjørne, hvor ildstedet var, laa en gris og smaagrøntet.

„Vil du ha melk?“ spurte Sverre og pekte paa en træbøtte som stod paa en lav bænk like ved grisen. Selv tok han en slurk av bøtten.

„Nei tak,“ skyndte presten sig at si. Han hadde aldrig likt gjetemelk. Desuten var han ikke vant til at drikke av et spand og der fandtes øiensynlig ikke drikkekar der. Grisens nærvær generte ham ogsaa litt.

Saa talte han litt med den gamle konen. Men samtalen var vanskelig, da konen var næsten helt døv. Tilstut bad han Sverre om at følge ham litt paa vei. Han hadde fattet godhet for den kvikke gjetergutten som levde under saa elendige forhold.

„Har du aldrig hal lyst til at bli noget?“ spurte han, da de stod utenfor hytten.

„Jeg hjælper jo bedstemor,“ svarte gutten troskyldig.

„Ja, men hvad mener du om at komme til Kristiania — guttens øine lyste — og lære et haandverk?“

„Jo,“ utbrøt Sverre glad. „Jeg vil saa gjerne bli skrædder.“

„Ser man det,“ sa presten smilende. „Jeg kjender nepot en skræddermester. Hvis jeg bad ham om det, tok han dig sikkert i lære.“

„Tror du?“ spurte Sverre med store øine.

„Jeg er sikker paa det,“ sa presten ivrig. Han var fast bestemt paa at gjøre noget for den kjække gutten. „Du kan kanskje en gang bli en likesaa fin skræddermester som han og faa din flotte butik paa Carl Johan. Hvad sier du til det, Sverre?“

„Bare jeg kunde!“ utbrøt gutten og klappet i hænderne av glæde. „Naar kan jeg komme til Kristiania?“

„Naar du vil,“ svarte presten venlig. „Tal med din bedstemor, saa hører jeg ind til dere imorgen.“

Presten tok avsked med den lykkelige Sverre og gik videre til turisthytten. Han var blit sullen, det kunde han ikke negte. Han gned sig likefrem i hænderne av fryd ved tanken paa aftensmaten. Det var sikkert laks fra elven — med smeltet smør til. Og det var pastorens livret.

Næste aften gik han igjen til det fattige, lille fjeldhus. Om formiddagen hadde han skrevet til sin ven skræddermesteren i hovedstaden. Alt var saaledes i orden.

„Det er deilig at kunne gjøre andre lykkelige,“ tænkte den gamle mand.

Utenfor hytten traf han Sverre. Men hvor var guttens glade smil og frimodige væsen? Han sa jo der paa stenen med hodet sørgmodig hvilende paa hænderne.

Presten forsøkte en spøk.

„Godaften, lille skrædder!“ ropte han. „Har mester været slem imot dig?“

„Jeg kan ikke,“ sa gutten lavt.

Pastoren trak øienbrynene op.

„Hvad — kan du ikke?“ spurte han.

Gutten reiste sig og der var taarer i hans øine.

„Jeg kan ikke reise til Kristiania,“ sa han.

„Hvorfor ikke? Igaar var du jo saa glad over det.“

„Jeg kan ikke forlate bedstemor.“

„For noget snak! Hende skal jeg sørge for.“

„Nei, nei!“ ropte gutten og rakte hænderne ut mot pastoren. „Jeg kan ikke forlate fjeldene og gjetene — og grisen derinde! Alt det har dere ikke dernede i Kristiania, sier bedstemor!“

„Ja, men saa blir du jo ikke skrædder og faar ikke den fine butikken paa Karl Johan. Tænk paa det, Sverre.“

„La mig være hvad jeg er,“ bad gutten. „Hver er jeg født — og her har jeg alle mine venner; alt det jeg er glad i. Jeg tror, jeg vilde dø, hvis jeg reiste herfra.“

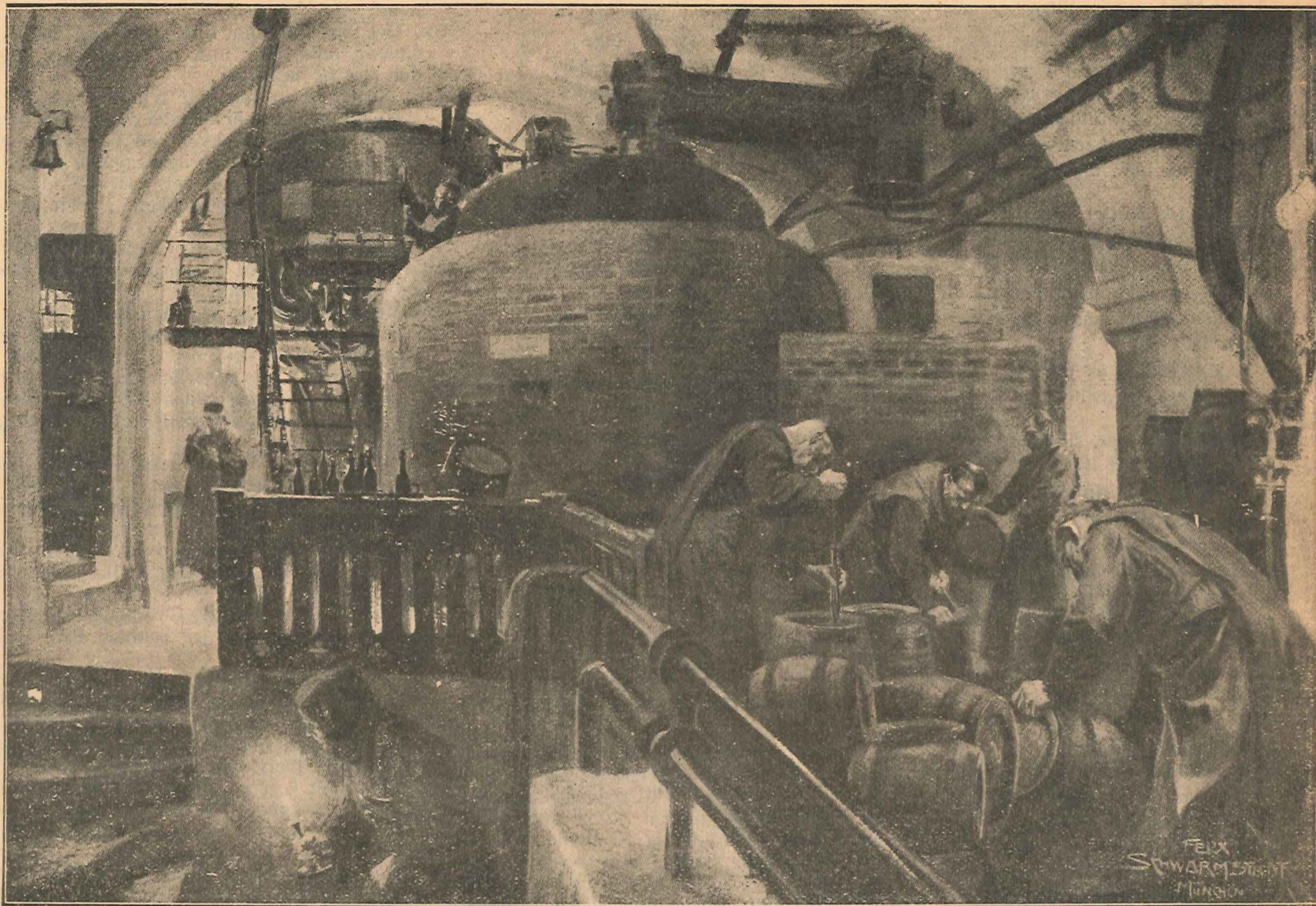
I det samme kom en liten gjetebuk springende ut fra huset og like mot Sverre. Gutten knælte ved siden av dyret og skjulte graatende ansigtet i dens ragg.

„Vesle Basse — vesle Bassel!“ hulket han.

Presten var like ved at bli ærgerlig over guttens motstand. Men ved dette syn blev hans hjerte blødt. Han klappet gutten paa skulderen.

„Du har ret,“ sa han. „Det er mig som er dum. Du skal ikke ned og fordærves i hovedstadens lumre luft. Bli du i dine fjeld og vær lykkelig som hittil.“

Saa trykte han en guldpenge i haanden paa Sverre og skyndte sig tilbake til turisthytten.

Et likørbrænderi i et munkekloster, hvor brødrene i hundrevis af aar har fremstillet den søde, kostelige drik.

Originaltegning af Felix Schwormstedt. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet af „Allers Familie-Journal.“

Munken e brænder likør.

(Til ovenstaaende billede.)

Om hvorledes munkene for mange, mange aar siden fandt paa at brænde likører, fortælles der næsten likesaa mange kroniker som der findes klostrer, og de fleste er næsten likelydende. Der var et kloster, hvis munk var meget fattige, klosterkirken holdt paa at forfalde, ingen milde gaver kunde deles ut til de fattige, de holdt allerede paa at spres for alle vinder, da en af brødrene kom til at tænke paa en kunst som en ældre slegtning havde lært ham, nemlig at brygge en velsmakende drik af fjeldets vilde kryddervekster. Han kokede en gryde fuld av en saadan likør og trakerte de andre munk med det, og det var som om solen sendte sit skin like ind i brystet paa dem, da de smakte paa likøren. Prioeren smakte ogsaa paa den kostelige drik, og den gav ham en idé. Man skulde ikke flytte, han gav munken fri for alt klosterarbejde, han satte ham til at brænde likør og han sendte munkene ut for at sælge likøren. Og se, det lyktes. Pengene strømmede ind til klosteret, det blev rikt, det blev gjenopbygget og berømt baade for sine munkers flid, lærdom og gavmildhet og for sin deilige drik.

Saaledes lyder som sagt kronikene om de forskellige munkelikørers opkomst, men om det end kan være sandt for mange klostres vedkommende, er det vist mer sandsynlig at likørbrændingen i de fleste klostrer oprindeligt er kommet op paa en anden maate. Allerede i middelalderen var munkene kjendt for at ha kundskab om mangt og meget. De var ofte baade dyrlæger og kirurger, de tilberedte lægende salver og eliksirer, jordbrug og særlig vinavl forekom ofte i sammenhæng med klostrenes virksomhet; de var kyndige i kemi, og i den tid, da man selv bryggede sil og presset sin vin, gjorde munkene likedan. Da har de kommet paa den idé at brænde likører. De kjendte kunsten at destillere, de var lærde botanikere og kjendte de forskellige veksters — ogsaa de vildt voksen-

des — egenskaper og indhold av oljer, og det var derfor naturligt at de kom ind paa fremstillingen av forskjellige slags likører, hvilke kanske først var ment som lægemiddel. Og da klostrenes beboere likeledes var handelsmænd, har de solgt sine produkter vidt omkring og paa denne maate bragt velstand til sine klostrer. I særdeleshet var Benediktiner- og Kartusianermunkene dygtige i denne kunst, og de store likørbrænderier i Fécamp og La grande Chartreuse i Frankrike, i Cer'osa i Italien og paa flere steder i Bayern blev efterhaanden meget anset. De vigtigste bestanddele i disse likører

Paa sit mulæsel flygtet prioeren fra Chartreusklostret over den spanske grænse. Et par sandaler hang i en rem over hans skulder, og i saalen paa den ene sandal hadde han gjemt recepten paa chartreuselikøren.

var i almindelighet angelikaolje, kajeputolje, nellikolje, korianderolje og ekstrakt av kalmus, og her til kom der naturligvis alkohol og sukker. Hemmeligheten i sammensætningen var imidlertid den rette blanding, og saa maaten hvorpaa destilleringen foregik, og denne hemmelighet bevarte munkene altid meget strengt. Bare prioeren og nogen av hans ældste og dygtigste munk kjendte de recepter, efter hvilke man tilberedte likørene. Det saa man flere ganger med munkene i La grande Chartreuse. Deres kloster, like ved Grenoble, var i aarenes løp blitt

en umaadelig stor fabrikk, da de i 1793 under revolutionen blev utvist av Frankrike. De kom tilbake i 1816, men blev paany utvist i 1803. Staten overtok da deres likørbrænderi, men munkene, som utvandret til Tarragona i Spanien, hadde tal med sig sin recept og sin hemmelighet, og de holdt sit forrige kloster stangen i konkurransen. Det fortælles at da prioeren for La grande Chartreuse i 1793 flygtet fra Frankrike, var han red for paa grænsen av Spanien at bli fratøvet sin dyrebare recept, og han la den derfor ind i saalen paa en av de sandaler han bar i en rem over skulderen. Ved den spanske grænsestation blev han visitert av toldembetsmændene, men ingen av dem tænkte paa sandalene paa hans ryg.

Mange av de gamle likørbrænderier er nu kommet over paa verdslige hænder og drives fuldstændig fabrikmæssig, men endnu findes der dog flere steder i Tyskland, i Italien og Spanien klostrer, hvor brødrene, efter hundreårig recepter og traditioner brænder de fine, gule, grønne og røde likører av vilde, vellugtende vekster som munken plukket da han gik paa engen en sommerdag.

Nyt aar!

En enkelt klokke kimer i nattens stille stund — det toner dypt og deilig fra malmets sterke bund — men andre klokker følger den førstes blide spor, snart gaar et brus av bølger i toner over jord.

Og mand og kvinde lytter
med tænksom andagt til —
et hjerteekko svarer
det skjønnede klokkespil —
for en, man kjendte længe,
fik just sit løp fuldendt,
en kjerte, slukt henede,
for evighet blev tændt.

Et aar fik sluttet kjeden
av sine dagers led
og gik som fuldtro tjener
ind til sin Gud, med fred —
men bak sig lot han mindets
usvikelige røst,
som alvorfuldt os maner,
og svulmer rikt av trøst.

Den lister sig saa stille
i alle sjæler ind —
og kranser med sin mildhet
mottagelige sind —
mon du mig ret fik nyttet? —
du spørger, lyst og klar —
og den, som helt er ærlig,
han samler sig til svar.

Han stiller hen i rækker
de mange dagers tal —
de kom som lyse gjester
i livets store hal —
Gud sendte dem — men verten,
— tok han dem vel imot —?
og lagde dem det bedste,
av gjestfrihet for fot!

Drog gjesten glad avgaarde
i stille aftenskjær —
mens den, som blev tilbake,
stod herren mere nær —
hvad heller, gled en skygge
i nattemørket hen —
mens du med spild av tiden
stod glædeløs igjen.

Vor eftertanke kroner
det aar, som just gik bort —
selv den, som længe levde,
vil se, han kom tilkort —
i oppgjørs tause time,
alene med sig selv
han synker, mer end stiger,
I altets store hvælv.

Gud kræver selve sjælen
— den dyre perle lik —
i al dens rene sødme
foruten list og svik —
har den sit spil bevaret
trods smuds og synd og savn
da tager Gud imot den
og gir den barnenavn.

Gud give os at gripe
med kraft i egen barm
nu aaret stille glider,
fra os i dødens favn —
at vi maa se vor væren
i sandhets klare speil,
og modig sætte merke
ved egne brist og feil.

Da bliver tanken rolig,
da stilnes hast og jag —

der bliver nok at virke
paa nytaars første dag —
vor lak vil synes ringe
mot alt hvad Gud os gav,
mens vi andægtig knæler
ved aarets kolde grav.

Men vi vil da ha fundet
den livets sterke traad,
vi stadig mer maa styrke
igjennem smil og graad —
den traad vi ei tør slippe,
fordi den ene kan
os gjennem trængsler lede
til de forløstes land.

Med den i haand og hjerte
vi smiler dig imot
du unge aar, som spreder
din lysning for vor fot —
Gud hjælper os at bære,
om sorgen blev vor del,
og har vi fryd ivente,
gjør han den rik og hel —!

Betty Tofte.

Frieri.

Martha Lichtenberg Madsen.

Der løp et stengjærde langsmed skogbrynet og under dets skraaning gik en fotsti langs kornmarken, en sti som uvedkommenne føtter hadde dannet, føtter som egentlig burde ha holdt sig til landeveien paa den anden side skogen, men som hadde hat fort ravn til at gaa den omvei og derfor foretrak den smale, ujevne sti langsmed gjærdet.

Bak buskene som vokste mellem de store stener stod Eva og saa utover markene og engene, den milde vind fik hendes lyse sommerkjole til at flage omkring hende, og hvad nyttet det at hun vilde holde den nede — hun skulde jo ogsaa holde fast paa den bredskyggede straaht.

Med et begynde hun at springe bortover stengjærdets ujevnheter og for med et sæt ned i den bløte skogbund, ind under træernes skygger, ind hvor vinden ikke kunde række at erte hende.

Dernede paa den smale marksti kom han — han som! Aa nei, hvor livet er deilig naar man bare er atten aar —!

Saa la hun sig pludselig ned under den gamle ek som lynet nylig hadde splintret, lukket øinene og lot som hun sov, indtil — indtil han stod foran hende; saa reiste hun sig med et sæt fra sin liggende stilling og lænte sig mot det gamle træ.

„De her?“ utbrøt hun forundret og gned øinene som om hun hadde sovet.

Han saa glad paa hende; saa spurte han uten først at si goddag:

„Hvorfor sprang De?“

„Da blev hun rød, visste ikke straks hvad hun skulde svare og nølende kom det:

„Jeg sprang vist, fordi jeg var nødt til det!“ Og litt efter kom det muntert: „Benene flyttet sig og saa var jeg jo nødt til at følge med!“

Saa lo de begge og han satte sig ved siden av hende.

„Frøken Eva, der er et eller andet paaferde med Dem idag,“ sa han litt efter. „Hvorfor er De saa glad?“

„Aa, svarte hun og saa op paa træernes topper, „det er vel Solen — og varmen — og skogen — og alt det andre deilige!“

Hun lo igjen.

„Tør jeg spørre hvad der menes med ,alt

det andre deilige?“ spurte han og saa paa hende.

Det varte litt, før hun svarte, og da hun endelig talte, blev hun rød, men saa kom det fast og bestemt:

„Der er en som har fridd til mig!“

Hun saa paa ham fra siden; men da hun fik se hvor forskrækket han blev tok hun i en fart øinene til sig og begynde at le.

„Har De svart paa det frieriet?“ spurte han og pirket med stokken i den bløte jord.

Hun nikket og smilte hemmelighetsfuldt.

„Har man lov til at spørre hvorledes svaret lod?“ spurte han.

Men hun skyndte sig at avbryte ham.

„Tør man spørre, om den stokken absolut skal grave hul ned til kineserne?“

Han vendte sig alvorlig om mot hende:

„Frøken Eva, jeg synes ikke, De skulde spøke saa muntert med en saa alvorlig ting!“

„Bevares,“ sa hun høitidelig. „Jeg trodde ikke, det var Deres alvor at grave helt igjennem — men gjerne for mig!“ Saa lænte hun sig igjen tilbake til træet.

„Det var jo slet ikke det,“ svarte han med et næsten umerkelig smil. „Det var frieriet.“

„Frieriet? — Naa, det!“ utbrøt hun likegyldig. „Det tænkte jeg saamen ikke mer paa.“

„Tænkte ikke mer paa det!“ utbrøt han forundret, idet han saa paa hende, saa hun rødmet under hans blik og slog øinene ned. „Vel De ikke, hvilken alvorlig ting det er — en ting, man ikke spøker eller ler av.“

„Naar nu jeg har lyst til at le,“ sa hun trodsig, og igjen blev der en pause.

Litt efter spurte han: „Er det uhøflig at spørre hvad De svarte?“

Hun sat og lyttet til en liten fugl som kvidret mellem løvet, saa sa hun stille:

„Jeg svarte nei!“

Han vendte sig glad om mot hende og det hadde hun ikke beregnet, for hun maatte igjen la øinene til sig i en fart; men han hadde opdaget et smil i de brune øine som lo ind i hans et sekund. Men de øine sa saa meget; saa tok han hendes haand og sa bare: „Eva, lille Eva!“ Og han kysset hende, uten at hun gjorde det mindste motstand.

Lange sat de og lo og hvisket som om de var rædde for at skogens smaa fugler skulde høre dem og sladre videre til menneskene, de traf paa sin vei.

Da de skulde hjem, sprang hun igjen oppover stengjærdet og bortover den smale sti; men nu sprang han efter hende og fanget hende, holdt hende fast, saa hun ikke kunde slippe løs, og hvisket:

„Eva! — Hvem var det som fridde til dig?“

Hun vilde vriste sig ut av hans armer, men han holdt hende fast og kysset hende.

„Det sier jeg ikke!“ ropte hun overgivent og lo.

„Men jeg maa vite, hvem min rival var, Eva!“

„La mig gaal!“ bad hun.

„Ikke, før du sier, hvem han er!“ var svaret, mens han saa ind i de skjælmske, brune øine, da hun hvisket:

„Det var Hans Smeds lille Søren som fyldte fem aar igaar og som syntes at han nu var gammel nok til at vælge sig en hustru!“

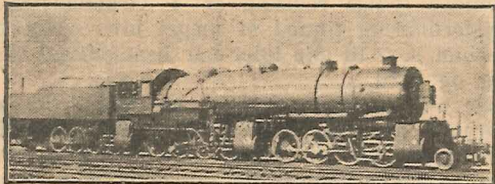
Saa fik hun endelig revet sig løs og sprang igjen; men hun kom ikke langt før latter. Saa satte hun sig paa den ytterste sten, hvor stengjærdet endte, og der ventet hun paa ham som hun allikevel aldrig for alvor vilde løpe ifra.

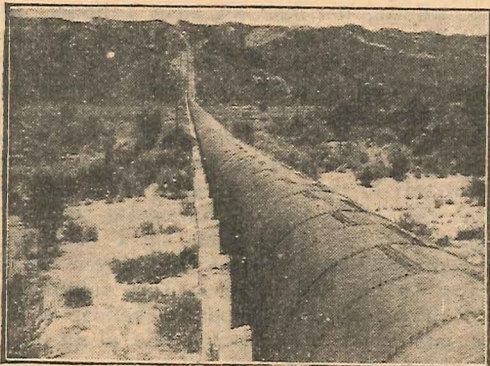
Verdens største statue. Frihedsstatuen „Liberty“, New Yorks berømte fyr-taarn, er 305 fot høj. Den er bygget af den franske billedhugger Auguste Bartholdi og skænket som gave fra det franske folk til De forenede stater.

Verdens største hus. Woolworth-bygningen i New York er 729 fot høj. Der er anvendt 17 millioner mursten og mer end 24,000 ton staal til bygningen. Den har 55 etager, og der er indrettet 1000 kontorer i det mægtige forretningshus.

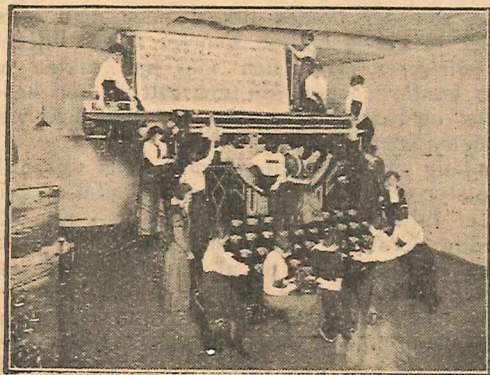
Hodet af den berømte frihedsstatue ved indseilingen til New York. For at vise figurens vældige dimensioner er her foretaget et indsnit i kindet. Som man ser, kan et voksent menneske med lethed sidde og spille piano inde i „Frihedsgudinden“s næse.

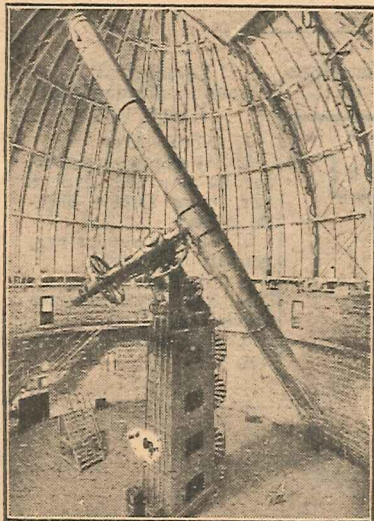
Verdens største lokomotiv. Det er 135 fot langt og har 24 drivhjul. Dets kraft er saa voldsom at det vilde sprænge alle koblinger, hvis det blev spændt foran et almindelig godslog. Det anbringes altid midt i toget.

Verdens største vandledning. Den forsyner byen Los Angeles i Kalifornien med drikkevand. Den kostede 80 millioner kroner at bygge, og er et af nutidens syv underverker.

Verdens største skrivemaskin. Den blev bygget i sin tid som en skrivemaskin til San Francisco udstillingen. Dens værdi er en halv million kroner. Papiret man skriver paa er 7 fot bredt.

Verdens største kikkert. Indes i Amerika. Hvor kolossalt et slikt teleskop er ser man bedst ved at sammenligne rørets længde med storenude paa gulvet.

Verdens største mand. Han heter R. E. Madson og er fra Texas, hvad hans cowboydragt ogsaa viser. Han veier 230 pund og er 22 aar gammel. Han er syv fot og fire tommer høj.

Verdens største juletræ. Det reises hvert aar i Madison Squareparken i New York og tar sig imponerende ud; selv paa baggrund af de store skyskrabere. Juleaften straaer tusener elektriske lys ud fra træet.

Landet med alt det største.

Av en „globetrotter“s optegnelser.

Paa øen Bedloe's Island ved indseilingen til New York staar den berømte statue, Liberty, som med sin fakkelt hoid hævel i den høire haand lyser alle indvandrere til Amerika imøte som en første hilsen fra den nye verden. Den er reist som et symbol paa friheten, men kunde egentlig fuld- saa godt symbolisere storheten i det land som ligger bak den. For Amerika er isandhet storhetens land. Paa de fleste omraader eier det noget, som i rent ydre omfang overgaar alt andet i verden.

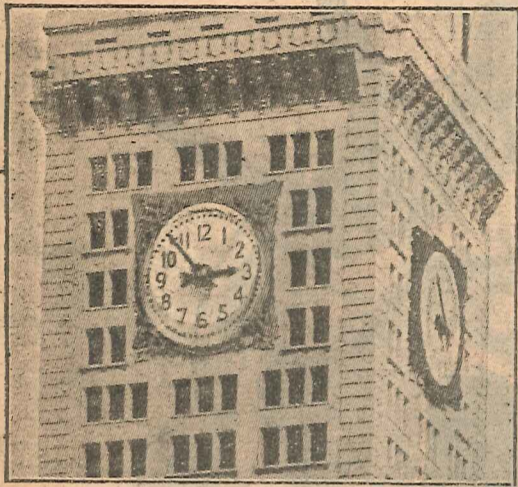
Op Liberty-statuen selv er den høieste i verden. Dens øverste spids naar 305 fot op i luf-ten, mens gudindens øvrige maal svarer her-til: Hendes arm er 42 fot lang og 12 fot tyk; hendes haand er 16 fot lang, hendes pekelfin-ger 8 fot, neglene en halv meter, næsen er 4 fot og 1 kvarer lang, munden 3 fot bred osv. Som man ser en ganske anselig kvindeskik- kelse, som udmerket egner sig til at repræsen-

tere „landet med alt det største“.

Bak frihedsstatuen faar man fra indvandrer- skibet øie paa noget inde ved kysten, som man ved første blik lakserer til at være en række fjelder eller klippemasser, men som ved nær- mere eftersyn viser sig at være New Yorks skyskrabere. Naturligvis eier Amerika verdens største hus; det er den allerede navnkundige Woolworth-bygning, om hvis kolossale størrelse man faar et svakt begrep ved at erfare, at den har 55 etager, 3000 vinduer, hvorfra der en vinteraften lyser 80,000 elektriske lamper. Alt- sammen rekord-tal som iniet andet land kom- mer op til.

Det næsthøieste hus i verden ligger likeledes i New York. Det er Metropolitan-bygningen med det vakre taarn bygget i venetiansk campanile- stil. Da bygningen ikke kan være nr. 1, hvad høide angaar, maa den se at udmerke sig paa den anden maale. Det gjør den ogsaa, for saa

vidt der paa taarnet siller et ur, som er det største i verden. Skjønt det er anbragt 316 fot over galen, kan man se dets visere fra næsten

Verdens største ur. Det sitter paa taarnet paa Metropolitan-bygningen i New York, 316 fot over gaden. Urskiven er vel 26 fot i diameter. Den store viser er 17 fot, den lille 13 fot.

over krok i byen. De fire urskiver — der vender en ut til hvert verdenshjørne — er hver 8 1/2 fot i diameter, tallene paa skiven er 4 fot høie, den lille viser 13 fot og den store 17 fot lang. For turister, som reiser til Amerika, kan det

3 mand kan makelig ride bak averandre paa Metropolitan-urets alle viser.

lo være ganske interessant at bo paa verdens største hotel. Det kan de komme til, hvis de tar ind paa hotel Mc. Alpin i New York. Men de gjør klokt i at ta kompas og fører med derind, for dette mammothotel er en by for sig, en labyrint av værelser og koridorer og elevatorer, som man ikke gjerne bør gaa vild i. Hotellet er saa stort, at den samlede befolkning i en provinsby med lethed kan finde husrum derinde samtidig.

Verdens største hotel. Det ligger i New York og bærer plads til en middelstor provinsbys befolkning og er med ut travle menneskeindhold en hel verden for sig.

hvis ikke træet i høide overgik alle andre paa denne eller hin side Atlanterhavet. Resultatet blir da hvert aar et juletræ, som den der har sel det aldrig kan glemme. Saa høil omtrent som et fem etages hus staa denne skyskrapergran og kneiser med sine øverste grener helt oppe i snehimlen, mens tusener av elektriske lys funkler ned over den undrende storbyns millioner.

Vi har nævnt etpar eksempler paa noget av „det største“ i Amerika. Men vi kunde vedbli længe. Amerika har det største lokomotiv, den længste kikkert, den længste vandledning, den største skrivemaskin. Al de ogsaa har den høieste mand fik man oplyst nylig under krigen, da den soldat vi omstaaende bringer bilde av

fremstillet sig for at hilse paa præsidenten i det hvite hus. Han maaler 7 fot og 6 tommer i høide.

Amerikanerne taler gjerne i superlativer, og det er med en viss barnslig stolthet de fortæller, at de har „den længste gate“, „den rikeste mand“, „det høieste træ“, „det hurtigste tog“, „den sterkeste bryter“, „de søtste kirsebær“ osv. At de ogsaa sommetider lar sig henrive til at si, at de har „de største forbrydere“, „de frygteligste jernbaneulykker“, „de dyreste poteter“ osv., er kanske ikke saa underlig. Alt dette kommer jo paa en maate ogsaa „landet med alt det største“. Men forøvrig har amerikanerne ofte nok — ikke mindst nu under krigen — vist verden, at de ogsaa i andet end rent ydre forstand formaar at utrette „det største“.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1733.

8 Av Leonard Lundin, Gnarps, Sverige. (Original)

5 Sort: K, T, S, 2 L, 3 B = 8 br.

3 Hvit: K, D, T, 2 S, L, 3 B = 9 br.

1 Hvit gjør mat i tre træk.

Schakopgave nr. 1734.

Av H. V. Tuxen, Hellerup. (3die pr. i Good Companions Turdn., oktober 1919.)

Sort: K, T, S, L, B = 5 br.

Hvit: K, D, S, 2 L = 5 br.

Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1730.

1. c3 — c4, K f4, 2. L b5 — a1, K f5, 3. S g5 — e6, K x S, 4. L a4 — d7 eller c2

Løsning av schakopgave nr. 1731.

1. e2 — e4.

Løsning av den magiske trekant i forr. nr.:

I	S	P	A	H	A	N
S	P	E	I	E	R	
P	E	D	A	L		
A	I	A	N			
H	E	L				
A	R					
N						

Løsning av gaadespørsmålene i forr. nr.:

1. Nora. Aron.
2. At stoppe strømper, for da har de hændene der, hvor føttene skulde være.
3. Naar de vender ryggen til hverandre.
4. Skyggen.
5. Naar rytterne har støvler paa.
6. Den løfter det andet.

Gaader.

1. Den gang jeg fandt et smykkeskrin, da blev jeg det med d; betragter jeg din haand saa fin, saa ser jeg det med g.

2.

Ved Østersjøen ligger en by, for tiden har den kun sørgelig ry; byt sidste bokstav nu om behænde, læs ordet saa fra den anden ende. Da ser du en guddom fra gammel tid, en havets hersker som ei var blid.

Stavelsegaade.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
•								•
	•						•	
		•				•		
			•		•			
				•				
					•			
						•		
							•	

ak, da, dan, i, ka, kar, kia, la, na, ne, nin, ra, rag, sig, sted, te, tør, van. Av disse stavelser skal der dannes ni ord, som skal fordeles rigtig i feltene, og som har følgende betydning: 1. Et pikenavn. 2. En benævnelse paa en kunstner. 3 og 4. Pikenavner. 5. Et kjendt sted i Sønderjylland. 6. Et firbenet dyr. 7. En berømt digter. 8. og 9. Pikenavner. Bokstavene i de felter som er merket med en kule, gir læst i sammenheng benævnelsen paa en indfødt beboer av disse nordlige land.

Naar man „skematiserer“ et menneske.

Den menneskelige ernæringsvirksomhet skematisk fremstillet.

Menneskene er omgitt av undere og merkelige heter til alle sider, og jo dypere de trænger tilbunds i tingene, desto mer anledning blir der til at undres. Bare en saa dagligdags ting som det at man spiser nogen stykker smørbrød eller en ret varm mat og derved formaar at tilføre legemet, hvad det behøver for at maskineriet kan holdes igang og legemet bli aandens lydige redskap er i virkeligheten et mysterium og tilmed et meget interessant mysterium som til alle tider har beskæftiget baade læg og lærd.

De følgende bemerkninger og de billeder som ledsager dem og som hitrører fra „Scientific American“, har til oppgave i al korthet at prøve paa at anskueliggjøre de processer som danner det mekaniske grundlag for den menneskelige ernærings mysterium.

Man kan betrakte det menneskelige legeme som et kompleks av forskjellige mer eller mindre utpræget fabrikagtige virksomheter under en fælles ledelse, der har sit sæte i hodet, og i hvis tjeneste der er ansat en række hjælpere: øinene, ørene, næsen, munnen osv. Alle ordrer utgaar fra hovedkontoret (se fig. 1), hvis indretning man kanske bedst kan sammenligne med en telefoncentral. Den her ansatte vakthavende har nok at gjøre med at ta imot oppringninger og med selv at ringe op og gi besked. Man ønsker f. eks. at foreta den bevægelse som heter at gaa. Straks sætter man sig i forbindelse med centralen, som øieblikkelig „ringer“ til benene og befaler dem at gaa. Den vakthavende paa centralen passer nu paa at benene vedblir at gaa, indtil man lar centralen vite, at nu ønsker man ikke at gaa mer, men vil til en forandring sitte ned, hvorefter der sendes telefonbud til benene om at utføre de til dette formaals oppnaaelse nødvendige bevægelser og saaledes videre.

Mens der paa hovedkontoret bare er dagtjeneste, saa der holdes lukket naar man sover, er der et særlig kontor, hvorfra f. eks. hjertets slag dirigeres. Hvis den som har vakten paa dette kontor sovnet, saa det galt ut for baade hjertet og manden selv, for da vilde hele virksomheten straks stanse.

Endelig er der et stort kontor, hvis væsentligste utstyr er et mægtig skap med et utal av skuffer, et fullstendig „skuffedarium“ — alt tat i billedlig forstand. Her har hukommelsen sitt hovedkvarter. — For nu at gaa over til de mer specielle forhold, der har med ernæringen at gjøre, kan man naturligst begynde med munden. Her findeles som bekjendt føden mellem tændene, og man kan derfor bedst sammenligne virksomheten her med arbeidet i en kornmølle. Paa fig. 2 ser man hvorledes to mænd — haanden — bringer et stykke smørbrød „til møllen“. Fortændene gaar med det samme igang med at parlere „det i mindre portioner, og er

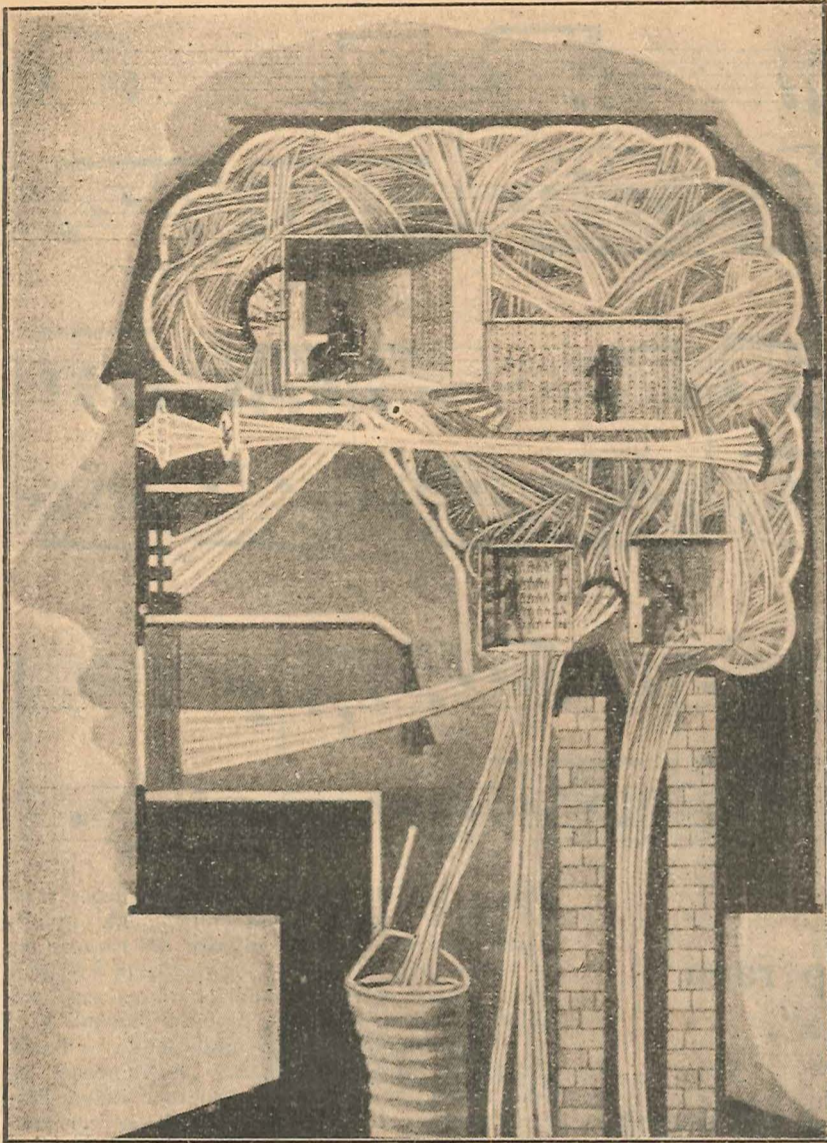

Fig. 1. Det sted, hvorfra legemets forskjellige virksomheter ledes.

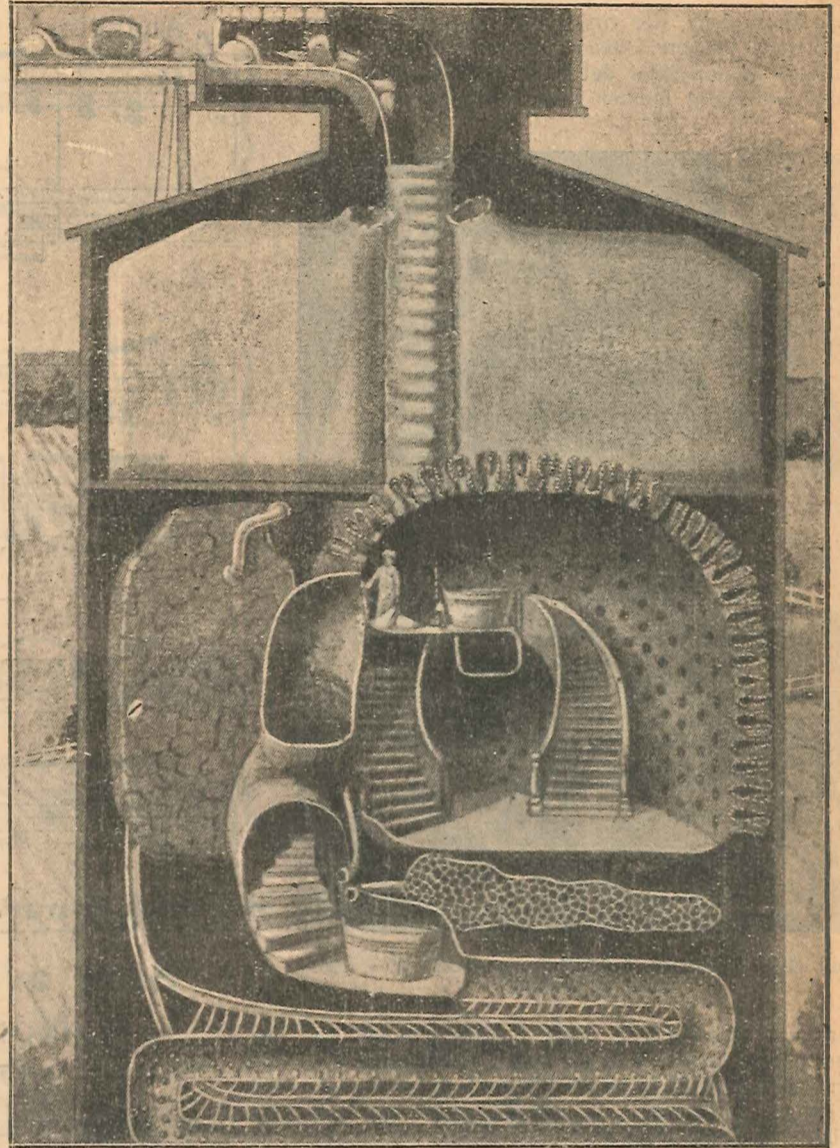

Fig. 3. Fødemidlernes vandring fra „kjøkken“ til „kjøkken“.

der kjøt paa, vil sandsynligvis hjørnelændene træe hjælpende til. Like indenfor døren staar en mand og betragter med kritiske blik det nyankomne stof som skal i møllen. Han repræsenterer smaksansen, som staar paa vakt og kasserer — hvis han faar lov til det! — alt det som ikke smaker godt. Mellem kindtændene, som utgjør det egentlige mølleverk, knuses føden og faar samtidig den første tilsetning av opløsende fugtighet. Paa billedet (fig. 2) ses tilhøre en mand ifærd med at skuffe den findele føde om, saa den kan bli godt gjennomvætet med den, ovanfra nedstrømmende væske.

Naar føden har faat den første, trods alt dog grove behandling i munden, fortsætter den sin en gang paabegyndte vandring og passerer nu fra sted til sted — fra kjøkken til kjøkken, kunde man si — og blir overalt møtt av ivrige tjenere, som staar parat til at underkaste den en endnu mer indgaende behandling. Dette er vist i fig. 3.

Her ser man hvorledes de forskjellige fødemidler: eggvitesstoffene (egg og magert kjøt), kulhydratene (brød og poteter) samt fettstoffene (flesk og fett kjøt) først passerer ind i „møllen“ (munden) og derfra tilræer reisen gjennom spiserørets lange, mørke tunnel for derefter at gjøre et ophold paa den første station, nemlig i „kjøkken“ nummer 1 (maven). Paa dette sted undergaar fødemidlene allerede en saa indgripende omdannelse, at en del av dem blir tjenlige til straks at optas i legemet — et forhold som paa billedet (fig. 3) er antydnet ved det kar, der ses paa trappeavsatsen, ikke langt fra den hvitklædte kok, som har kommandoen i kjøkken nummer 1.

Fra kjøkken nummer 1 gaar turen videre opover trappen tilhøre paa billedet og ind i kjøkken nummer 2 — det sted som kaldes tolvfingerarmen. Paa dette sted begynder tilblendingen av galde og pancreassaft. Galden ind-

virker især paa fettstoffene, saa de findeles og oppløses, mens pancreassaften hjælper til med at forvandle eggvitesstoffene til peptoner, i hvilken tilstand de blir tjenlige til at optas i legemet. Pancreassaften bidrar endvidere til, at kulhydratenes stivelseindhold blir til sukker, likesom den støtter galden i dens arbeide med at findele og oppløse fettstoffene. Ogsaa i kjøkken nummer 2 optas endel næringsstoffer i legemet, — paa billedet antydnet ved det paa dette sted opstilte kar.

Sluttelig vandrer føden ind i den lange, trange tunnel, som heier tyndtarmen, hvor en lairig mængde smaa hænder, de saakaldte sugearer, sitter parat til at gripe alt det som kan tjene hele legemets store husholdning til nytte, saa musklene kan faa spændkraft, nervene styrke og det hele kompleks kraft til at holde den omfattende virksomhet igang.

Paa det sidste av billedene (fig. 4) er der gift

en skematisk fremstilling av, paa hvilken beundringsværdig maate der er sørget for det vigtige „ventilationssystem“ i menneskelegemets omfattende bygningskompleks. Man vil her se, hvorledes den indaandede luft passerer gjennom en række kroket gangar, hvor den ikke alene renses for støv og andre urenheter, som opfanges av de her anbragte mange fine smaa haar, men hvor den tillike opvarmes, hvis den er kald, saa den kan naa ned i surstofflaboratoriene (lungene) i ren og passende opvarmet tilstand.

Den rette vei for luften ved indaanding gjennom næsen ses av billedet. Naar man aander ut, er det ikke nødvendig at luften gaar ad denne omvei, — den følger da luften kortere vei gjennom munden. Paa fig. 4 er det i det nederste hjørne tilvenstre vist, hvorledes det gaar til, hvis man ogsaa benytter munden og ikke næsen ved indaanding. Luften blir da bare mangelfuld renses og kommer derfor ned i lungene i væsenlig samme tilstand, hvori den forefindes, — en omstændighet som i høi grad opfordrer til agtpaagivenhet ved indaandingen.

Aander man ind med aapen mund, gaar luften ikke den besværlige omvei forbi filterne, men søker ad den vei som er bestemt for utandingen, saa hurtig som mulig til sit maal, hvilket er mindre heldig, særlig naar det er kald og støvblandet luft som indaandes.

Det er interessant at lægge merke til, at mens mennesket kan puste saavel gjennom næsen som gjennom munden, er der visse dyr, f. eks. hesten, som ikke har et saadant valg, — de kan bare puste gjennom næseborene, ikke gjennom munden.

Allerede en saadan liten, hurtig tankevandring gjennom det

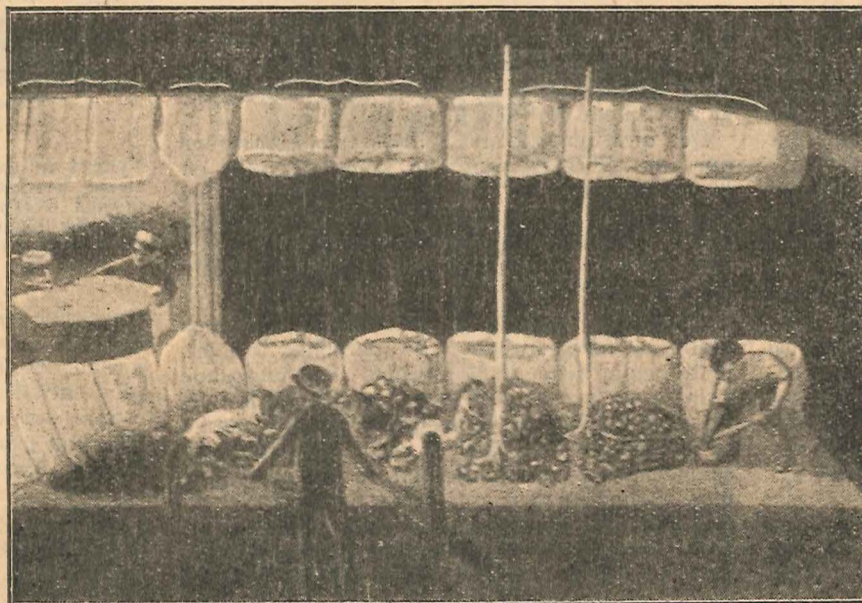

Fig. 2. „Møllen“ hvor fødemidlene mottar den første bearbeidelse.

fabrikkompleks, der tilsammen danner det menneskelige legeme, viser hvormeglet mer sammensat og indviklet det hele maskineri er, end man til daglig tænker paa, naar virksomheten

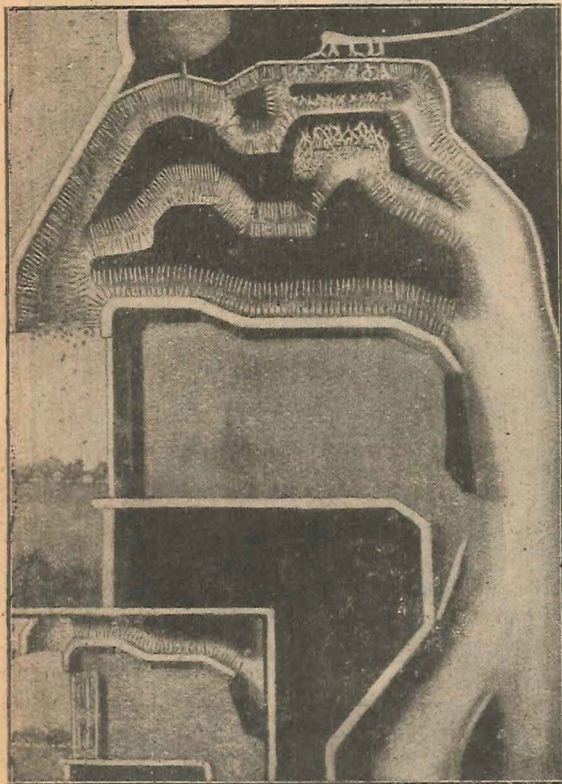

Fig. 4. Hvorledes „ventilationssystemet“ i legemet er ordnet.

gaar sin uforstyrrede gang, og alle „mand“ er paa plads, baade manden paa „hovedkontoret“, den vakthavende i „møllen“, kokkene i de forskjellige „køkkener“ og alle de andre, av hvis pligtro arbeide vort legemlige ve og vel i saa høi en grad er afhængig.

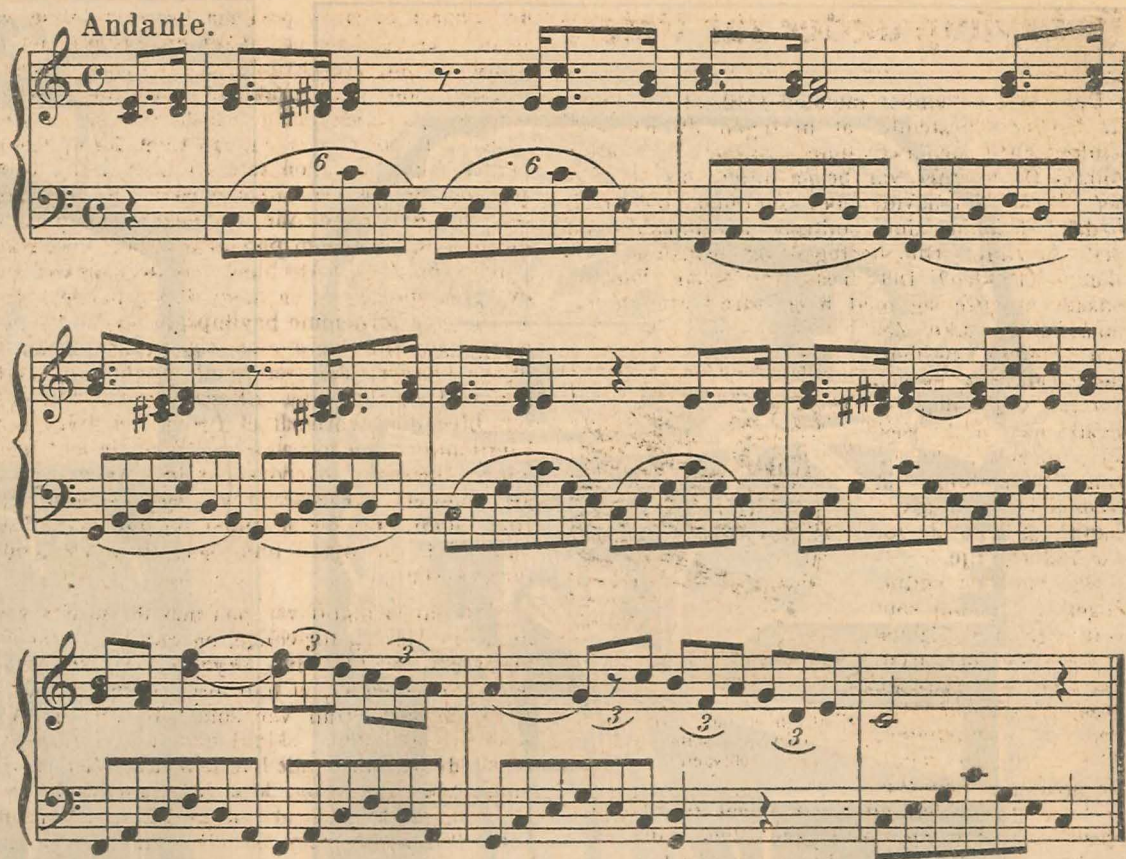
Musikkens virkning.

Det er musikalske og det er umusikalske mennesker. Den samme forskjel finder vi hos dyrene. En hund hyler, naar den hører musik, mens en hest forsøker at gaa i takt til regimentmusikken og tydelig liker den. Darwin la metemærk paa pianoet og fandt hos dem synlige tegn paa velbehag ved akkordene.

De fleste mennesker har det som metemærkene. Men for enkelte er musik bare den mindst ubehagelige støj, andre har imod visse instrumenter. Harmonisk musik har en heldig virkning paa nervesystemet. Mange læger har benyttet den med held, hvor det gjaldt at behandle nervesygdommer og sygdom paa sindet. Næst læsning er det musikken som bedst kan avlede tunge, mørke tanker og muntre og oplyste sindet; tonene trænger ind og fylder og hæver følelseslivet. Vi husker det gamle sagn om Orfeus som behersket de vilde dyr, ja stener og træer med sin lyre. Selv elven stanset sit løp og vinden ventet for at lytte. Musikken slaar sundheten nær, sundt, det er jo overensstemmelse. Harmonien, velklangen i musikken meddeler sig til nervene og vugger dem med i rytmens svingninger. Det er som om hele mennesket svinger og toner med, foden slaar uvilkaarlig takten. Ofte kan musikken holde sig i timer og dager. Slik kan musikken lede sindet til fred og likevegt, til styrkede nerver og sundhet.

Men ogsaa her gjælder at det som kan virke sundt, ved overmaal og disharmoni kan virke mælsal. En ubehersket, hensynsløs hengivelse i musikken kan bli aarsak til legemlige og sjælelige lidelser, om ikke en velutviklet forstand sætter den grænse og hindrer musikalske overdrivelser. De fleste musikere av rang er nervøse. Ensidig utøvelse av musik svækker nervesystemet.

Læger bør søke at benytte musikkens magt til lindring og helbredelse for den syke, og den syke vil gjøre vel i at prøve dens virkning paa sig selv og nytte den til gjenoprettelsen av sin sundhet.

Kjendte toner.

Sang av operaen „Norma“.

Av Bellini.

„Musikkens Raffael“ har man kaldt Bellini, for dermed at betegne ikke alene likheten mellem de to kunstnere, hvad deres blide og elskværdige væsen angaar, men ogsaa for at antyde, at Bellini likesom den verdensberømte Raffael blev bortrevet ved en tidlig død, ment rois dette fik utrettet mer end mange andre i et langt liv.

Vincenzo Bellini.

I dager og nætter itræk sal han ved pianoet, og det fortæller, at faren ikke sjelden med magt maatte føre ham bort fra instrumentet, for at han kunde faa den fornødne hvile.

Det mest yndede av Bellinis musikverker er operaen „Norma“, som han komponerte til en tekst, der stammer fra en fransk tragedie av Soumet, lagt tilrette i operaform av i alderen Felice Romani, der var overmaade produktiv som forfatter av operatekster, baade for Bellini, Rossini og Donizetti.

„Norma“s handling er henlagt til den graa oldtid og foregaar blandt de merkelige druider, dette hemmelighedsfulde samfund av fremragende kvinder og mænd med deres mystiske gudsdyrkelse, i hvilken ogsaa menneskeofringer spillede en betydelig rolle. Efter en række av overmaade spændende og dramatiske optrin ender stykket med, at hovedpersonen, Norma, der er datter av druidernes overhode, og som selv er overprestinde, bestiger baaret sammen med sin elskede, Severus Pollius, som er romernes statholder i Gallien. I operaen er med ødsel haand indflettet en mængde vakre sanger, saakaldte arier, saaledes som det især var skik paa den tid da

Bellini levde, da en opera ikke saa meget skulde være et egentlig, sammenhængende musikdrama som en mer eller mindre løs ramme om en række gripende scener og de dertil knyttede arier. Hovedvekten blev derfor ogsaa lagt paa melodien, og da melodien netop i saa høi grad var Bellinis fortrin, er det intet under, at baade „Norma“, „Søvngjængersken“, „Puritaneerne“ og hvad nu ellers hans talrige operaer heter, ikke alene dengang, men ogsaa i vore dager har vundet yndest hos alle som elsker en skøn, ind-

Tyngtet av sin skyld bestiger druidernes overprestinde Norma frivillig baaret, og i døden lar hun sin elskede, den romerske prokonsul i Gallien, Severus Pollius, med sig.

smigrende melodi. Bare et saa litet brudstykke av en av sangene i „Norma“ som det vi her gengir, er nok til at avsløre Bellini som en sand melodienes mester.

Sine sidste aar levde Bellini i Paris, hvor han paa grund av sit blide, elskværdige væsen og sine rike, musikalske evner var parisernes erklærede næsten forgudede yndling, og der var sand landsorg da den romanlandske, melankolske, stille sværmer efter en lidsig nervefeber, under hvilken han idelig fantaserie om sine musikverker, gik bort, bare 31 aar gammel.

Et bryllup under zar Peter.

Det var i november maaned 1710, at zar Peter av Rusland bestemte, at hertugen av Kurland skulde gifte sig med hans, zaren, brordatter Anna. De to unge var begge nitten aar og passet altsaa forsaa vidt godt sammen, og zaren hadde desuten sine politiske bergninger med dette bryllup. Om hertugen og prinsessen elsket hverandre? Det visste vel ingen. Om de ønsket at gifte sig med hverandre? Det spørsmaal forelaa ikke. Zaren hadde bestemt dette egteskap, og saa var der sagt i den sak hvad der kunde sies. Brudparret hadde ingen indvendinger at fremsætte. Enhver hadde at gifte sig for zar Peters vilje.

Der var dog endnu nogen i Rusland som ikke altid var tilslinds at bøie sig for zaren. Det var de russiske prester. Zaren var ræd for geistligheten, ikke nepot av religiøse grunde, men fordi han visste, den altid var parat til at gjøre oprør naar han var ute i „krig eller andre vanskeligheter“. Da nu hertugen av Kurland var av en anden religion end prinsesse Anna, neglet først Moskvas patriark og dernæst prioren ved Alexander Newski-klostret, Ruslands to fornemste prester, at vie parret under paaskud av, at hertugen maatte likestilles med en hedning, og zaren, som ikke turde lægge sig ut med de to mægtige mænd, maatte bøie sig. Saa tok han sin egen skriftefar Theofilus Janusky, spærret ham inde i slottet og befalte ham at lære saa megen latin, at han kunde forrelte vielsen paa dette sprog. Janusky klaget bittert, men det hjalp ikke, og paa bryllupsdagen blev han av ryttere ført til fyrst Menschikoffs hus, hvor vielsen skulde foregaa. Man har fra en av bryllupsgjestene, den danske admiral Justen Avel, som var gæstendt ved Peters hof i disse aar, en beskrivelse av dette bryllup, og læser man nu denne, faar man et farverikt bilde av, hvorledes forholdene var paa disse tider i Rusland, da denne ene mand, zar Peter, prøvde at skape det asiatiske rike om til at bli et europeisk.

Med et følge av 24 skaffere og 12 musikere foran, var zaren kommet til det herberge, hvor hertugen av Kurland bodde, og efterat man hadde spist koldt kjøt og drukket brændevin og fransk vin, gik man i chaluppen og rodde nedover Nevaen til Menschikoffs hus. Foran i zaren's chalup stod trompetere og blaaste, og 16 roere med store sølvplater paa brystet rodde chaluppen. Der var firti chalupper ialt, og paa broen utenfor sit hus stod Menschikoff selv og tok mot zaren og bryllupsfølget. Inde i et kapel, der var helt betrukket med rødt fløiel, stod den av vrede likbleke prest, da zaren klædt som marskalk og med bleke og kniplinger om hals, hænder og føtter førte brudeparret frem. Efter brudeparret fulgte først alle officierene og skafferne og derpaa en mængde folk som var klædt i narrekker og djævledragter. Det var de som senere skulde brænde av fyrverkeriet. Da vielsen var forbi, førtes man ind i bryllupsalen, og her blev brudeparret sat paa en trone, som stod under to ophængte kroner av buksbom med ædelstener. Der blev saa baaret ind mat og rullet frem tønner med vin og brændevin, zaren var selv skaffer, og skeene paa bordet var av træ, da de ellers vilde bli stjaalet, hvis de hadde været av sølv. Ved hver skaal som blev utbragt løsnedes 13 skud. Da man var færdig med at spise, dansedes der av de par som kunde det. Resten var faldt under bordet eller bli baaret ut.

Den første dag var alt foregaaet paa zaren's bekostning. Den anden dag var det fyrst Menschikoffs tur til at gi gjestebud. Man begyndte klokken 2 om eftermiddagen, og der blev drukket 17 skaaler og ved hver skaal løsnedes 13 skud. Ved hver skaal blev der drukket vin med pepper i, brændevin og fransk vin. Zaren selv hadde paa en seddel skrevet op alle de skaaler, som skulde utbringes. Da maaltidet var endt, blev

Chaluppen med trompetere i forstavnen seilte nedover Nevaen.

der baaret to store postier ind, og da de var stillet paa bordene og lukket op, sprang der en dverg og en dvergvinde ut av dem. Dvergvinden som var paaklædt med høi, pudret frisur og i fuldstedig fransk hofdragt, sprang ut av den postier der var opstillet for brudeparret, holdt en liten tale til bruden og brudgommen og gik ned langs bordet. Zar Peter tok selv den dverg, der var sprunget ut av postieren foran ham, bar ham paa armen til brudeparrets bord og satte ham ned der, og det lille dvergpar danset nu en menuet paa bordet. Hver av de mer fornemme bryllupsgjester hadde forøvrig selv sin dverg med sig, og de fleste av disse dverger, der var pent pyntet, var ikke mer end en alen høie. Efterat der var bli danset, blev der avbrændt et fyrverkeri, hvor man i ildflammer saa to palmetrær bøie sig mot hverandre, mens der ovenover læstes: Av to hjerter gjør man et! Fyrverkeriet var laget av zaren selv. Han hadde lært denne kunst da han var i England. Det var ogsaa ham selv som avbrændte fyrverkeriet.

Først Menschikoff var paa den tid zaren's yndling, minister og fortrolige, og han var Ruslands mægtigste mand. Han skyldte især sin gunst den omstændighet, at han altid forstod at skaffe zaren penger. Han var som gut bli opdraget sammen med Peter, skjønt han bare var søn av en staldkar, han kunde hverken læse eller skrive, men han var fiffig, klok og samvittighetsløs. Naar zaren skulde bruke penger, kunde Menschikoff alltid anviser ham en eller anden rikmand, som hadde begaaet en forbrydelse, og dette var da en anledning for zaren til at konfiskere vedkommendes godser og formue. Menschikoff led forøvrig flere ganger samme skjæbne selv. Han blev ofte beskyldt for bedragerier og underslup, og Peter konfiskerte saa alt hvad han eide. Men Menschikoff visste bestandig at klare sig. Han fik nye embeder, og dem benyttet han til saa voldsomme utplyndringer av folket, at han snart hadde samlet sig en ny formue. Han var meget skinsky paa sin magt, og han taalte ikke at andre som i sin magt, og da han nu ved brylluppet saa at zar Peter talte længe og flere ganger med general-admiralen Fedor Apraksin, blev han saa vred herover, at han gav sig til at bruke de værste skjældsord mot ham. Det kom til et voldsomt skjænderi, mens zaren hørte paa det, og Menschikoff „pudset sin næse ind i ansigtet paa Apraksin“. Apraksin svarte med at knuse en flaske vin paa hodet av Menschikoff. Det var rikets to fornemste stormænd. Men, sier kronikeskriverne fra de tider, det var slet ikke noget sjeldent ved zaren's hof, at stormændene skjældte hverandre ut for tyver og bedragerer, endog mens zaren hørte paa det, og zaren brydde sig heller ikke om det. Det var forøvrig delvis zaren's skyld, for han tvang alle i sin nærhet til at drikke saa meget, at de maatte miste al besindelse. Ved den tredje dags

gjestebud som brudgommen, hertugen av Kurland gav, blev der ogsaa drukket saa meget, at gjestene kom i slagsmaal og denne gang var det admiralen Apraksin og kammerherren Kikin, som knuste vinflaskene paa hodet av hverandre. Godt var det enda, beretter en av bryllupsgjestene, at man holdt sig til hendene og flaskene og ikke tok til kaardene.

— Under denne sidste dags gjestebud var zaren forsvundet og hadde, uten at si det til nogen, paa sin seilbaat reist nedover Nevaen til Kronstadt. Paa selven saa man en mængde robaater, og da han engang hadde utstedt forbud mot at bruke aarer, naar der var saa megen vind at man kunde bruke seil, lot han alle baatene opbringe. Dette forbud var med sine mulker av fem rubler for hver aare bare beregnet paa at skaffe penger ind i zaren's kasse, og her var nu

gunstig anledning. Baatene blev altsaa opbragt, og da de representerte flere hundre aarer, fik zaren paa denne maate ind henved tusen rubler. Med dem reiste han tilfreds tilbake til sin hovedstad. Han hadde faat dækket sine utgifter til brylluppet.

Admiral Knute er vist aare paa hodet av kammerherren.

Havets dybde.

For bare etpar menneskealder siden var vort kjendskap til havets dybdeforhold høist mangelfuldt og usikkert. Man gjættet sig nærmest frem, likesom man bar sig ad, naar man i de ældste tider skulde fastsætte høider paa fjeld og lignende. Negtes kan det heller ikke at vanskelighetene er store, naar det gjælder at faa paalidelige opplysninger om havdybdene i det hele tat. Selv om man hurtig fandt midler til at kontrollere havdybden, dypvandsloddet, bathometret, maa man erindre at havbunden optar et areal som rundt regnet er 2/3 gang større end det faste lands overflate. Det er derfor ikke merkelig at høre, at trods mange aars ihærdig arbeide er det bare en meget liten del av havets kjæmpeareal man har maalt op, hvad dybdeforholdene angaar.

Man har beregnet at dette man havbunden i arealer paa 10,000 kvadratkilometer hver eller firkanter som er 100 kilometer høie og 100 kilometer brede, og ønsket man bare at faa en dybdemaaling for hver av disse temmelig store firkanter, kræves der omtrent 30,000 dybdemaalinge, og omkostningene derved vilde andra til henved 40 millioner kroner.

Men man maa endda huske paa, at den kundskap om havets dybdeforhold, man derved hadde faat, ikke betydde mer, end om man til bedømmelsen av høideforholdene i Schweitz bare hadde fire—fem fjeldmaalinge at støtte sig til.

Der er de som mener at havbunden sikkert er mer jevn end landjorden, slik at bare faa maalinge vil kunne gi et nogenlunde paalidelig bilde av dybdeforholdene i det hele tat. Men noget sikkert herom ved man dog ikke. En del av de erfaringer man har gjort i denne henseende synes snarere at tyde paa at havbunden kan være endog særdeles meget ujevn og bakket. Slike bølgeformede havbundarealer har man for eksempel fundet i Den biskayiske Bugt og i farvandet øst for Brasilien, mellem Pernambuco og Bahia.

Den første egentlige dypvandsmaaling blev foretat i aaret 1850. Siden har der været foretat adskillige, og særlig amerikanerne og tyskerne har her været de førende. Den største indtil 1912 maalte oceandybde blev fundet av det amerikanske krigsskib „Nero“ i aaret 1899 syd for øen Guam, som ligger i Stillehavet og hører til Marianerne eller Ladroneerne. Dybden her fandtes at være 9636 meter. Men den 2. juni 1912 fandt det tyske opmaalingsfartøi „Planet“ øst for Filippinerne, omtrent 40 sjømil fra land, en dybde av 9788 meter, og dette er hittil rekorden for maalte havdybder. Til sammenligning kan tjene at Jordens høieste fjeld, Mount Everest i Himalayafjeldkjeden, „bare“ er 8840 meter høit, slik at Jordens største havdybde overgaaer Jordens største fjeldhøide med næsten 1000 meter. s

Dvergene sprang ut av postiene og danset menuet paa bordet. Den ene var en kvindelig dverg, klædt med paryk og i hofdragt.

Direktor E. Sandberg, der forleden blev ansat som chef for Chrisiania Bank og Kredittkasse, har i henvend elpar aars tid virket som direktør i Norges Bank, hvor han i mars 1918 efterfulgte bankchef Monsen. Direktor Sandberg har forøvrig i en aarrække været ansat i Norges Bank hvor han har arbeidet sig gradene oppover fra assistent. Ogsaa direktør direktør Bomhoff fratrær om nogen tid sin stilling, og det har vakt ikke liten oppmerksomhet at vort offisielle pengeinstitut omtrent samtidig mister begge sine direktører.

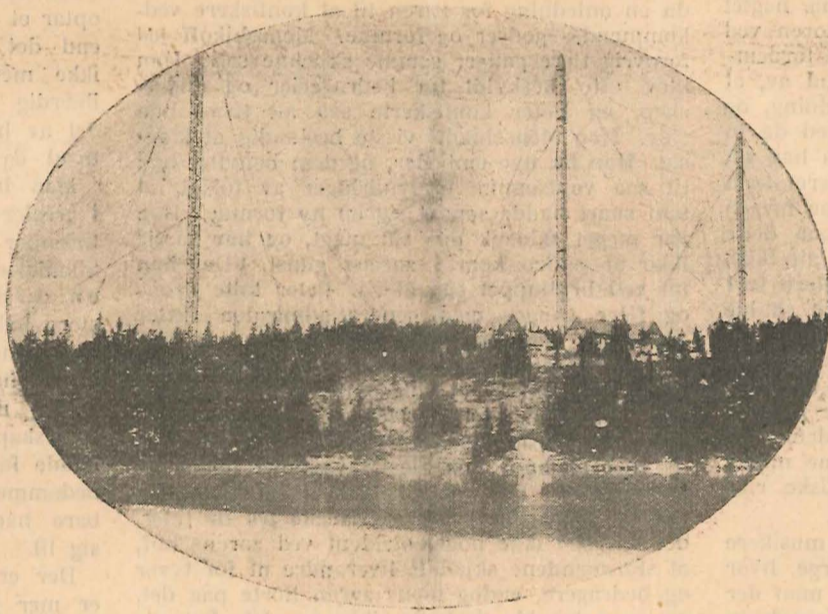
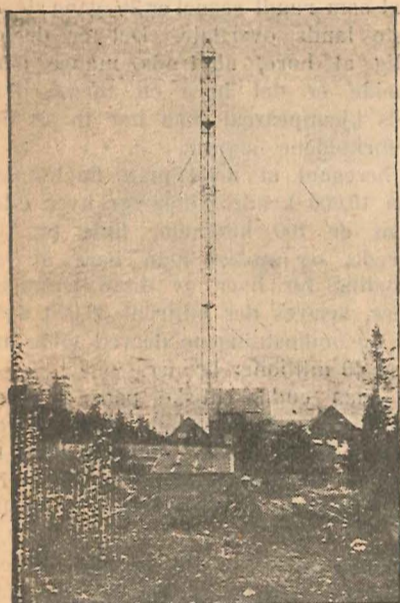

Bystyreskiftet i Kristiania.

Ved de spændende valg ihøst skedde der rundt omkring i by og bygd adskillige forandringer i kommunestyrenes sammensetning, og paa mangfoldige steder trær ved aarsskiftet nye mænd til for at avløse dem som nu i tre aar har ført det kommunale scepter. Dette er saaledes tilfældet i Kristiania hvis nye ordfører dr. Haavard Martinsen vi her præsenterer.

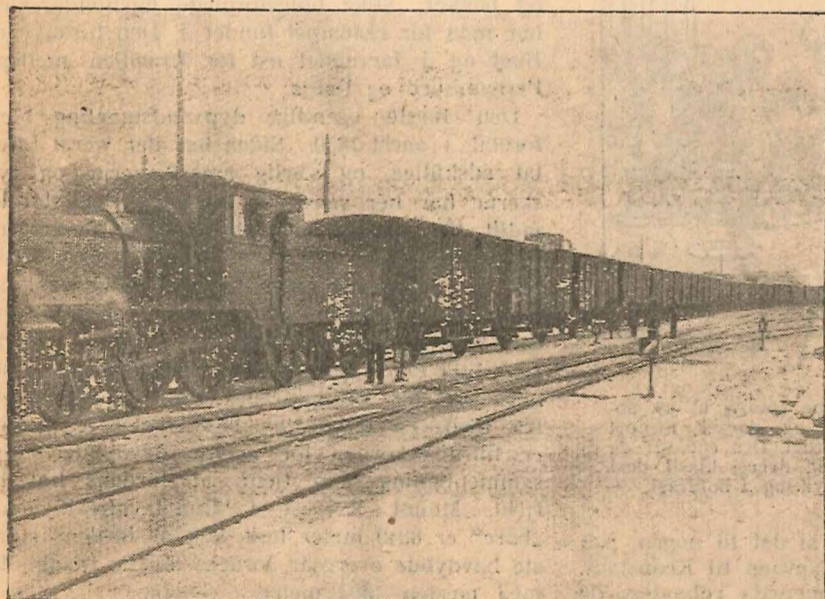

Den nye universitetssekretær. Overretssakfører H. C. Wølner der kort før jul blev ansat som universitetssekretær er født i 1869. Han tok artium i 1887 og teologisk embedseksamen i 1895. En tid virket han som teologisk mautduktor og var samtidig medarbejder i „Morgenbladet“. Derefter slog han ind paa det juridiske studium og tok i 1903 juridicum, gjennemgik de vanlige grader som advokatfuldmægtig og edsvoren fuldmægtig og etablerede i 1907 i Kr.a en sakførerforening som han oparbeidet til et solid foretagende.

Det nye led i vore traadløse telegrafforbindelser.

Norge var et av de første land der indførte radiotelegrafen som led i telegrafnettet. Røst-Sørvaagen var vor første radioforbindelse, og man trækker nu nærmest paa smilebaandet av den oppmerksomhet denne vakte naar man tænker paa at Stavanger Radio, som korresponderer med Amerika, fornylig blev smeltet av en oppmerksomhet denne vakte. Kort før jul traadte ogsaa Kristiania Radio, hvorfra vi her bringer nogen billeder, i virksomhet for at besørge vor traadløse kommunikation med kontinentet og delta i radioformidlingen indenlands.

Norges julegave til det nødlidende Østerrike. I al stilhet hadde en komite, populært kaldet „Hungersnødkomiteen“, paa utrolig kort tid samlet ind levnetsmidler, klær og penger til de sterkt nødlidende østerrikske barn og en dag opunder jul avgik fra Kristiania et tog paa 31 vogner, væsentlig tyske godsvogner, ekspres til Wien.

Over noden ute i verden blev dog ikke vore egne størngende glemt til jul. Godgjørenheten utfoldet sig paa en ganske slørlagende maate. Indremission, frelsesarmé og veldædighetsforeninger har gjort sit bedste for at samle ind gaver til de juletrafester hvis tid nu er inde. Her ser man et snapshot fra en av Kristiania indremissions utdelinger.

Den møisommelige fredsofbygning.

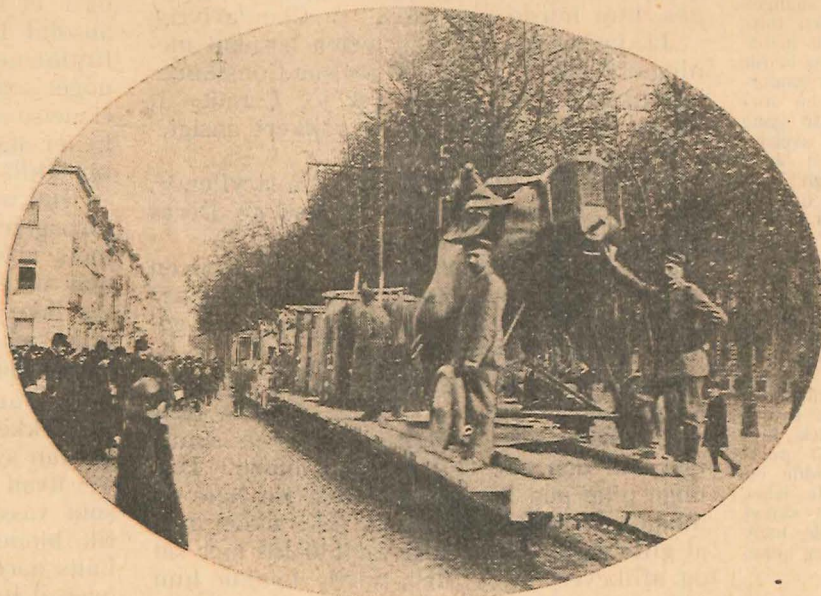

Sovjet-Ruslands udenrigsminister Litvinov som i Kjøbenhavn møttes med den engelske regjeringsrepræsentant O'Grady for at forhandle om udlevering af fangene og som paa Sovjet-Ruslands vegne fremsatte forslag til fredsforhandlinger med ententemagtene i fællesskab eller hver enkelt af dem.

Alt er et aar gaat over i historien — et tungt og vanskeligt aar, fyldt af problemer paa de forskjelligste omraader. Nu staar verden paa terskelen til det nye aar, og man spør: hvad vil det bringe? Et stort og mægtigt arbejde er utvilsomt blot udført af dem i hvis lod det faldt at la fat paa gjenopbygningen eller nyrejsningen af det som under verdenskrigen styrtet sammen. Men ogsaa mange vanskelige problemer har det nye aar faat i arv fra det gamle. Det blev ikke paa langt nær det frede og tryk man drømte om. Tungt og trægt gik arbejdet med at faa de avsluttede fredstraktater istand, og da de de skulde sættes ut i livet, viste der sig endnu mange stener som maatte ryddes tilside. Amerikas holdning til den tyske traktat gjorde situationen end mer floket end den laa an efter freds slutningen i Versailles, men præsident Wilson har ikke villet fire overfor sine motstandere i senatet og han har lagt hele ansvaret paa dette for traktatens skjæbne. Den tyske regjerings tvetydige holdning og stadige forhaling af opfyldelsen af sine forpligtelser, irriterer efterhaanden seierherrene i den grad at det paa aarets sidste heldning endog syntes at true med nye krigerske komplikationer. Det var væsentlig Scapa-Flow affæren

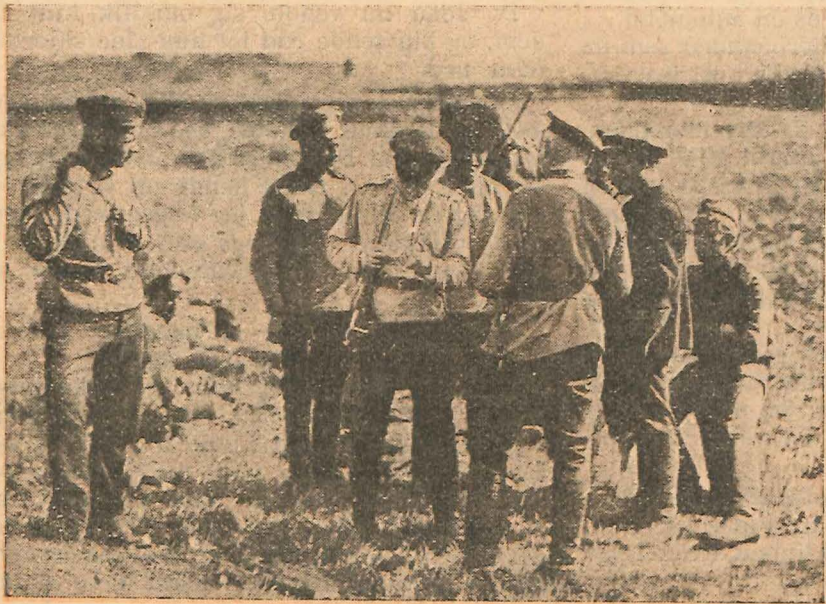

Da Strassbourgs universitet blev taget i besiddelse af franskmændene. Begivenheden fejredes med store festligheder, til hvilke der var mødt frem akademici fra de fleste av Europas land, ogsaa fra vort. Paa ovenstaaende ses Poincaré og Alsace-Lorraines guvernør Millerand sammen med marskalkene Joffre og Foch.

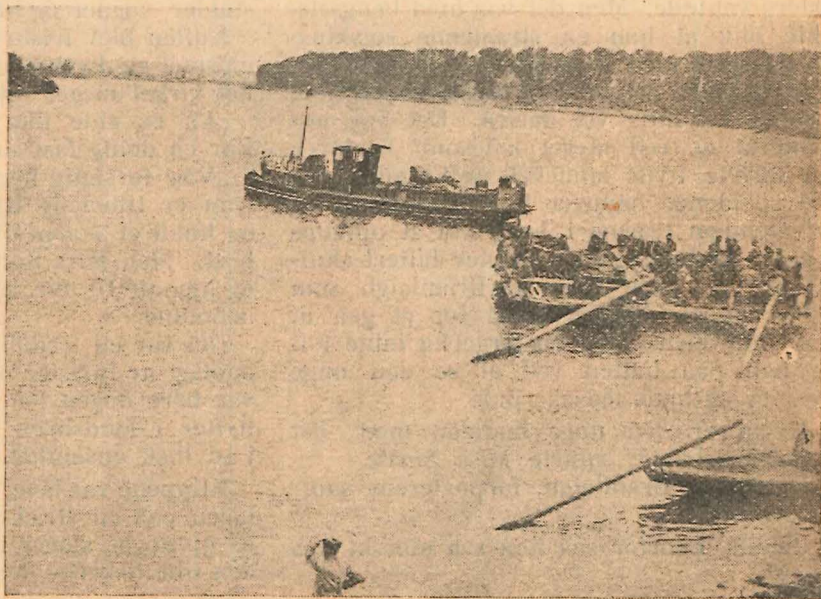

Tyskernes flugt ut af „Baltikum“ efter deres alvorlige nederlag ved Mitau. Lange tog med deres materiel ruller nu ut fra de sidste baltiske byer de maa forlate. Det var et mislykket eventyr som endte brat.

Da Koltshak blev slaat av bolsjevikene.

Er det en spion? Paa tilbakeløget blev Koltshaks hær omsværmel av bolsjevikenes spioner. Her har man fangt en mistænkelig person, og en av officerene undersøger nu de papirer som er fundet hos ham. Den mistænkte staar midt paa billedet som nr. 2 fra høire i civilt antræk. Av det resultat officeren kommer til avhænger mandens liv.

Efter nederlaget ved Omsk maatte Koltshak ogsaa forlate Ufa, hvor han havde sit hovedkvarter og alle sine depoter. Alt hvad han havde av krigsmateriel blev bragt ombord i store prammer som blev ført nedover Ufa-elven til en trakt som Sovjet-Ruslands hære ikke kunde utstrække forfølgelsen til, da de manglet f. y. ende krigsmateriel.

Irlands „hemmelige overhode“ Paa et „konvent“ som de irske Sinn-Feinere nylig holdt i Dublin blev det endelig besluttet at proklamere den uafhængige irske republik og man valgte samtidig til præsident den 40-aarige grev de Valera som tilh. en av Irlands ældste slægter og stadig har t.hørt Sinn-Feinierne.

det gjaldt. Ententens krav paa erstatning for laatesænkningen var meget vidgaaende, men den tyske procedur mot dette krav syntes litet overbevisende, og der var ingen vet udenom dets godkendelse som belignelse for fredens fuldstandige gennemførelse. Ved denne tid var tyskernes baltiske eventyr veiret bort, og krigstrætheden gjorde sig sterkt gjældende ved den russiske front. Le nye baltiske stater ønsker aapenbart fred likesaa meget som bolsjevikene paa sin side, og i den estniske by Dorpat aapnedes en foreløbig visnok hvile et hemmelighedsfuldhedens slør men som antokes at ha et ganske vidtgaende formaal. Et pek i denne retning var det fredstilbud som Sovjet-Ruslands udsending Litvinov efter David Finkesteia opunder jul fremsatte overfor ententens repræsentanter ved forhandlingene i Kjøbenhavn om udveksling af fanger og hjemsendelsen av statsborgere. Ved blev denne sovjetregjerings tiende fredsaktion avvist, fordi Litvinovs sendelse med britisk leide forutsætningsvis bare havde det nævnte menneskekjærlige formaal og intet politisk, men verden har nu alt for faat vort av Sovjet-Rusland, som foreløbig staar i seierherrens stilling overfor sine motstandere Koltshak og Denikin, ønsker fred.

I vaartiden.

Av
Effie Adelaide Rowlands.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Joan Keppel er en forældreløs ung pike paa nitten aar. Hendes far, kaptein Keppel, hadde giftet sig med bondedatteren Annie Bramleigh, men familien Keppel hadde aldrig villet anerkjende dette egteskap. Paa Malta hvor forældrene bodde hadde Joan, som fik en god opdrageise, blandt officerene stiftet bekjendtskap med den unge Glyn Pelham som hadde gjort sterk kur til hende, og det var nærmest følelsen av at hun bare var et leketøy for ham som hadde drevet Joan til at søke til sin morbror, forpagteren Bramleigh paa Hollowgaarden som hørte under The Hall, Glyn Pelhams hjem i England. Den forlinte unge dame passet ikke ind her, og hendes fætter Richard, eller Dick som han kaldtes, med det bondeagtige utseende og den mangelfulde opdrageise kom hende fiendtlig imøte, men følte sig samtidig ogsaa tiltrukket av hende. En dag hadde Joan vrikket foten paa en tur i skogen hvor hun hadde forvildet sig under et uveir. Hun traf paa en underlig gammel kome, Gipsy Peggy som bodde i en forfalden taarnruin, og der møtte hun for første gang Glyn Pelhams tvillingbror Claude som hadde søkt ly for uveiret. Den unge mand som straks følte sig tiltalt av Joan fik bragt hende til Hollow, og Dick Bramleigh likte ikke dette, da han altid følte sig fiendtlig stemt overfor beboerne paa The Hall. Claude vilde ha sin søster Constance, „Mylady“ som hun kaldtes, til at besøke Joan og ta sig av hende, men dertil var Constance for stolt. Joan søkte imidlertid efter bedste evne at vinde haade sin onkel, fætteren Dick og den gamle husholderske Sara, og hun prøvde at faa gjennomført forbedringer i husførelsen. Mens hun var patient, fik hun et brev fra Glyn Pelham hvori han erklærte hende sin kjærlighet og bad hende bli hans hustru, og hun svarte lykkelig tilbake. Under begivenhetenes utvikling fattet saavel Claude Pelham som Dick Bramleigh stadig større interesse for Joan, og Dick forbandte den dag han hadde forlovet sig med portnerdatteren Lydia Dawes, der likesom han hadde en sterk og ubødig natur med et fremtrædende islet av skinsyke. Constance Pelham som saa meget skjelt til Claudes interesse for Joan søkte at bortlede hans opmerksomhet fra hende ved at invitere en ung pike, Diana Surtie, til The Hall.

Men Claude var gjestfri og høflig og viste hvad han skyldte en gjest i sin fars hus. Enten han vilde eller ikke, følte han sig derfor forpligtet til at underholde sin søsters veninde. Men det var med længselsfulde blik at han en straalende solskinsdag sammen med Miss Surtie red forbi forpagtergaarden paa vei til Cragstones, en liten fiskerby en mils vei derfra. Det var saa varmt at de red meget langsomt bortover den støvete, hvite landevei, og Claudes øine gled speidende henover hovedbygningen og ind gjennom træerne i haab om at opfange et glimt av Joan; men han blev bittert skuffet og saa bare Richard Bramleigh som netop aapnet gaardens port for at gaa ut paa landeveien. Med en ærgerlig mine løftet han paa hatten ved at se den unge godseier og hans ledsagerinde.

„Hvem er den unge manden med det grønlige ansigtet?“ spurte Miss Surtie.

„Den unge Bramleigh, forpagterens søn,“ var svaret.

„Claude, hvorfor saa han saa morskt paa Dem?“

Den unge mand trak paa skuldrene.

„Det vet jeg virkelig ikke. Han er en underlig, grættlen fyr — Jeg tror ikke, han omgaas med nogen her paa egnen.“

„Han ser ut til at være en farlig fiende. Jeg vilde nodig fornærme den manden. Disse

mennesker med de tykke, sorte øienbryn er alltid hevngjerrige, enten det saa er mand eller kvinde, og jeg likte ikke det blik, han sendte Dem, Claude. De maa ha fornærmet ham paa en eller anden maate,“ sa Miss Surtie som var stolt av sin menneskekundskap og skarpe opfatningsevne.

„Han har kanskje ikke været tilfreds med mine smaa opmerksomheter mot hans kusine — saadanne ganske almindelige, naboventlige opmerksomheter,“ sa Claude med litt forhøiet rødme paa sine brune kinder.

„Hans kusine? Aa jo — den unge piken fra Malta. Constance har fortalt mig om hende. Hun er jo en fuldt ut agtværdig pike, ikke sandt?“

„Hun er en nydelig pike, og det er virkelig stygt av Constance at hun ikke vil besøke hende og vise hende litt venlighet. Jeg synes, hun burde gjøre det,“ sa Claude ivrig.

„Ja, ja jeg kan ikke ha nogen bestemt mening om det. Jeg kan nok forstaa Constances betenkeligheter, og De vet jo, Claude, at De er let mottagelig for et vakkert ansigt.“

Den unge mand lo.

„Ja, ser De, alle damer er saa fortryllende. Jeg kan ikke andet end foretrekke Deres kjønn for mit eget,“ sa han.

„Takker for complimenten. Skal vi ta en hurtig gallop paa denne vide græssletten?“

Den unge pike gav sin hest toilen og galoperte hurtig avsted.

Constance var altfor ængstelig, tænkte hun; der var intet at frygte. Claude likte alle damer, han brydde sig ikke en smule mer om den ene end om den anden. Den unge pike paa forpagtergaarden var bare en iblandt de mange. Han var ikke sikker nok at gifte sig med, for han var blit litt mer sat og allikevel — ja, Miss Surtie tænkte hun vilde vove forsøket. Hun likte ham bedre end nogen anden mand. Hun vilde gjerne ha en mand som var glad i landet. Hun avskydde byene og selskapslivet i London var en plage for hende, dertil var han velstaaende og kunde skaffe hvad der hørte til et behagelig liv paa landet — godt byggede stalder, vogner og muligens en automobil.

Luften blev friskere, efterhaanden som de nærmet sig kysten, og det salte pust fra vandet virket meget velgjørende.

„La os ride like ned til strandbredden. For en deilig fast sand!“ utbrøt Miss Surtie.

„Vær forsiktig her — det er ujevn vei, og Don er tilbøielig til at snuble,“ sa Claude og holdt et skarpt øie med sin ledsagerindes hest. Men Miss Surtie var en god rytterske og kjendte til dyr, saa de naadde kysten velbeholdne.

Det var en fredelig, liten plet, endnu ikke ødelagt av turister og sommergjester, og der var bare nogen faa villaer og nogen fiskerhytter i landsbyen, saa det vakre sted laa i idyllisk ensomhet.

Klippene var lave, sandet glat og jevnt undtagen paa en strækning, hvor der var stablet op nogen stener imot klippen, hvilket gav den lille fiskerby dens navn.

„For en deilig dag!“ sa Miss Surtie og saa op paa den blaa himmel, paa hvilken der ikke var en sky at se, og derfra ut paa det azurblaa hav som hist og her var overstænket med hvitt skum fra bølgene, som brot sig næsten tydløst mot den sandede bred,

„Se bare — der vasser en ung pike! Aa, det maatte være morsomt — men det kan man ikke i en ridedragt, og saa er det jo hestene. Nei se, Claude — det er ikke en av landsbypikene — det er øiensynlig en dame. Hvem er hun?“ vedblev Miss Surtie som nysgjerrig betraktet den unge pike der hadde samlet sammen sine skjorter og med velbehag lot bølgene skylle over sine føtter. Hun hadde tat av sig hatten og den laa i sandet sammen med hendes sko og strømper og en bok. Hendes brune haar skinte som glinsende kobber i solskinnel.

Claudes hjerte banket sterkere.

„Det er Miss Keppel,“ sa han.

„Hvem er Miss Keppel?“ spurte hans ledsagerinde.

„Det er den unge dame fra Malta som vi talte om før,“ var svaret.

Diana Surtie hørte en lav, undertrykt plystren.

„Forpagter Bramleighs niece — kusinen til den grættent utseende manden vi saa før? Stakkars pike, jeg har medlidenhet med hende.“

„Medlidenhet! Hvorfor har De medlidenhet med Miss Keppel?“ spurte Claude irritert over dette uttryk.

„Fordi hun trenger til medlidenhet! Hvad skal en ung dame gjøre i slike omgivelser og i et slikt hus? Hun ser ut til at være absolut forfinet — i høi grad kultivert og fintfølede. Hun maa jo hver dag opleve noget som støter hende. Det var en misforstaaelse av hende at komme hit! Hun burde heller ha tat ut som guvernante — hvilket ubemidlede officersdøtrer gjerne maa ty til — end at ha søkt et hjem i en almindelig forpagters hus med en gammel mand og hans ubehagelige søn. Ta Dem iagt, Claude, gjør ikke denne unge Bramleigh skinsyk — vis ikke hans vakre kusine nogen slags opmerksomhet, ikke engang almindelig naboventlig høflighet!“

Den unge Pelham bet sig i læben. Han satte ikke pris paa gode raad og formaninger, og han syntes at det ikke vedkom Miss Surtie hvad han foretok sig. Synet av Joan som vasset i sandet med sine vakre føtter lik blodet til at strømme varmt gjennom hans aarer og gjorde ham vred og ærgerlig over at han ikke var alene og kunde gaa bort til hende.

Engang, da en bølge slog høiere op end de andre, lo Joan høit og sprang tilbake, og hendes latter naadde deres ører og fik Claudes puls til at hamre stormende. Det lød som en musikkølge gjennom luften.

Da Joan nu vendte sig om, fik hun se dem, og blussende rød lot hun sine skjorter falde ned.

„Hun er meget pen,“ sa Miss Surtie med dæmpet stemme, „Claude, gaa ned til hende, jeg vet godt at De holder paa at dø av længsel efter det, og bring hende op til mig — nei, det er vel bedre at jeg følger med Dem. Hun er ikke av den slags som ydmyker sig for nogen. Jeg vil gjerne lære hende at kjende.“

Claude var allerede sprunget av hesten og gik frem med toilen over armen.

„Miss Keppel — hvorledes er De kommet hit?“ spurte han og rakte hende haanden.

„Min onkel skulde kjøre til Coston, og saa bad jeg om at faa følge med, og han lot mig bli tilbake her, til han kommer for at hente mig om et par timer. Er det ikke deilig her? Jeg kunde ikke motstaa fristelsen til at vasse, men jeg ventet ikke at bli grepet i denne stygge uvane!“ svarte Joan.

„Hvorledes er det med Deres ben?“

„Aa, det er meget bedre. Jeg tænkte ogsaa at sjøvandet vilde styrke det. Det er bare litt svakt endnu. Deres ledsagerinde kommer vist for at hente Dem, Mr. Pelham.“

„Jeg kommer for at gjøre Deres bekjendtskap, Miss Keppel. Claude, vil De forestille mig?“ sa Miss Surtie venlig og med utstrakt haand, for hun følte sig meget tiltalt av denne unge pike i den sorte kjole og ensomme stilling.

„Miss Surtie, en veninde av min søster som er paa besøk hos os,“ sa Claude som var taknemlig over Dianas venlighet.

De to damer vekslet etpar ytringer om det deilige veir og det prægtige sceneri som laa utbredt for dem, og saa erklærte Miss Surtie at Miss Keppel ikke maatte staa i sandet længer med sine bare føtter, men burde ta paa sig sko og strømper.

„Claude, gaa og se, om der ikke er et sted her i landsbyen hvor vi kan faa litt mat. Hvorfor skal ikke vi tre spise lunch sammen? Jeg er virkelig meget sulten,“ sa hun.

„Men jeg har en hel pakke smørbrød og nogen kaker. Jeg har ogsaa en flaske melk som min onkel gav mig, da han visste at jeg gjerne vilde bli her,“ sa Joan som blev glad over denne ide, „og der er mer end nok,“ tilføide hun.

„Godt,“ sa Claude, „saa skal jeg gaa og undersøke terrenget og se hvad jeg ellers kan finde og ta med mig til festmaaltidet.“

Han svang sig igjen op i sadlen og red opover den jevne vei mellom klippene til den lille landsby, efterlatende Diana Surtie og Joan Keppel til at holde hverandre med selskap.

X.

„En elskværdig, ung mand — men en kurmaker som alle de mandlige medlemmer av slekten Pelham,“ sa Diana Surtie, idet hun klappet den glinsende hals paa sin hest og iagttok Joan, mens hun trak paa sig sine sko og strømper.

„Er han det? Det sa ogsaa alle paa Malta om hans bror — Glyn — men —“

Joan stanset forvirret.

„Men De har opdaget at folk tok feil — var det det, De vilde si? Ja, De vet jo at et kurmakeri ofte begynder flygtig, men ender i alvor. Jeg formoder at De har gjort denne erfaring med hensyn til Glyn Pelham, hvem jeg har hørt omtale som en stor kurmaker.“

„Hvor hurtig De oppfatter! Ja, de sa mange ting om Glyn som ikke var sande,“ svarte Joan med en klang i stemmen som ikke undgik Dianas øre.

Hun maatte staa paa en meget venskabelig fot med ham, siden hun kaldte ham ved fornavn — og saa dette bløte uttrykk i hendes øine og hendes stemmes ømme klang — hvad betydde det? — Der var ingen fare for at hun skulde forelske sig i Claude, naar hun allerede hadde git sit hjerte til hans bror, og det glædet Miss

Surtie, for det var Claude og ikke hans bror, hun følte sig hendraget til, og det elskværdige hende ondt at volde denne vakre, elskverdige pike sorg ved at denne iveien for hende og hendes kjærlighet.

„Glyn kommer hjem. Vet De det?“ spurte hun.

„Aa ja, han kommer snart — bare fem dager til — saa er han her,“ svarte Joan ivrig.

„Var De sammen med ham paa Malta?“

„Ja.“

„Men De kjender ikke hans familie?“

„Nei — bare hans bror som har været meget venlig imot mig. Jeg trodde, Miss Pelham kanskje vilde ha besøkt mig,“ sa Joan med et litet suk.

„De skal ikke vente hende. Constance Pelham er meget kold og stoll og ikke tilbøielig til at slutte venskap med nogen.“

Der fulgte en liten pause, saa fæstet Joan sine øine like paa Dianas ansigt og sa:

„Det er, fordi jeg hører til Bramleighs familie og bare er en halv Keppel. Jeg er en almindelig forpagters niece, og Miss Pelham bryr sig ikke om at gjøre mit bekjendtskap. Jeg er meget lei over det — og det vil Glyn ogsaa bli. Aa — det var ikke min mening at si det — men De har været saa venlig og har faat mig til at tale like ut — vær saa snil at glemme hvad jeg har sagt — Der kommer Mr. Pelham tilbake — og se bare, han er helt belæstet!“

Joan reiste sig og lo muntert, da Claude kom tilsyne med noen flasker ingefærøl som han hadde faat kjøpt i en liten butik, et hvitt franskbrød, en krukke honning og noen jordbær paa et kaalblad.

„Et gudernes maaltid,“ sa han og begynte med sin kniv at skjære brødet i skiver til damene.

Mange ganger i de sorgens aar som kom tænkte Joan paa dette muntre maaltid i den friske luft med den kvægende sjøbris, lerkens sang i den klare luft og hele den smilende natur omkring dem.

Claude var saa munter og glad og han lignet sin bror saa meget at Joan en gang kom til at kalde ham Glyn, saa Claude og Miss Surtie saa forbauset paa hverandre.

„Aa — undskyld — De ligner Deres bror saa meget!“ stammet Joan forvirret.

„Hvis De kalder min bror Glyn — saa maa De kalde mig Claude,“ sa den unge mand med et spørrende blik paa den unge pikes blussende ansigt.

„Aa, ser De — alle over paa Malta kaldte ham Glyn og — og saa fik jeg ogsaa den vane,“ forklarte Joan.

„Jeg misunder Glyn,“ sa Claude lavt, idet han la noen jordbær paa et blad og rakte dem til Joan.

Miss Surtie iagttok dem bekymret. Skulde det virkelig være hans alvor denne gang! Hvad saa?

Beilet begge brødrene til den unge pike? Det vilde bli en ulykke og sorg — intet andet.

Og jo mer hun iagttok Claude, desto fastere blev hendes overbevisning om at han mente det alvorlig, at han elsket Joan Keppel og ikke vilde taale nogen indblanding. Dina Surtie visste at herrerne i den pelhamske slekt var dristige og heftige i sin kjærlighet og at de blev ubeheerskede og utoilelige, hvis der motte dem hindringer.

„De burde aldrig være kommet hit!“ utbrot hun og la sin haand paa Joans arm.

„Hvorfor ikke?“ utbrot den unge pike med et forskrækket uttrykk i sine øine.

„Fordi forpagtergaarden ikke er noget sted for Dem. De er ikke lykkelig der og kan ikke bli det. Er der intet andet sted, De kan være?“

„Bramleighs er mine nærmeste slektninger,“ sa hun.

„Men Keppels — Deres fars familie?“

„Jeg har aldrig set nogen av dem — de vilde ikke vite noget av min mor. Jeg bryr mig ikke om at lære dem at kjende,“ svarte hun stolt.

„De har ganske ret,“ sa Claude. „Hvorfor skal De sætte Dem i forbindelse med dem? De vil komme til at befinde Dem vel her, Miss Keppel. Jeg skal nok sørge for at De ikke vil føle Dem ulykkelig. Vi maa arrangere noen utflugter og havefester i sommerens løp.“

„Og jeg er her,“ sa Miss Surtie muntert. „Claude, De glemmer mig.“

De blev hos Joan, til forpagterens gig kom skranglende langsmed klippen og Joan sprang op for at gaa imot ham.

„Mange, mange tak for de behagelige timer,“ sa hun, idet hun med en yndig bevægelse rakte Miss Surtie sin høire og Claude sin venstre haand. Saa tok hun sin tomme kurv og sprang bort til onklen som ventet paa hende.

Næsten i taushet red Claude og hans ledsagerinde tilbake til The Hall, hver av dem optat av at tænke paa den unge pike som opholdt sig paa forpagter Bramleighs gaard.

Dina Surtie hadde en følelse av smerte i sit hjerte, men hun forsøkte at overvinde den, hun vilde ikke bry sig om det — det var ikke sig selv, hun tænkte paa — nei, hun var bekymret for andre — mest av alle for Claude.

De overlot hestene til staldkarlen som kom ut for at møte dem og gik langsomt over græsplænen til terrassen, hvor Constance og hendes far stod og saa efter dem.

„Nyheter!“ utbrot den sidste. „Gode nyheter! Et telegram fra Glyn — han kommer iaften!“

„Glyn! Iaften!“

Disse ord blev gjentat i en mere forbauset end glad tone, og de to som gjentok dem tænkte igjen paa Joan Keppel. Hvad vilde Glyns tilbakekomst bety for hende?

En ny form for en vaskemaskin.

Maren hadde storvask, og det er som bekjendt en meget kjedelig historie i et hus, men hvad som i dette tilfælde gjorde tingen væsentlig værre var, at Maren samtidig skulde være barnepike for barna, og at disse tilfældigvis netop denne dag hadde laatt det gale ben ut av sengen.

Hvor meget end Maren forsøkte paa at more dem mens hun stod og gned tøiet, like meget hylte de og Maren holdt paa at miste taalmodigheten. Men Maren var jo en opplydsom natur, og pludselig slog en lys idé ned i hende, og hun skred straks til dens realisation.

Hun sprikret først og fremst to skureborster fast paa et par korte stænger, derpaa laget hun en ganske almindelig huske — naturligvis ganske enkel, men derfor allikevel praktisk. Saa blev skureborstene gjort fast til husken og barna sat op paa den.

Og naar saa vasketøiet blev fordelt i to baljer, saa vil billedet med tilstrækkelig tydelighet vise Marens opfindertalent, for det man ser her er intet mindre end en hel ny form for en kombination av en automatisk barnepike og en vaskemaskin.

XI.

Joan var rastløs, hun hadde ikke ro til at foreta sig noget. Da hun kom hjem fra Craystones, fandt hun et brev ventende paa sig, et brev fra Glyn, hvori han meddelte hende at han kom hjem, før han hadde ventet, og at han for hun visste ordet av det, vilde ha hende i sine armer. Alle hans brever var varme og fyrrige og robet en kjærlighet som fylgte den unge pikes hjerte med fryd, men dette var endnu varmere og mer inderlig end de andre, det var som om Glyns stemme lod i hendes ører, som om hun folte hans aande paa sit kind, og Joan kysset det dyre papir tusen ganger, før hun meget omhyggelig gjemte det paa sit bryst med bankende hjerte.

Richard var meget ærgerlig, fordi hun hadde været sammen med beboerne fra The Hall, og endnu mer ærgerlig blev han over at de hadde været saa fortrolige og venskabelige overfor hans kusine, at de hadde spist frokost sammen med hende paa strandbredden. Det skilte hende endnu mer fra ham og hans far. Joan hørte mer til paa The Hall end paa forpagtergaarden, og det gjorde ham rent ute av sig av skinsyke og misundelse paa Claude Pelham.

„Hvorfor er du grættet, fordi om jeg har hat en liten fornoielse idag?” sa Joan, idet hun lænte sig ut av vinduet for at tale til sin fætter som stod utenfor og stoppet sin pipe.

„Hvem har sagt at jeg er grættet?” spurte Dick uten at ta sine øine fra pipen.

„Du ser saaledes ut og du taler saaledes,” svarte Joan.

Richard puttet den halvt fylgte pipe i lommen og gik bort til vinduet. Han la sine hender plumpet paa Joans armer som lyste saa hvite gjennom hendes sorte musselinsbluse. Med en let gysen trak hun sig tilbake fra hans berøring.

„Ja, se nu! Du kan ikke taale at jeg rører dig. Hvad skal det bety at du gyser slik tilbake?” utbrøt Dick.

„Det gjorde ondt,” sa hun. „Du er saa voldsom, Dick, og jeg liker ikke at en mand holder saaledes paa mine armer.”

Han lo haardt.

„Aa — du vilde visst ikke bry dig om det, hvis den unge Pelham gjorde det, han vilde visst faa lov til at holde dine hender og armer saa længe, han vilde. Joan, der er ingen grund til at du er saa fremmed overfor os. Hvad er iveien med mig, siden du ikke kan like mig likesaa godt som den fine herren, Claude Pelham? Jeg er likesaa god som han.”

„Du tar feil. Jeg vilde ikke tillate Pelham at tale saaledes, heller ikke vilde jeg tillate ham at holde mine hender. Hvorledes tor du si noget saadant? Du forstaar ikke — du kommer aldrig til at forstaa —”

„Jovisst — jeg forstaar det nok. Jeg er bare en bonde og ikke værdig til at røre ved din lillefinger og allikevel — allikevel vilde jeg do for dig!”

I den unge mands stemme var der en dybde av lidenskap som rørte Joan dypt, og da han slap hendes haand, boide hun sig nærmere ned imot ham og sa blidt:

„Jeg ønsker ikke at du skal do for mig, men at du skal være taalmodig og venlig og ikke saa hurtig bli sint og grættet. La os være gode venner — hvorfor skal vi ikke det?”

„Venner!” sa han haanlig. „Venner!”

Saa slentret han bort, og Joan hørte den lille grind som forte ind til den indhegnede gaard bli slaat i efter ham.

Hun gik bort fra vinduet og ind i den lille dagligstue paa den anden side av hallen. Der duftet av reseda og roser som hun hadde sat i et glas paa bordet.

Hun prøvde paa at læse, men kunde ikke, hun var ikke i humør til det. Hun gik om-

kring i værelset og rettet snart paa det ene, snart paa det andet, og tilsidst gik hun ut i haven hvor det allerede var ganske mørkt.

Hist og her lyste en stjerne paa den mørke aftenhimmel. Det var en stille, en rigtig midtsommeraften, og pludselig slog en nat-tergal sine klare triller, der fandt kjenklang i den unge pikes hjerte.

„Glyn! Glyn!” utbrøt hun i sin længsel og strakte armene ut i den tomme luft, idet hun lænte sig til den hvite trægrind ved enden av epletrægangen. — „Aa” — hun gav et litet skrik fra sig, da der i det samme kom frem en skikkelse fra trærne som stod langs kanten av skogen.

Men i neste øieblik rev hun op grinden og sprang mot den kommende.

Han grep begge hendes hender og trak hende tilbake i skyggen, og her inde i mørket trykket han hende fast til sit bryst, hvor hun hulket ut al sin jubel.

„Kjæreste, har du faat mit brev?”

„Ja, ja, men du skrev ikke at du kom iaften.”

„Joan, jeg var ikke sikker paa det og var ræd for at skuffe dig! Joan! Hvor vi elsker hverandre!”

Hun hulket i hans armer, og han kysset hende atter og atter.

Der kom pludselig en svak bevægelse i buskene bak dem. To skarpe øiner som var vant til mørket saa tydelig de to skikkelser som stod tæt sammenslynget, og deres eiermand hørte ogsaa de ømme kys og de fremhviskede ord:

„Joan! Joan! Hvor vi elsker hverandre.”

„Det er den unge Pelham — gid han være fordømt!” mumlet Richard Bramleigh, idet han la sig ned mellem grenene for at iagtte og vente.

Joan og hendes forlovede gik længer ind i skogen langsmed den sti som forte til den gamle ruin, hvor Gipsy Peggy bodde, men Dick fulgte ikke efter dem — han hadde set nok.

Joan hadde loiet for ham, for hun hadde jo sagt at Claude Pelham aldrig skulde faa røre hendes hender, og nu holdt han hende i sine armer, kysset hendes læber og mumlet de ømmeste kjærlighetsforsikringer.

Da Richard Bramleigh litt efter kom ut fra skogens mørke og gik ut i stjernelyset, hævet han sin arm og svor en ed om hev, idet han løftet sit ansigt mot den stjernebestrodede himmel.

XII.

„Vi maa være taalmodige, min lille pike, og vente paa en anledning til at fortælle min far det. For øieblikket er han ikke rigtig frisk. Du vet at han begynder at bli gammel, og jeg tror ikke, det gaar an at fortælle ham en saa overraskende nyhet, akkurat efterat jeg er kommet hjem, saa vi maa beholde vor lykke for os selv en liten stund Joan.”

„Ja, Glyn, det forstaar jeg meget godt. Og hvad gjør saa det. Det er det aller deiligste at ingen uten du og jeg vet noget om det,” svarte den unge pike.

Hvad brydde hun sig om alt andet — nu, da Glyn var hos hende og hadde sagt hende at han elsket hende! Hun vilde ikke tænke paa fremtiden — hun turde slet ikke tænke paa den tid, da Glyn maatte forlate hende for at vende tilbake til Malta.

Hun visste at det maatte komme, for det hadde han sagt hende, men han hadde tilføiet: „Kjæreste, jeg kommer igjen til vaaren og saa skal vi gifte os paa vaaren, naar paaskeliljene blomstrer — det er den deiligste av alle tider! Gifte os — for aldrig mer at skilles.”

De møttes hver dag, for det meste om aftenen i skogens mørke, men av og til til-

bragte de ogsaa deilige eftermiddager sammen paa fjerne steder, hvor de ikke var utsat for at møte nogen.

Saaledes gik der en uke, hvori de bare levde for hverandre, men saa fordret Claude en forklaring av sin bror som han hadde set sammen med Joan gaa nedover en løvrik, skyggefuld, indhegnet vei.

Claude var skraadd over markene og var pludselig ved en omdreining staaet like ved dem. De gik ovenfor ham og hadde ikke hørt ham komme, for Claudes fætter traadte i blødt græs og de var helt fordypet i en samtale. Glyns haand laa i Joans arm og han holdt hende trykket tæt ind til sig.

De gik sammen som to elskede, hans hode var bøiet ned til hendes, hans læber berørte næsten hendes kind.

Claude trak pusten hurtig og tungt.

Hvad betydde det?

Han hadde flere ganger spurt sin bror, om han hadde fornyet sit bekjendtskap med den unge dame, han hadde truffet paa Malta, men Glyn hadde ledd sorgløst og hadde sagt at der var tid nok til det, og Claude hadde trodd at der ikke var noget imellem dem, at de bare — som Joan, ak, saa falsk, hadde sagt — var flygtige bekjendte.

Men Glyn skulde ikke flirte med denne pike. Det hadde han ingen ret til. Han skulde høre av hans — Claudes — egen mund at han agtet at be hende om at bli hans hustru. Ja det var sandt. Han vilde trods sin fars vrede og sin søsters spot, hvis han kunde vinde Joan Keppel.

Han iagttok dem med hjertet fuldt av kval, saa længe de var isigte. En gang hørte han deres muntre latter, han saa dem gaa tilbake ind under hegnet og derpaa gaa videre baand i haand, svingende hverandres armer som glade, sorgløse barn.

„Hun elsker ham ikke. Det er bare en flygtig tilbøielighet, men han har ingen ret til at flirte med hende — og ved himlen, han skal ikke gjøre det—” mumlet han.

Han vilde ikke følge efter ham. Hvad kunde det nytte? — Han vendte derfor om og gik ind i skogen og opover de mosgrodede trin til Gipsy Peggys taarnkammers.

Hun sat og reparerte en gammel kjole og saa hurtig op, da den unge mands skikkelse formørket døraapningen.

„Master Claude, hvad er der iveien?”

Hendes skarpe blik hadde lagt merke til hans bleke ansigt, de sammenpressede læber og de alvorlige øiner som ellers straalte saa glade.

„Jeg har netop set min bror og Miss Keppel,” var svaret.

„Naa ja — hvorfor skal De ikke se dem? Hvorfor skal ikke han likesom De spasere med den unge dame?” svarte zigoinerinden, men hun kvalte et dypt suk, for skjæbnens gudinde arbeidet — dommen, ingen kunde averge, nærmet sig.

„Peggy, der er noget, jeg vil fortælle dig,” sa Claude, idet han satte den trebente stolen der var reservert Peggys gjester.

„Hvad er det saa, Master Claude?” sa den gamle konen i en blidere tone.

„Jeg vil be Miss Keppel om at bli min hustru. Jeg vil gifte mig med forpagter Bramleighs niece — men hvem er det?”

En anden skygge formørket døraapningen. Det var Richard Bramleigh.

„Jeg gik netop forbi, saa jeg vilde se ind til dig, Gipsy Pegg,” sa Dick, „og jeg bringer dig en dunk av vor hjemmelagede eplevin, min far sender dig den.”

Han satte en tung stendunk paa gulvet og vendte sig straks om for at gaa igjen uten at ta notis av den unge godseier.

„Vil du takke Bramleigh og si ham at jeg er ham meget taknemlig for hans venlighet!” ropte Peggy efter ham. Men da Dick var forsvundet, tilføide hun: „Men jeg bryr

„Gaa ikke, du kjære — aa, min egen elskede, vær tapper. Det maatte jo komme — det er bare kommet, for jeg ventet det — jeg kommer igjen til vaaren, min egen ven, og da skal vi altid være sammen,“ hvisket Glyn og knuget Joan ind til sig som om han aldrig vilde slippe hende.

Den unge pike forsøkte at smile gjennem taarer.

„Det vil jeg leve for,“ hvisket hun — „for vaartiden, naar paaskeliljene blomstrer, Glyn!“

Den gamle konen listet sig ut, hendes hjerte sørget for de to elskendes skyld, men hun gik ikke langt bort fra taarnet, for hun holdt vakt og hendes øine trængte igjennem mørket, hendes ører lyttet efter enhver støi av bladene og græssens sagte hvisken — og da hun litt efter saa den unge officer gaa hurtig bort over den smale skogsti, med blekt ansigt og sammenpressede læber, vendte hun tilbake til en hulkende pike, hvis slanke skikkelse rystet under den bitre graat — som den gamle Peggy forgjæves forsøkte at trøste.

Ikke for hun mindet Joan om at en soldats forlovede burde være tapper og kjæk, forsøkte den unge pike paa at kvæle sin hulken og tørre sine øine.

Ja, hun maatte være tapper for sin elskedes skyld. Hun maatte bære sin byrde av sorg for Glyns skyld.

„Peggy, faar jeg lov til at komme til dig av og til for at tale om ham?“ spurte den unge pike sorgmodig.

„Kom saa ofte De vil, min pike. Det skal altid glæde mig at se Dem, men ak, ak. Hvad vil den unge godseier si — han som elsker Dem? Det vil bli en sorgens time, naar han faar vite sandheten — og han maa vite den. Aa, hvad skal vi gjøre, hvad skal vi gjøre?“

„Det blir godt altsammen, Peggy. Claude skal bli min bror. Glyn vil fortælle ham vor hemmelighet, for han reiser iaften — han skal vite alt, og jeg er sikker paa, han vil staa paa vor side. Han elsker mig ikke saaledes som Glyn elsker mig — det er ikke paa samme maate. Imorgen vil jeg tale med ham og si ham at vi skal være bror og søster for hverandre. — Nu maa jeg gaa tilbake, ellers blir jeg savnet og min fætter vil gaa ut og lete efter mig. Det vil jeg helst undgaa. Godnat, Peggy. Nei, jeg er ikke ræd for at gaa gjennem skogen. Jeg kjender godt veien — og faar jeg saa lov til at komme igjen og tale med dig?“ bad den unge pike med bristende stemme.

„Kom, naar De vil, Miss. Det vil berolige Deres sorgende hjerte, og intet ord som De betror Gipsy Peggy, skal gaa videre til andre, det kan De stole paa. Gud Herren velsigne Dem, mit kjære barn, og skjerm Dem mot alt ondt!“

Men den gamle konen vilde absolut følge Joan til utkanten av skogen, hvor hun skiltes fra hende, og hun blev staaende i skyggen av træerne, indtil hun horte laasen paa grinden som forte ind til eplehaven smelde i og visste at den unge pike nu var i sikkerhet. Joan skyndte sig aandeløs videre, for at det var sent for hende at være ute, og hun følte at hun ikke kunde holde ut at bli utspurt om hvad hun hadde foretat sig denne aften — hun kunde ikke holde ut at møte sin fætters vrede, skinsyke øine eller tale til ham om sin avsked med Glyn. Hendes sorg var for frisk, smerten endnu for bitter og skjærende, og hun var glad, da hun slap ind av en sidedør, saa hun — hvad hun trodde — kunde liste sig ubemerket opover trappen til sit værelse.

Richard Bramleigh hadde staaet paa vakt efter hende i den sidste time, hans mistanke og skinsyke var steget til næsten avsindighet, eftersom mørket faldt paa, og det blev sent paa aftenen, for han var sikker paa at hun hadde listet sig ut for at møte sin elskede, og han trodde det var Claude.

Da han hadde set sin kusine komme hjem, forlot han i den heftigste vrede huset og styrte sine skritt ind i skogen som skilte forpagtergaardens jorde fra The Hall.

Han hadde ikke nogen bestemt hensigt, han forfulgte, men ønsket bare at møte Claude Pelham og faa en forklaring av ham.

Dick var i en meget farlig sindsstemning, for hans kjærlighet til Joan var steget til den mest avsindige lidenskap, og han lovet sig selv at hvis hun ikke kunde bli hans, skulde hun aldrig tilhøre nogen anden mand, og nu hadde han hørt av Claude Pelhams egen mund at han hadde tænkt at gjøre Joan til sin hustru.

Han visste ikke noget om Glyns avreise. Han hadde samme morgen set og talt med den unge officer, og Glyn hadde forært ham en erindring fra Malta i form av en sjelden malteserdolk, en saadan som roverne bruker, og han hadde sagt ham at hvis han hadde et saadant vaaben paa sig, saa var han altid istand til at forsvare sig. Det var i et øiebliks indskydelse, Glyn hadde git den unge bonde denne merkelige gave i følelsen av at han burde gi ham en erindring fra utlandet. Hadde han bare kunnet forutse den bruk der vilde bli gjort av dette frygtelige vaaben vilde han heller ha begravet det i sit eget bryst end ha hitført den ødelæggelse, det forvoldte i mange menneskers liv. Merkelig nok hadde Joan set denne dolk og beundret dens skjønnhet, men halvt ræd for den hadde hun bedt sin forlovede om ikke at gaa med den, saa for hendes bonners skyld var Glyn glad over at bli kvit dette vaaben.

Nu laa det i et futural gjemt i Richards lomme — laa like ved hans bryst mot hans vildt bankende hjerte, da han nu gik ind i den mørke skogs tykning.

Joan bad den aften for Glyns sikkerhet, mens hun tænkte paa hans susende fart med hurtigtoget, og hun bad om taalmodighet og utholdenhet for sig selv i ventetiden, for de blev gifte. Og da hun saa følte sig roligere og mer styrket til at bære sin sorg, la hun sit hode paa puten og forsøkte paa at sove. Men hendes sind var altfor urolig til at søvnen vilde indfinde sig og hun sov bare i rykkevis og vaaknet i rædsel efter frygtelige drømmer, der fik hendes hjerte og puls til at hamre med stormende slag. Tilsidst var hun mer ræd for søvnen end den vaakne tilstand og stod derfor op og gik bort til vinduet og trak gardinet tilside og saa ut paa den gryende morgen.

Horisonten var meget rød og det røde blev sterkere og sterkere, indtil det saa ut som om hele himlen var oversmurt med blod.

Den unge pikes hjerte var tungt og hun følte sig underlig trist, likesom knuget av fortølelsen av noget ondt, hendes smertende øine brandte av mangel paa søvn og hendes lemmer var tunge som bly efter den hvileløse nat.

Himlen blev rødere og rødere, og tungere og tungere blev Joans hjerte.

Pludselig for hun sammen. Hun hørte tunge fottrin ute paa veien. Der kom nogen mænd ind av den hvite grind, morgenens rødagtige lys faldt paa deres ansigter som hadde et uttrykk av skrek og angst og varslet om daarlige nyheter.

Den unge Pike rev op vinduet og bødde sig ut, og den mand som gik forrest saa hende.

„Hvad er det? Er der hendt noget? Hvorfor kommer dere hit?“ vilde hun spørre, men der kom ingen lyd over hendes adskilte læber, og manden sprang bort og banket høit paa forpagterens dør.

Den anden mand saa hende ikke, men den tredje opdaget hende, idet han stanset halvt i sit løp, ropte han et ord som fik den unge pike til at stivne av skrek, for det var ordet „mord“.

Saa hørte hun at der blev røre i huset, dørrer blev aapnet og lukket, mens den høie banken vedvarte, hendes onkels tunge, langsom-

me og hendes fætters hurtigere skridt nedover trappen, døren blev aapnet og saa hørtes der en forvirret larm av stemmer og utrop av skræk.

„Mord!”

Ja — hun hørte igjen det ord, da hun listet sig ut av sit værlse lænte sig over rækverket og kikket ned i den store, firkantede hal, hvor mændene samlet sig og talte ivrig og ophidset.

Men hvem var myrdet?

Hun rystet fra hodet til fot, hendes tænder klappet i munden paa hende og hun klynget sig til rækverket og forsøkte paa at holde sig rolig og lytte — lytte med hele sin sjæl efter det navn der blev nævnt.

Hun visste jo at den mand, hun elsket, var sikker. Gud være lovet, han var jo borte for længe siden. Hun anstrengte sin hørsel og pludselig gav hun et svakt utrop fra sig. Hun hadde hørt navnet «Pelham» bli nævnt.

Og da hun hørte dette, undslap det svake skrik hendes læber, og Richard Bramleigh vendte sig om og saa op. Hans øine lyste rødt likesom daggryet. Det var frygtelige øine, og hun for tilbake og lænte sig blek og ængstelig op til muren. Saa kom han opover trappen for at fortælle hende den sorgelige nyhet.

„Hvad gjør du her,” sa han hæst. „Gaa

ind paa dit værelse — her er intet sted for dig at være!” Han la sin haand paa hendes.

„Hvem er det? Hvem er det?” gjentok hun — og saa avbrøt hun, overvældet av angst for sin forlovede — ikke Glyn — si at der ikke er hændt Glyn noget. Han er min forlovede og hele min verden — aa, min Gud, si at det ikke er Glyn!”

Mens hun talte, hadde Richards ansigt forandret sig og hadde faat et saa frygtelig utryk at hun trodde, han vilde fortælle hende noget som for hende var værre end døden, og hun vek endnu længer tilbake for hans skræklagne øine som stirret ind i hendes med et glimt av vanvid i sit dyp.

XIII.

„Glyn, Glyn,” hvisket Richard Bramleigh gjennom sine hvite læber. „Jeg trodde, det var den anden.”

En tanke syntes at arbeide i hans hjerne — en tanke som han gjerne vilde klare og gripe, men endnu ikke kunde faa tak i — og saa brast det skaanselsløst ut av ham:

„Det er ikke Glyn — det er Claude der er

fundet død — myrdet, sier de, inde i skogen! Jeg skal gaa med dem for at se, om det er sandt — kanskje det ikke er sandt, kanskje han lever endnu.”

Han gik fra hende og gik igjen nedover trappen, og Joan som fik sit mod og sin kraft tilbake, skyndte sig ind paa sit værelse og klædte hurtig paa sig. Saa kastet hun et sjal over sin tynde dragt, forlot huset og fulgte efter mændene gjennom epletrægangen til skogen.

Claude! Stakkars Claude var blitt drept! Hun kunde ikke tro det. Hun maatte vite noget mer — hun maatte vite alt. Hun for avsted og snublet nu og da i sit hastverk for at naa de andre. Solen stod op; den rødagtige farve var gaat over i guld og hele himlen glødet av lys. Det trængte ind gjennom træernes mørke grener og laa i store flekker over græsset og jordbunden.

Fuglene kvidret og ropte paa hverandre; en maaltrost sang og en kanin smuttet med forskræmte øine like forbi Joans føtter.

Hvor gik mændene hen? Ned og ned — dyper ind i skogen, hvor der laa en mørk, dyp dam, grøn av mudder og andemat.

Richard Bramleigh saa sig tilbake og saa at hans kusine kom efter dem. Den tanke som

Det er klokt at se sig godt for, før man trækker en tiger i halen.

1. Jim var sanger og optraadte som saadan paa byens teater. Da folk begyndte at finde hans kjedelig klædte han en gut ut som bengalsk kongetiger.

2. Næste aften fremtraadte han i en dyretæmmer lignelse, ledsaget av sin „tiger”, og sang sine sange. Bifaldet var mægtig og hjertelig.

3. Men teatrets komiker, Jack, trodde at Jims ledsager var en rigtig tiger, og da gullen i tigerhuden saa det spille han sin rolle tilbunds.

4. Han for efter den skrikende Jack, som var halvdød av skræk, men tilsidst avstørte den lille skjelm sig. Der stod Jack og saa umaadelig flau ut.

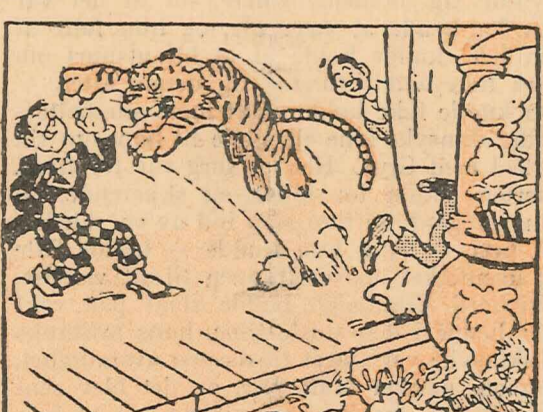
5. Nu vilde tilfældet at en rigtig dyretæmmer med en rigtig tiger næste aften viste sig paa den samme scene. „Ho—ho,” tænkte Jack, „nu skal vi ha morro!”

6. Det kan heller ikke negtes: Der blev morro. „Den tiger,” ropte Jack noksaa smilende, „den tør jeg godt trekke i halen. Den biter ikke, den er from!”

7. At det var saa som saa med tigersens fromhet, fremgaar tydelig av billedet. Men jo mer tigersen knurret og fræsle, desto høiere to Jack.

8. Endnu da Tigeren med et mægtig spring satte løs paa ham to han og vilde vise publikum, hvorledes man let ved nogen bokserstøt kan magte en tiger.

9. Men dermed var det ogsaa ute med hans hovmod. — i næste sekund laa han slagen paa valen. Folk lo, men Jack lo ikke. Han hadde opdaget sin feiltagelse.

for hadde været taaket for ham blev nu klar. Han visste hvad han hadde at gjøre, og at det der maatte gjøres skulde gjøres straks.

Det frygtelige uttrykk i hans øine var forsvundet, og Joan var ikke lenger ræd for ham. Hun følte sig næsten glad over at han kom bort til hende, skjønt han skjændte, fordi hun hadde fulgt efter dem.

Han trak hende nedover en anden sti end den, mændene gik, en sti som var endnu mer overgrodd av planter og ukrud end den anden, men som førte dem hurtigere ned til dammen hvor mændene hadde fundet liket.

Mens de gikk og bante sig vei gjennom alle de mengslyngede grener, støtte Joans fot mot noget haardt som laa paa jorden. Hun stanset uvilkaarlig, bødte sig ned og tok en gjenstand op fra jorden som skinte med en mat glans for hendes øine.

Hun forsøkte at kvæle et skrik som steg op til hendes læber, men det var forsent. Dick som gik like foran hende hørte det og vendte sig hurtig om.

Det, hun holdt i sin haand, var en aparte formet dolk og den var vaat — vaat av blod.

Med rædsel i sit blik gjenkjendte Joan den folk der hadde tilhørt den mand, hun elsket.

Hendes ansigt syntes pludselig at bli askegrå og ældet og hendes øine var fulde av hjerteskjærende smerte, da hun saa op paa sin fætter.

„Gi mig den,” sa Richard Bramleigh, „den vil fælde den unge godseiers bror.”

Hans stemme var lav og haard, men der var en klang av triumf i den som fik Joan til at skjælve, og han strakte haanden ut for at ta den maltesiske dolk som den unge pike skjulte bak sin ryg med en hurtig bevægelse.

„Duaar den ikke,” hvisket hun. „Jeg har fundet den, den er min.”

„Du vil beskytte ham — din forlovede!” svarte Bramleigh i samme hviskende tone.

„Jeg vil beskytte ham med mit liv,” var svaret.

„Det kan du kanskje komme til at vise. Du vet jo at de var uenige — for din skyld. Jeg hørte dem tale sammen igaar aftes. Jeg kom gjennom skogen. De vilde ha dig begge to — og du kan være sikker paa at det gik til haandgripeligheter — eller kanskje din elskede har stukket dolken i sin bror bakfra. Nu skal vi se hvorledes han ligger. Gi mig dolken — den er vidnesbyrd nok.

Hans stemme var saa hæs og lav at den lød som en hvislen og han strakte igjen haanden ut for at ta dolken fra hende. De kunde høre mændenes skritt i en fjern avstand, og de forvirrede stemmer talte ivrig sig imellem, og Joan visste at av hende avhang vidnesbyrdet om Glyns uskyld eller brøde.

Med et hulkende suk sluttet hendes haand sig fast om den frygtelige gjenstand, hun holdt i sin haand.

„Gi mig den. Du skal gi mig den — jeg sverger paa at du skal,” sa Bramleigh heftig og grep hende i armen. Hun kjæmpet vildt og mens hun kjæmpet, begyndte hun at trekke pusten i korte, gispende drag og en følelse av svakhet overvældet hende. Det glimt av den

blaa himmel der skimtedes mellom trærne blev pludselig mørkt for hende, buskene og trærne svaiet frem og tilbake, og saa sank hun besvimet om i græsset, og Richard Bramleigh knælte ved siden av hende og tok dolken ut av hendes haand. Han nærmet sig den klynge mænd som hadde samlet sig rundt om en skikkelig, der laa ved samtalen med et gapende saar i ryggen, gjennom hvilket blodet var sivet ut.

„Min kusine fulgte etter os — hun er besvimt, og jeg maa ha hende hjem,” fremstøtte han.

„Joan! Stakkars pike! Ja, hun kjendte den unge herre! Han var alltid vennlig og oppmerksom mot hende!” sa forpagteren med et dypt suk. „Det er et nervechok av skræk, bær hende til taarnet, min gut. Gipsy Peggy vil nok ta sig av hende, og kom saa tilbake hit, for der er begaatt et mord — aldeles sikkert et mord, og den unge herre har været død i flere timer.”

Dick loftet sin bevisstløse kusines legeme op i sine armer, men han vilde ikke bære hende til taarnet; han visste ikke hvad hun kunde finde paa at fortælle gamle Peggy, saa han bar sin byrde gjennom skogen og hjem og overlot hende til Saras omsorg, mens han vendte tilbake til mændene der var samlet om liket.

Der var dog noget, han først skulde gjøre, noget som stod i forbindelse med den blodflekete dolk, han bar i sin frakkelomme. Hans første tanke var at skille sig av med den, men saa fik han en annen tanke. Nei, han vilde beholde den. Saaledes fik han Joan i sin magt. Før Richard Bramleigh forlot gaarden, gik han op paa et ubenyttet loft og skjulte den frygtelige gjenstand og av sin avdøde mors klær som laa i en gammel kiste. Saa laaste han døren forsvarlig efter sig, forlot huset og vendte tilbake til dammen, hvor den tidligere lille klynge var blit til en hel sværm, og en doktor holdt paa at undersøke den døde, men konstablen stod ved siden av med et agtpaaagivende, alvorlig ansigt.

Richards far var ikke blandt de andre. Det var blit overdraget ham at gaa op til The Hall og bringe Sir John den frygtelige meddelelse, at hans kjæreste søn var blit myrdet. Man kunde ikke komme utenom ordet: „mord”. Derom vidnet saaret i ryggen, og liket var oienynlig blit slæpt ned til dammen for at bli kastet ut i den — men morderen maatte være blit forstyrret i sin hensigt. Kanskje han i den mørke skog hadde hørt lyder som hadde skræmt ham, eller kanskje hans kræfter hadde svigtet ham — han hadde ialfald efterlatt sit offer ved kanten av dammen — død eller døende — og hadde tat flugten.

Alle prøvde paa at gjette hvem der kunde ha gjort det. Hadde unge Pelham som alle likte hat en fiende? Han var jo avholdt av alle paa egnen — baade kvinder og mænd og barn. Han hadde alltid hat et venlig ord og et smil til alle — og allikevel laa han myrdet i græsset. Det var intet rovmord, for hans pengepung laa i hans lomme og hverken

hans guldur eller kjede manglet. Det var et tragisk mysterium som forekom alle folkene umulig at løse.

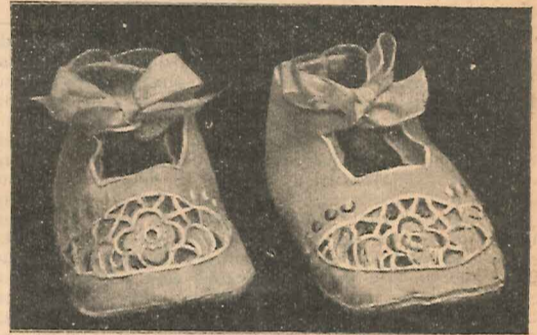
Ophidselsen og bevægelsen steg og sladderren tiltok. Der blev hvisket om at forpagterens niece var aldeles nedbrutt, at hun hadde skjænket sit hjerte til den unge godseier, og at hun nu var næsten avsindig og hadde slængt sig inde paa sit værelse paa forpagtergaarden og negtet at se eller tale med nogen.

Glyn, den myrdedes tvillingbror, kom tilbake i en fart og kunde knapt fatte den frygtelige nyhet der var blit telegrafert til ham. Han blev bare torehørt, for han maatte straks reise tilbake, da han skulde følge med sit regiment til Indien.

(Forts.)

1ste haandarbeide.

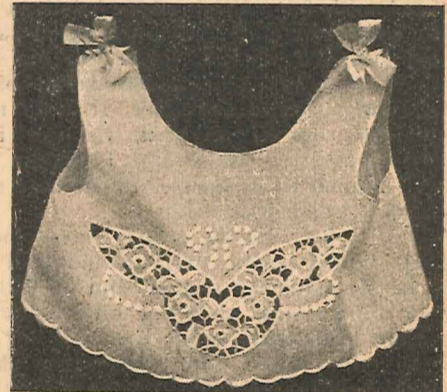
B. 239. Babysko av hvit lin med venetiansk broderi.

Broderiet syes med knaphulsting med undtagelse av flekkene som broderes med plattsom. Imellem mønstrefigurene og under stavene klippes stoffet bort. Skoene fores med lyserødt eller lyseblaa silketoi, kantene begrænses med knaphulsting.

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 1,35 gjenem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

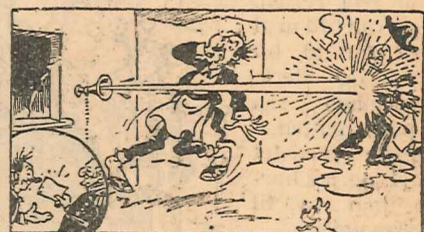
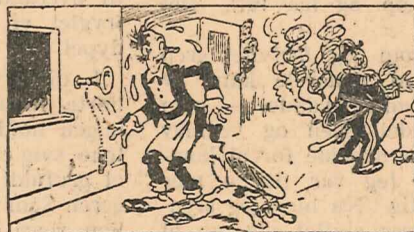
B. 240. Tilsvarende hakesmek i livfasong.

Av hvit lin med venetiansk broderi og plattsomsflekker. I kanten knaphulsting og tunger. Paa skuldrene snøreuller til haandsløifene.

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 2,00 gjenem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 36.

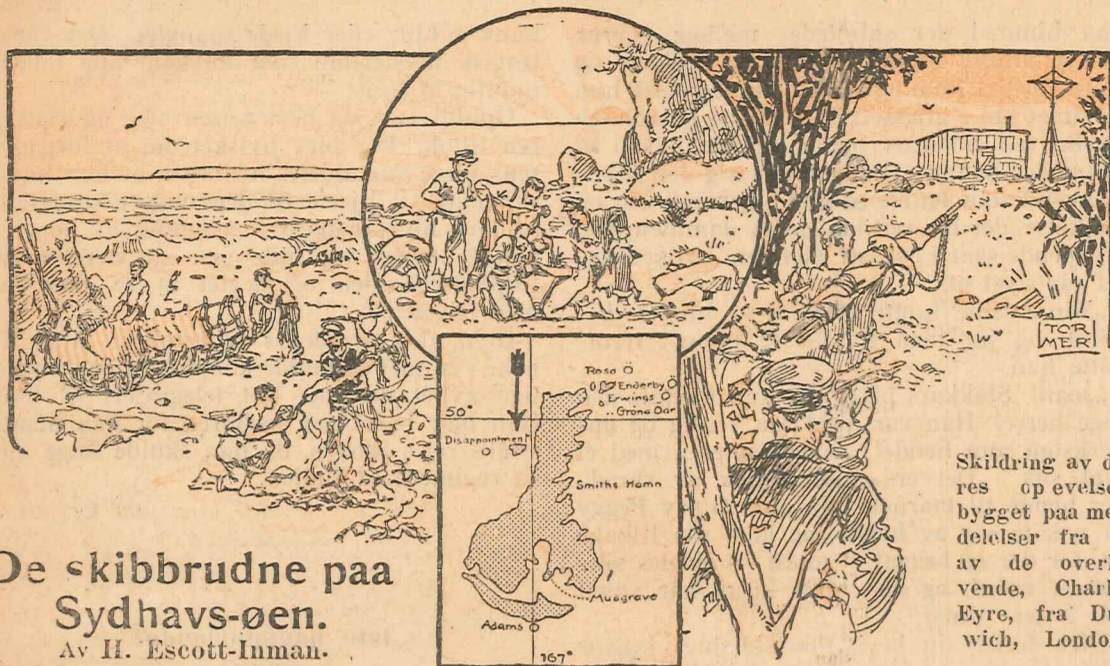
Hvorledes en koks hevngjerrighet kan redde et menneskeliv.

Kelneren var blit litt ærgerlig, fordi de nede i kjøkkenet ikke ekspederte ham tilstrækkelig hurtig, og nu sa han sin mening i talerøret. (Man maa ikke la være at lægge merke til den brændende fyrstik som den civile herre kaster bak den uniformklædte.)

Han fik dog knapt avlevert mer end halvdel av alle de ubehageligheter som han hadde tiltænkt kokken, for han forfærdet stanser, da han ser, at der er gaatt ild i generalen. (At folk ogsaa kan være saa ubetænksomme at kaste brændende fyrstikker.)

Nede i kjøkkenet har kokken bare lemlitt til begyndelsen har kokkens jerniade, men da han er en meget hidsig mand, er det ogsaa mer end tilstrækkelig. Rasende henter han en selterssifon for at gi den vigtige kelner en kald dusj gjennom talerøret.

Og da han under kelneren fra rigtig godt, tar han ikke fingeren fra henen, for sifonen er tom. I dette tilfælde er det et storartet held, for det kulsyreholdige vand træffer den brændende general og slukker paa den maate let ilden. Men det vilde vistnok ha ærgret kokken, hvis han hadde visst at kelneren fik en dusj for det.

De skibbrudne paa Sydhavs-øen.

Av H. Escott-Inman.

(Fortsat.)

(Sammen drag av foregaaende kapitler.)

Denne fortælling — sier forfatteren i sit forord — er en sand beretning om de oplevelser et skibsmandskap hadde paa Disappointmentøen, en av Aucklands-øene i Sydhavet, hvor deres skib, firemasteren „Dundonald“, forliste en uveirsnat i 1907. Det er en nøiaktig gjengivelse av den skildring en av de overlevende, Charles Eyre fra Dulwich, London, har gitt forfatteren av de 16 mænds liv paa den nakne klippeø langt utenfor de vanlige skibsveier, henvist til sig selv og sine egne tomme hænder under kampen for at redde sig fra en ynkelig død. Indledningsvis gir fortælleren en liten skildring av en yderst farefull reise med skibet „Commonwealth“. Denne uhyggelige hendelse virket ikke avskrekkende paa den unge mand som tilkjemmede nogen kamerater fra dette skib tok hyre med „Dundonald“. Han fortæller derefter i korte drag om „Dundonald's“ hurtige reise paa firtti dager til Sidney, og derefter følger en spennende skildring av „Dundonald's“ forlis den 6. mars, da det prægtige skib i storm og oprørt hav drev ind paa Disappointmentøens klippeø, mistet roret og laa der dødsdømt, mens kapteinen, hans lille søn og besætningen samledes forut i den mørke, kolde nat og ventet paa sin skjæbne.

Da flyttet vi allesammen paa os, og det lyktes at komme opp paa bakken. Det var heller ikke et minut før tidlig; neppe stod vi der, før den ene sjøen efter den anden igjen skyllet over dækket. Nu var der ingen tvil om hvad vi hadde ivente. Bølgene hadde drevet os fra det ene tilflugtssted til det andet. Hvis de naadde opp til os der vi nu stod, var der ingen annen raad end at klatre opp i riggen. Der kunde vi komme til at henge, til alt blev skyllet væk fra det dødsdømte skib.

Nu stod vi her alle og ventet mens vind og sjø sang dødsdommen over „Dundonald“ og taaken la sig omkring skuten som et liksvøp. For mit indre blik viste sig billedet av mit fjerne hjem i det gode gamle England; jeg syntes at se mine kjære, som aldrig mer skulde ønske mig velkommen hjem, og jeg undret mig paa om de vilde sørge meget over mig, naar de efter lang tids uvissheit endelig fik underretning om skibets undergang. Hvad mon far, mor og alle de andre gjorde nu? Skjenket de mig en tanke?

Jimmy Thorburne, stakkar, stod og graat stille for sig selv, og det var ikke at undres over. Det var en sorgelig slut paa reisen, han var blitt med paa for at bli frisk og sterk. Kapteinen saa paa gutten, vendte ansigtet bort, og jeg hørte han sa til styrmanden:

„Vær saa snil at ta vare paa ham!“

Det var de sidste ord jeg hørte ham si. Ut fra mørket kom en forfer-

„Vær saa snil at ta vare paa ham!“ sa kapteinen med hæs stemme til styrmanden.

delig sjø styrtende mot os. Den steg høiere og naadde snart over bakken. Jeg stod med ansigtet vendt agterut da den kom. Kapteinen, styrmanden og Jimmy var like ved siden av mig. Nu styrtet bølgene over os, og vi holdt os fast med fortvilet kraft. Bølgen skjøv os med sig bortover, men den drev videre, og skibet syntes at staa i et dypt hul med en fast vandmur reist opp paa begge sider. Det var som om fartøiet laa i en grav. Saa var det ogsaa — det laa i sin egen grav. Jeg fikk ikke øie paa en eneste av mine kamerater, var aldeles alene, begravet sammen med skibet, og vandet steg høiere og høiere over mig.

Tilslidst syntes det at stanse, men derefter styrtet murkanten paa begge sider over mig, og vandmassene sank ned — det var den vaalte grav som lukket sig igjen: „Dundonald“ var begravet.

III.

Paa øen.

Havet skyllet over mig. Hvorledes det var gaat mine kamerater visste jeg ikke. Jeg var det eneste levende væsen i dette dødsrike; jeg var kommet ned paa dækket, da bølgene brøt ind over os, og nu holdt jeg mig av al kraft fast i rælingen, men jeg blev slaaet overende som av en jättehaand, blev revet løs, og bølgene styrtet over mig.

Hvor vandet brusete i mine ører! Jeg blev snurret rundt som en kork i en hvirvel. Mit hode verket som om det skulde sprænges, og utallige gnister danset for mine øine. Længer og længer ned blev jeg draget, saa dypt at jeg syntes det var umulig nogensinde at komme opp igjen, allikevel kjempet jeg alt hvad jeg kunde for at hæve mig opp og faa luft. Det var en uhyggelig følelse.

Jeg stølte imot noget som jeg fortvilet grep fat i — det var vist den nederste kant av et seil, som var kommet under vandet — men jeg blev revet bort fra det igjen og vedblev at stræve med mit haabløse arbeide for at komme opp gjennom vandet. Jeg var døden nær og holdt paa at bli vanvittig. Nu blev jeg slynget mot noget, mine fingrer sluttet sig om et laug, med en sidste fortvilet anstrengelse drog jeg mig oppover, flyttet den ene haand over den anden og kom endelig opp til luften igjen, saa jeg Gud ske lov kunde puste!

Jeg holdt mig fast i tauget, drog med besværende aande og forsøkte bare at beholde grepet. Saa snart jeg hadde sanset mig litt, saa jeg at det var en av forreste mersslængers barduner jeg

Med en sidste fortvilet anstrengelse drog jeg mig oppover og kom endelig opp til luften igjen.

hadde faat tak i, og at jeg var meget nær mastetoppen; nedenfor saa jeg ikke andet end de fraadende bølgene. Den sidste sjøen lot til at ha styrtet vraket av „Dundonald“ ned i dyppet, og jeg var fulgt med, men livbellet blev min redning og førte mig aliter opp til overflaten.

Mine lemmer kjendtes tunge som bly, klærne drog mig ned, og det var næsten forbi med mig — jeg hadde været saa længe under vandet; men jeg klatret allikevel langsomt og besværlig høiere opp. Forvirret som jeg var syntes jeg merke at nogen anden holdt paa at klatre opefter mig. Skibets master hævel sig over bølgene, og av deres heldning saa jeg at vraket var sunket, sa at mastene var rettet mot klippen. Jeg fikk en følelse av haab, for det saa ut som om en av rærne virkelig berørte fjeldet, og i det tilfælde kunde jeg jo komme ut av min farlige stiling og naa land.

Jeg arbeidet mig al'saa langsomt høiere opp i riggen, og kom tilslidst ut paa raaen — men opdaget at mit syn hadde bedraget mig. Mellom raaen og fjeldet var et aapent rum paa mindst tredive fot. Om det hadde været likesaa mange mil, vilde det ikke været mer umulig for mig at komme over.

Nu fikk jeg igjen den underlige følelse, at nogen kom bak mig, og jeg vendte mig hurtig om. Ja, der var virkelig nogen; jeg kunde skjelve en dunkel skikkelse, og en kjendt stemme ropte til mig:

„Er det Dem, Charlie?“

Det var John Judge, en irlænder. Gud ske lov, at jeg endnu hadde et levende væsen at tale med! Vi rakte hverandre haanden, og Judge sa i en høitidelig tone:

„Charlie, jeg tror vi to er de eneste av os alle som er ilive, og alene Gud vet hvorken vi skal bli det, eller om vi nogensinde kommer iland.“

„Det er omtrent tredive fot mellom enden av raaen og fjeldet,“ svarte jeg. „Det vilde være rent vanvidt at prøve paa at hoppe iland.“

„Det har De ret i, men vi kunde kanskje svinge os over med et tau, om vi kunde kappe etpar sterke liner og fæste den ene enden ved raaen, sætte den i sving og forsøke at komme over paa den maaten.“

Rigtignok var det et fortvilet vovespil, men vor stilling var jo ogsaa fortvilet. Jeg rakte Judge min kniv, for han hadde mistet sin, og snart hadde han løsnet en lang line, som jeg fæstet i raaen.

„Den er for kort,“ sa jeg.

Han svarte, at han snart skulde skaffe mer, men bedst som han holdt paa med arbeidet hørte jeg ham utstøte et klagende rop.

„Hvad er iveien, John?“ spurte jeg, og han svarte i en ynkelig tone:

„Jeg mistet kniven, Charlie. Nu er det aldeles ute med os. Ja, det saa virkelig slik ut. Vi hadde nu intet andet at gjøre, end sitte paa raaen og vente til dagen grydde, krype læt ind til hverandre for varmens skyld, og hele tiden frygtet vi for at masten skulde drages ned i dyppet.“

I disse skrækkelige timer syntes vi, at vi hørte nødrops længer borte; det lød som om nogen holdt sig fast et sted og kjendte at kræftene svig'et. To, tre ganger trodde vi, der kom et grufult skrik fra land, og mente det var negeren Sam Watsons stemme. Var det ham, maatte han være død senere paa natten og forsvundet i bølgene, for vi saa ham aldrig mer.

Hvor tunge mine klær kjendtes! Det syntes som de vilde dra mig ned, og det var næsten umulig at beholde sjøstøvlene paa længer. Jeg trak dem av mig der jeg sat og ante ikke hvor jeg senere skulde angre at jeg hadde lat dem av.

Nu saacs langt borte den første lysning av

Vi hadde nu intet andet at gjøre end sitte paa raaen og vente til dagen grydde.

dag. Men regnet slanset ikke et øieblik, og kulden isnet vore legemer og berøvet os de faa kræfter vi endnu havde tilbage.

„John!“

„Hvad vil De, Charlie?“

Jeg havde set, og set mig omkring, syntes jeg havde opdaget noget, derfor brød jeg laushelen.

„Jeg tror en av vore stakkars kammerater holder sig fast i masten nedenfor os,“ svarte jeg, og John saa nu ogsaa derned.

„Det har De vist ret i. Det later til at være næsten forbi med ham. La os forsøke at hjælpe ham.“

„Ja, la os det.“

Vi syntes rigtignok, vi var altfor medtat til at foreta os noget, men vi krøb allikevel nedover,

Paa denne broen skulde vi arbeide os over til det sted hvor Pul stod og ventet paa at ta imot os.

og til vor forundring fandt vi — ikke bare en, men ni av vore kammerater. De saa alle forfærdelig ut. Omtrent ikke en av dem var uskadd, de hadde faat et grappende saar eller en slem skramme av en fjeldspids eller en vraksplint. Flere var blitt slynget fra dækket ned i dypet og tilbake igjen.

Bege styrmændene var her; førstestyrmand saa ut som en døende, saa slem var han tumlet omkring og saa længe hadde han været under vandet. Alle levende dog endnu og syntes at være likesaa glade over at se os, som vi over at træffe dem. Deres nærvær gjorde rigtignok ikke vor stilling bedre eller faren mindre, men det var likevel en trøst, at vi visste kammeratene var der. Den uhyggelige følelse av at være forlatt, svandt.

Dagslyset forjaget det graableke gry, men viste endda tydeligere hvor haabløs vor stilling var. Vi var bare tredive fot fra klippen, men mellom os og den var det fraadende hav, som brølende veltet ind utenfra eller styrtet gjennom tunnelen, saa bølgene møtte hverandre og hoppet høit i veiret, likesom for at spotte vor nød og vise sin glæde over vor elendighet.

„Gutter,“ sa førstestyrmand, mens vi sat der og holdt os fast i masten og hjelpestyrret mot fjeldet. „Det er haardt at maatte si det, men jeg tror det snart er forbi. Den stakkars gamle skuten kan ikke holde ut stort længer og vil snart splintres under os. Vi gjør bedst i at forberede os paa det værste, som saa mange andre sjømand har gjort før os.“

Kanske var det fordi han selv var saa medtat, at han var saa rent haabløs, men i hvert fald hadde ingen av os mod til at indvende noget. De stakkars kammerater, som allerede var døde, forekom os lykkeligere end vi, for vi hadde gjennomgaat nattens pinsler, og skulde allikevel rammes av samme skjæbne som de.

„Der er dog noget vi kan gjøre,“ vedblev han efterlænsomt; „vi kan kappe løs nogen tynde taug eller liner. De kan være gode at ha. Og dersom nogen av os kommer iland, kan han ved hjelp av taugene kanskje redde de andre.“

Vistnok var der ikke stor utsigt til at vi skulde komme iland, men at løse linene vilde ialfald opta vore tanker en stund, og arbeidet vilde bringe litt varme i vore forfrosne kroppor. Derfor tilbød jeg straks at gjøre et forsøk paa at sætte planen iverk. Min egen kniv hadde John mistet, men styrmanden rakte mig sin store foldekniv, som jeg aapnet og stak mellom tændene. Derefter klatret jeg igjen op mot toppen for

at begynde mit arbeide. Da jeg hadde holdt paa en stund, tænkte jeg at klatre høiere op — men for pludselig sammen. Først trodde jeg at mine øine bedrog mig, for i den graa, taakede belysning saa jeg inde paa fjeldet et blekt, utæret ansigt vendt mot mig. Var jeg fra sans og sørling eller var det et spøkelse? Nei, det var et virkelig ansigt, som tilhørte en av besætningen, en finsk matros ved navn Michael Pul.

Jeg skrek høit, for at varsle dem som var nedenfor mig. Synet av manden gav mig nyt liv. En sjømand kan med et taug bringe sig hvorhen han vil, bare der er nogen som kan fæste taugets anden ende for ham, og her hadde jeg en til at gjøre det.

„Kom herop! Kom herop! Pul er inde paa fjeldet!“ skrek jeg, mens jeg ivrig arbeidet paa at løse en aldeles ny line fra et av topseilene — et sterkt, solid taug — hvad det ogsaa maatte være, dersom vi allesammen skulde føres iland ved hjelp av det.

Saa gjorde jeg fast taugets ene ende i raen og slengte den anden over til Pul, som fæstet den til en passende fjeldspids, saa hadde vi en bro. De vrede bølger dernede kunde hoppe og strække sig opover til os saa meget de vilde, kunde av hjertens lyst slaa mot skibets revnede sider. Ved at henge i hænder og knær og flytte os fremover, skulde vi paa denne bro arbeide os over til det sted hvor Pul — og til vor overraskelse ogsaa to andre stod og ventet paa at ta imot os.

Mens vi samlet os for at dra derover, hørte vi et svakt nødrop fra fjeldet, og opdaget nu endda to til av vore kammerater, som var klatret op paa en meget smal klippeavsats, saavidt høit oppe, at bølgene ikke naadde dit, omend skumsprøiten stadig vasket over dem.

Folkene befandt sig i en forfærdelig vanskelig stilling, for de kunde hverken komme op eller ned, heller ikke kunde vi hjelpe dem, hvor vi nu var. Men vi opmuntret dem ved at rope til dem, og saa begyndte vi at klatre — et pinefullt arbeide for medtat var saare og blodende, forfrosne og medtat av at ha været saa længe under vandet. Vi var alle saa svake, at vi neppe orket at krøpe bortover, men haabet om at bli reddet drev os, og den ene efter den anden kom tilsidst over, til klippene. Men av en anden line maatte vi lage en lokke, hvori førstestyrmand kunde sitte, for han var saa medtat, at han ingen kræfter hadde igjen.

Ved Guds hjælp var vi tilslut alle kommet over, og nu skulde vi forsøke at hjelpe de andre to. Vi sænket taugene ned til dem, men fandt desværre, at det var for kort. Det eneste vi da kunde gjøre, var at kløve taugene; det var et haardt arbeide for vore stive og forfrosne fingrer, som næsten var følelseløse, men endelig blev det gjort. Linen var nu ikke paa langt nær saa sterk som før, men den var lang nok, og endelig lyktes det dem at faa tak i den.

Men de var saa frygtelig utmattet, at de ikke hadde kræfter til at klatre op til os. Vi blev derfor nødt til at hale dem en efter en over den skarpe fjeldkant. De stakkars mennesker var rent elendige, og da vi tilslut fik dem op, var de saa ynkelig medtat og forslaaft, at det var vanskelig at kjende dem igjen.

I graalysningen stod vi allsaa nu samlet — en skjælvende, blodende flok skibbrudne mænd paa en avsats av den sorte klippe, mens bølgene bruste nedenfor os, og mastene av vort fartoi stak op som gravpæler for at vise stedet hvor det laa.

Vi holdt mønstring for at faa greie paa, hvem der var borte og hvem som var reddet — reddet, men hvilken forfærdelig skjæbne ventet os som endnu var ilive? Vi hadde ialt været ofte og tyve, bare seksten var nu igjen, og flere var døden nær. Vor kjække kaptein og hans lille søn var borte — ingen sten skal vise graven, hvor de slummer i det fjerne Sydhav.

Vi var i skrækkelig nød, men saa allikevel litt lysere paa vor skjæbne, og modet steg — der skal ikke meget til at styrke en sjømands mod. Styrmanden oplvste, at vi befandt os paa Aucklandsøen fandtes et depot, kanskje flere, og latt nedlægge et depot paa denne ø. Slike depoter bestaar av smaa hvitter, hvori der lægges forraad av forskjellig slags; der findes ofte endog båater. Depotene er særlig avmerket paa sjøkartene, saa hvis et skib forliser, kan besætningen her finde mat, kler og ophold til den blir optat av et fartoi.

Styrmændene var sikre paa, at der paa Auck-

landsøen fandtes et depot, kanskje flere, og vi kunde nok finde dem.

„Vi skal gaa i nordostlig retning — for der er et depot, et andet er længer sydover,“ sa førstestyrmand.

Vi gikk allsaa avsted, vilde gjerne finde depotet snart, for vi var svært sultne, hadde ikke smakt mat siden dagen forut.

Det var nu blitt helt lyst, og vi trasket avsted med noksaa godt haab, glemte næsten de lidelser vi hadde gjennomgaat, ved tanken paa snart at faa hjelp. Veien var besværlig, steg bestandig opover fjeldsiden, som mange steder var saa brat at vi næsten ikke var istand til at klatre videre. Men vi maatte jo fortsætte i den retning, skulde vi maatte til depotet. Vi saa ingen trær, men bare store mengder lave busker som lignet bjørnebærkjær. Der vokste noksaa meget stridt, kort græs, men vi opdaget ikke vand nogensteds, og det var netop vand vi speidet mest efter, for det trængte vi mest til.

Det kunde jo findes paa den anden side av berget, derfor strævet vi med at komme videre, men maatte ofte stanse, fordi vi var saa mattede. Vi sjanglet fra den ene side til den anden som om vi var drukne, og det verket i hvert lem, men vi slæppte os allikevel frem.

Under vor vandring saa vi at der fandtes en uhyre mengde noksaa store sjøfugler, jeg tror det var stormfugler. De stirret paa os, kunde vel ikke begripe hvad vi var for slags væsener, men de søkte ikke at flyve bort da vi nærmet os dem. Vi tænkte da at vi i værste fald alltid kunde finne noget at spise, om end disse fuglers kjøtt ikke anses for at være det bedste man kan tænke sig.

Vi var naadd halveis opover bergskraanningen, da vi uventet maatte stanse, for pludselig blev vi indhyllet i saa læt taake at det var umulig at finne frem. Vi turde ikke gaa videre, kjendte jo ikke de farer som kunde møte os paa vor vei i form av dype sjøer eller avgrunder. Hver istyrmand var end av gjøret eller kom avsted, befalte styrmændene os at gjøre holdt, og vi slog os ned paa marken, frosne og sultne som vi var.

Med taaken fulgte isnende, kald regn som strømmet ned over os, og vi syntes at vi var likesaa ilde stedt som ombord paa vraket. Jeg kan ikke beskrive kulden. Vi skaly saa vi ikke kunde være stille, og efterhvert som regnet skyllet ned over os følte vi at vi sank dypere og dypere i tyk kjørme. De fleste av os var høist utilstrækkelig klædd; mange hadde sparket av sig støvlene for at være litt mer fri i sine bevægelser, om de skulde falde overbord. Vore føtter var forfrosne og saarede. I det hele følte vi os riktig elendige; var saa sultne at det kjendtes somom vi skulde bli vanvillige.

Tilsidst var der en som tænkte paa stormfuglene vi hadde set, og han gikk avsted for at fange nogen av dem. Det maatte nu være omtrent ved tretiden.

Det blev ikke saa vanskelig at faa fat paa fuglene; men vi hadde ingen midler til at faa kokt eller stekt dem. Derfor fikk vi nøie os med at spise dem ra.

Delte høres nok saa frygtelig ut, men man har ingen anelse om, hvad det vil si at være saa sultne som vi var. Jeg har siden dengang ofte tænkt paa hvor folk ellers kan rynke paa nesen av ordentlig og god mat — jeg har selv gjort det —

men da jeg sat her paa marken var jeg glad jeg hadde en stormfugl at spise. Jeg var allfor sulten til at væmme ved det.

Fremdeles styrtet regnet ned, og taaken laa tyk omkring os, saa det var umulig at gaa videre. Vi flyttet os derfor tettere sammen og fortalte hverandre vore oplevelser.

Fremdeles styrtet regnet ned, vi flyttet os derfor tettere sammen der vi sat og fortalte hverandre vore oplevelser.

Jeg fik nu vite hvorledes de to matroser var kommet op paa fjeldet, og hvorledes det var lykket Pul og begge hans kamerater at komme iland.

Da livbeltene var utdelt, og de fleste av os sammen med kapteinen var gått forut til bakken, blev seks—syv av folkene tilbake agter, for de tænkte at ha bedre utsigt til at redde sig derfra. Det viste sig ogsaa at de hadde ret i det.

Disse mænd var min gamle ven Low som hadde seilet sammen med mig paa „Commonwealth“, stuert Smith fra Falmouth, nordmanden Harry Walters, Michael Pul, Robert Ellis fra Adelaide, irlænderen John Grattan, almindelig kaldt Mickey og tyskeren Herman Queerfeldt. De var blit staaende agter resten av mandskapet søkte beskyttelse paa bakken.

Da „Dundonald“ begynte at synke rystet stueren og Harry Walters hverandres hænder og sa farvel. De hadde nemlig fareten sammen for paa en bark som het „Dunreggan“. Blek og med en bestemt mine gikk stueren ned i kahyllen og stængte døren efter sig. Naar døden nærmer sig, opfører folk sig paa forskjellig maate. Nogen flokker sig helst sammen med andre og føler trøst ved det; men Smith søkte kanskje ensomheten for at kaste sig paa knæ og vente til Gud skulde kalde ham bort. Han hadde ikke været i kahyllen mange minutter før der skedde en eksplosion. Den sammenpressede luft sprængte skylightet, saa det blev slynget høit op i luften; samtidig kom vældige sjøer som slog istykker baatene og feiet væk stollene de hvilte paa. Siden saa ingen noget til stueren, for nu sank skibet hurtig, og vi maatte skynde os op i riggen for at redde os.

Det lyktes Ellis og Mickey at klatre op til de øverste rær som naadde næsten bort til fjeldet. Med stor vanskelighet var de ogsaa saa heldige at komme fra raen ned paa fjeldavsatsen hvor vi siden fandt dem. Men de merket snart at de vist hadde den beret sin stilling ved at komme dit. De var rigtig nok ikke længer paa det synkende skib, men det saa allikevel temmelig ilde ut for dem, for nedenunder styrtet fjeldet ret i havet, og ovenfor dem reiste det sig næsten lodret op.

Natten hadde været forfærdelig, de var endnu mer stive og forfrosne end vi og hadde alt opgit ethvert haab, da vi fik øie paa dem og hjalp dem til et sikkert sted.

Da skuten sank stod fire av folkene agter — Low, Pul, Walters og Queerfeldt. De forsøkte at komme op i den fjerde, agterste masten. Gjennem sjøene som skyllet over skuten arbeidet de sig frem til dette sted hvor de vilde være i sikkerhet en stund, og der sat de sammenkrøpet tæt ind til hverandre og ventet hvert øieblik at bli draget ned i dypet.

Men masten naadde næsten helt bort til fjeldet, og Low kjæmpet sig litt efter litt op til toppen for at faa bedre oversigt over situationen. De andre holdt sig av alle kræfter fast og ventet paa at faa høre av ham, om der var nogen utsigt til redning. Ingen av dem visste hvorledes det var gått os som hadde holdt til fremme i forstavnen.

Low kom snart ned til dem igjen, og han gav dem nyt haab da han sa at masteløppen var næsten ind til fjeldet og at det ikke saa ut til at være umulig at klatre opover det, om det end vilde være meget vanskelig.

„Jeg kan naa fjeldet med foten min,“ sa han rolig og sikker, „og jeg tænker at forsøke komme dit. Om jeg bare kan komme til strand og faa en taugende med mig, kan jeg redde hver eneste mand her som er ilive.“

De andre tre blev meget glade og fulgte efter Low for at komme over til fjeldet. Der var jo haab om redning, skjønt det ogsaa kunde være mulig de fandt døden snarere end de ellers ventet den.

Ved masteløppen reiste fjeldet sig sort som naen, det glitret av regn og skumsprøit. De saa undersøkende paa berget, om det var mulig at klatre opover det, men syntes ikke de kunde øine en sti som en rotte engang kunde kravle sig frem paa; langt mindre et menneske. Men op maatte de, skulde de undgaa døden som ventet dem, hvis de blev hvor de var.

Low gikk i spidsen, nu som altid den første naar det gjaldt farer og besvær. Opmuntret av hans eksempel fulgte de andre efter.

Queerfeldt skulde klatre efter Low. Han hadde nepot begyndt klatringen, da der høiere opp fra kom raslende ned en mængde løse stener og grus, og han var nær ved at bli sopt med i faldet. Men han holdt sig fast med hænder og føtter. Samtidig syntes han dog at høre et halvkvalt skrik fra mørket, og at en mørk, tung gjenstand kom flyvende forbi ham. Han trodde det var en stor sten som Low var kommet til at sparke ned. Men da endelig de andre lo som gikk efter ham, var naadd op, fandt de ikke Low, og aldrig saa vi mer til ham.

Raset av stenerne begynte da han gled nedover, og skriket vi hadde hørt var hans sidste rop. Den tunge, mørke gjenstand som fløi forbi os var Low selv som styrtet ned i de fældende bølger som uavladelig slog mot fjeldet. Gud gi ham en god hvile, for han var et prægtig menneske og en udmerket kamerat for alle som seilte sammen med ham.

Pul og begge de andre kom godt og vel iland uten engang at ha faat sjøer over sig. De var naturligvis gjennomvante av regnet, men ikke saa medtat som vi andre som hadde været nær ved at drukne; og der var ikke stort liv i os da vi naadde land.

De hadde fortalt sine oplevelser, mens vi sat lutrende og elendige paa marken uten nogen beskyttelse mot regnet. Taaken lot ikke til at ville lette; vi kunde derfor ikke gjøre andet end at bli hvor vi var og tilbringe natten der. Vi var forresten ogsaa saa utmattet at vi manglet kræfter til at kravle videre, og la os simpelthen ned, lot regnet strømme over os, og blaasten tute rundt om, mens vi dypt nede hørte havet brøle.

Selvfølgelig tænkte vi paa vore kamerater som var borte. De fik ialfald hvile, slap at lide længer av sult og kulde.

Mens de klatret opover fjeldet, syntes den ene av dem at han hørte et halvkvalt rop i mørket, og en stor, tung gjenstand kom farende forbi ham.

Om en stund bemerket Marion at vi vist ikke vilde faa det værre om vi stod op og gikk avsted for at hente nogen flere stormvaler. Maallidet vilde kanskje gi os nytt liv; blev vi hvor vi var, vilde vi vel være døde naar morgenen kom.

Vi gikk da ut sammen og fikk os igjen et slikt grufusnt maaltid — men syntes allikevel det var os nytt liv. Siden syntes vi allikevel før til dagen endelig grydde, og efterhvert som lyset tok til, Jettet taaken og drev bort, saa vi kunde fortsætte vor vandring.

Vi var gjennomvante og dekket av sole. Et ynkelig syn var det at se os vakle avsted. Vi hjalp hverandre op naar vi faldt, langsomt gikk det at komme videre, men vi stanset ikke, tænkte bare paa at naa vort maal, finde føde der og gjøre op ild.

Snart kom vi til en mark fuld av skarpe stener som saaret vore føtter saa der blev blodige spor efter os. Senere maatte vi vandre gjennom høit, frodig græs, hvor vi sank ned til knærne i løs gjørme. Det gikk bestandig opover; tilslut maatte vi klatre paa hænder og føtter til vi naadde toppen. Da stod vi stille og saa os speidende omkring.

Hvorfor jamret vi av bitter skuffelse? Hvor-

for stirret vi saa bestyrtet paa hverandre? Aa, vor lange, trættende vandring hadde været til ingen nytte. Vi var slet ikke paa Aucklandseen. Den laa langt borte, mindst seks mil fra os, og mellem den og os bruste det vildt oprørte hav!

Vi befandt os paa en veirhaard, ufrugbar ø som var omtrent tre mil lang og elpar mil bred. Ikke kunde vi opdage spor av vand eller faa øie paa noget slags levende væsen. Overalt hersket ensomhet og stilhet, bare fjeld og fjeld, delvis bevokset med lavt ris. Rundt omkring øen laa havet som vi var undsluppet fra, bare for at det skulde stenge os ind her, hvor vi vilde dø av sult og tørst. Vi kjendte ikke navnet paa denne ø, men i vore kjender gav vi den det navn som den met rette bærer: „Skuffelsesnes ø“.

IV.

Vi gjør op ild.

Som vi stod op paa berget og stirret rundt omkring os, måtte vort blik overalt bare vidnesbyrd om den karrige natur paa den ø hvor vi var landet. Overalt var masser av sorte fjeld, intetsteds spor av liv. Øde og stille var det paa dette sted.

Hvad skulde vi nu ta os til?

Slik spurte vi mens vi stod og saa paa hverandre, saa syke, svake og elendige at vi neppe kunde holde os opreist. Døden i bølgen hadde været hurtigere og mer barmhjertig end den død av sult og tørst som ventet os.

Men saa længe der er liv er der haab, og selv i denne fortvilte situation opgav vi ikke haabet.

„Det nytter ikke at tænke paa at naa den øen nu,“ sa førstestyrmanden.

„Nei, ikke det mindsie,“ svarte jeg og rystet paa hodet. „Det er „Drømmenes ø“, og vi vil aldrig kunne naa den.“

Hvorfor jeg gav øen dette navn kan jeg ikke si. Ordene faldt mig i munden, og jeg kaldte aldrig øen for andet indtil den dag jeg omsider satte foten paa den, og den blev en virkelighet for mig.

„Det nytter ikke at staa her og stirre paa den, somom vi trodde vi paa den maaten kunde komme derover,“ sa en av folkene. „Vi faar nu lete efter drikkevand, ellers er det snart forbi med os. Det kan jo hænde, der ogsaa findes et depot paa denne øen; vi vet det jo ikke.“

Ved disse ord fikk vi nyt mod, og endda saa utmaltede som vi var besluttet vi at dele os op i flere partier og grundig undersøke øen. Det blev fem paa hvert parti, og før vi skiltes blev vi enige om at møtes midt paa øen og holde god utkik efter drikkevand.

Vi skæpte os altsaa frem gjennom denne stenørken, mens vi ivrig speidte i alle retninger om vi kunde opdage en vandpyt eller en ile.

„Derborte er en vandpyt!“

Det var en mand i mit følge som ropte dette glade budskap, og vi skyndte os derbort. Aa, hvor vi higet efter at kaste os ned og drikke, drikke! Det skulde gi os nyt liv og kraft i vore trætte føtter. Men da vi kom til stedet, høiet os ned og begynte at drikke, stønnet vi av skuffelse. Vandet var salt og bittert! Ikke saa salt som havvand, men allikevel for salt til at kunne drikkes.

Daat var dog vand, og tørstens tanke hadde faat magten over os. Utens at tænke paa folgene drak vi til tørsten var slukket. Saa fortsatte vi søkningen, men virkningene av vor ubetænksomhet meldte sig snart. En brændende tørst grep os og vi følte syære smerter i hele kroppen. Øen var av vulkansk oprindelse og vandet har derfor formodentlig været sterkt blandet med mineralske salter som nu gjorde sin virkning paa os.

Ikke noget slags levende væsen fikk vi øie paa. Vi vandret omkring i timevis og gikk tilslut til det sted hvor vi var blit enig om at møtes. Der kastet vi os ned, allfor trætte til at bry os om hvad der blev av os. Saa begynte de andre at komme, to—tre i følge, og alle hadde de det samme at berette — øen var aldeles ufrugbar, og ferskt vand fandtes ikke.

„Her ma a findes ferskvand,“ paastod styr-

manden. „Det er jo klart at den mængde regn som falder her maa samle sig et eller andet sted. Vi faar ikke gi op, men forsøke at finde det.“

Ikke gi tap! Men vi hadde hverken kræfter eller lyst til flere anstrengelser, syntes vi likesaa gjerne kunde lægge os ned der vi var og dø. Da kom med ett solen frem og skinnel klart — for første gang paa flere dager.

Aa, hvor herlig det var! Vi laa der og frydet os i solskinnel; det syntes at hviske til os, at vi ikke maatte opgi haabet; det indgød os nyt liv, og vi følte at vi ikke burde gi os over, saalænge nogen hadde styrke til at krype videre.

En stund sat vi og raadslog om, hvad som var bedst at gjøre, og blev enige om, at det fornuftigste vilde være at vende tilbage til vraket og se at bjerge noget fra det. Skibet laa vistnok helt under vand, naar undtas mastene, men det kunde jo hænde, at et eller andet var drevet iland, og i vor nød'idende tilstand vilde kanskje ellers værdiløse ting vise sig at være dyrebare skatter.

„La os gaa og se hvorledes det er der, gutter,“ sa førstestyrmand, mens han anstengte sig for at skjule hvor meget han led. Vi faar jo da ogsaa litt at gjøre, og alt er bedre end at sitte ledige her.“

Altsaa begav de fæste sig avsted. Endel blev tilbage, for de var allfor utmattede til at bli med. Vi andre begyndte at gaa nedover fjeldet til vraket, skjont vi ikke ante, hvad vi kunde vente at finde.

Det var en besværlig vandring, og inden vi var halvveis, hadde de fleste stanset og kastet sig ned paa marken; de orket ikke at gaa længer, var for elendige, baade av mangel paa næring og ved virkningene av det salte vand. De tre som var kommet iland fra agermasten var forholdsvi de kjækkeste, for de hadde ikke, som vi andre, været nær ved at drukne.

Nu forsvandt solen, graaveiet kom igjen, og det begyndte at blaase en kold vind, som syntes at trænge gjennom marv og ben og fik os til at skjælve som om vi hadde koldfeber. Og vi hadde ikke kræfter til at skaffe varme i kroppen.

Der vi nu stod kunde vi se vraket, og vi saa at bramstangen var forsvundet. Likeledes raaen. Sjøen gjorde sit arbeide og ødela vraket stykke for stykke.

Førstestyrmanden laa og kunde næsten ikke puste, saa mat var han. Andenstyrmand laa ved siden av ham, og jeg hørte ham mumle for sig selv:

„Om vi bare kunde tænde op ild; ellers kommer vi til at forgaa. Hvad skulde jeg ikke ville gi for en æske fyrstikker!“

En æske fyrstikker! Som et lyn for det gjennem mig, at jeg jo hadde den æske som jeg fik av John Puhze. Jeg hadde stukket den i lommen og glemte den til nu.

„Jeg har fyrstikker!“ ropte jeg av fuld hals. „Husker dere ikke den æsken, jeg fik av John Puhze? Jeg puttet den i lommen, og jeg har den endnu.“

Alle samlet sig omkring mig, da jeg tok frem fyrstikæskan. Den var aldeles gjennemvæet naturligtvis, for den fu'ge jo med i dypet da fartøiet sank, men i bunden paa æsken var nogen stikker som ikke saa svært vaale ut; de kunde kanskje lænde.

„Gud ske lov!“ sukket styrmanden mat. Kanskje vi nu fik ild, og det var det viktigste av all for os; endnu en nat i slik kulde, som den forrige, og vi maatte dø.

Men hvorledes skulde vi faa tændt varme, selv om vi hadde fyrstikker? Det vilde ikke være nogen let sak.

Walters tok æsken fra mig, for jeg var saa elendig at jeg ikke kunde orke at stryke av en fyrstik engang, om det saa hadde gjeldt mit liv, hændene skälv for sterkt. Walters var litt kjækkere. Et øieblik stod han og saa sig omkring, saa opdaget han nogen tørre busker længer nede.

„Det dernede duer vist til brændsel, jeg skal gaa ned og se hvorledes det er.“

Sammen med to-tre av de kraftigste drog han ned til busken, mens vi andre krøp tæt ind til hverandre og stirret efter dem; vi turde næsten ikke haabe at arbeidet skulde lykkes.

Men det gik heldig. Og efter en lang stund saa vi røk, i begyndelsen bare en tynd liten stripe, saa en kraftigere og større røksøile. Med meget besvær stavret vi ned til stedet. De had-

de faat tændt ild! Vi krøp tæt bort til den og holdt vore slive fingrer over flammen.

„Skaf mer brændsel — en masse til! La os faa et prægtig, velsignet baal som kan varme os, tørke vore klær og line op det frosne blod!“

Hadde vi ild, saa vilde vi ikke la den slukke igjen.

„Ja, gutter,“ sa andenstyrmand, „dagen lider, og skulde vi forsøke at bjerge noget fra vraket, gjør vi bedst i at begynde nu straks.“

„Hvad kan vi bjerge?“ spurte en av mændene. „Ikke andet end mastene ses jo over vandet.“

„Paa mastene er laug, rær og gode seil,“ svarte styrmanden. „Av seil kan vi reise et bra telt, og det er bedre end at ligge ute under aapen himmel som vi gjorde igar nat.“

Han hadde ret i det han sa, og de fleste av os gik avsted til vraket, efterat vi hadde lagt god; paa varmen, saa den kunde brænde længe. Ikke alle

var tilstede her nu, nogen var giat ut for at finde litt at spise eller — om mulig — vand. Men da de paa avstand fik se røken fra vor ild, begynde de at vende tilbake, underende over, hvorledes vi hadde baaret os ad for at faa tændt op varme.

Vi gik ned til vraket, om det end var forferdelig farig at komme utfor det bratte bergstupet, især for mennesker som var saa svake som vi og endnu var svimle efter virkningen av det salte vand, vi hadde slukt.

Da vi nærmet os stedet hvor vi var kommet iland, saa vi at oversie raa paa formasten — den vi hadde krøpet over paa — nu næsten berørte fjeldet; den var bare etpar fot fra det, og det lykkes os at komme ned paa den, om det end ikke gik let. Vi begyndte straks at løsne det nærmeste seilet og siden et til. Det var et farefuldt arbeide, for skibet holdt paa at brytes istykker av bølgen, og mastene kunde knække naarsomhelst. Vi kjendte tydelig hvor de skalv naar sjøene tok dem.

Men det gjaldt jo livet for os, og vi vowel derfor at fore a os ting, som vi under andre omstændigheder ikke vilde prøvd paa. Efter et besværlig arbeide lyktes det at faa løsnet to seil, faa fæstet tauer i dem og hall dem op til fjeldtoppen. Vi bar dem bort i læ, hvor vi haabelt de var beskyttet mot regn og blaast. For nu regnet det igjen like voldsomt som før; ilden fræste naar vandet drev ned, og vore klær blev paany gjennemvæet.

„Naa, gutter, skulde det være bra, om vi kunde rykke op en hel del græstov,“ foreslog andenstyrmand — kjæk og kvik som altid. „Ta dem op saa store som mulig, saa vil vi bygge en mur av dem.“

Førstestyrmand laa i ly av seilet; vi andre gik straks igang med at rive op store stykker lov med stridt græs og bygget enslags mur, omtrent to fot høi. Saasnaart vi syntes den var høi nok, bredte vi seilduken over murens øverste kant, saa dukens sider naadde marken. Deretter tok vi op endnu en hel del græstov og la den paa duken, for at den ikke skulde rives bort av vinden.

Nu hadde vi altsaa faat etslags telt, som vel ikke var tilstrækkelig til at beskytte os mot regn og storm, men vi var allikevel uhyre taknemlige for det.

Hele tiden flammert ilden lystig, og det var et oppløttende syn at se luene, som blafret for vinden.

„Ja, se saa skal det være!“ ropte vi. „Nu har vi bolig og ild paa vor arne; saa gjælder det at faa middagen færdig!“

Middagen! Dette ord mindet os om at vi var sultne; vi hadde jo ikke spist noget hele dagen. Det nyttel ikke at spørre, hvad vi skulde ha — det eneste vi kunde faa var stormsvaler, og vi var taknemlige fordi de fandtes i saa stor mængde og var saa tamme.

„Hvem følger med og skaffer fugl?“ spurte en. Flere av os drog avsted for at gjøre visitt hos stormsvalene, som sat og stirret paa os, ja endog

aapnet sine store neb og fræste forbitret mot os — de likte nok ikke at vi var kommet dit. Det var ingen ophidsende fugtejagt, men det var jo heller ikke for vor fornøielse vi skulde jage, bare for at skaffe os litt mat.

Saasnaart vi hadde faat tilstrækkelig mange, samlet vi dem op og drog til lei'en, hvor de kammerater som ikke hadde været med, nu fik ta fat og tilberede dem.

Tillagningen var meget enkel. Den bestod i at flaa fuglene og lægge dem paa glærne, hvor de laa en halv times tid. De blev jo litt brændte utenpaa og ikke helt stekt indvendig, men vi var ikke kræsnere og knurret ikke fordi vi manglet saus og andet til steken. Vi satte os uten videre ned og spiste saa meget som vi var istand til at faa i os.

Vi forsøkte at tørke vore dyrebare fyrstikker. Nogen var bli ubrukelige, men andre syntes være noksaa bra. Fyrstikkene var det værdifuldeste vi hadde.

Da maaltidet var forbi, ryddet vi op efter os, det vil si, vi samlet fugleskindet og tænkte at kaste det bort. Men da var der en som sa, at vi kanskje snart kunde være glade over at ha disse fjærklædte skindene. For skibbrudne paa ubebodde øer gjælder den regel, at ingenting maa kastes bort, for man vet ikke om man ikke senere kan være glad man har det. I hvert fald kastet vi ikke skindene, og senere lagte vi tepper av dem og var fornøid over at ha dem til dette bruk.

Siden sanket vi en mængde brændsel og stablet det op ved varmen; og da det begyndte at bli mørkt, bestemte vi os til at gjøre os istand til at sove — eller reitere vaake.

„Det gaar ikke an at vi alle legger os til at sove samtidig,“ sa styrmanden. „Nogen maa holde vakt ved ilden og passe at den ikke slukner. Et skib kunde jo komme forbi mens det er nat, og om de saa vor signal, kunde vi kanskje bli reddet. Hvis derimot ilden slukner, kan de ikke vite at vi er her, og saa har vi mistet den utsigt til redning.“

Han hadde jo fuldstændig ret i dette, og vi bestemte da, at vi skulde passe varmen efter tur, to mand paa hver vakt, saa kunde de andre sove imens.

Styrmanden vilde ta sin vakt, han som de andre, men det vilde vi ikke høre tale om. Han var allfor endig til det, var saa syk at han ikke engang kunde spise de stekte fuglene. Vi kunde ingenting gjøre for ham, men vi kunde la ham faa hvile i fred. Det blev altsaa bestemt, at han ikke skulde delta i vaktten, men forsøke at faa litt hvile.

Vi lot to mand holde vakt, mens vi andre gik til ro. Hvor taknemlige var vi ikke for seilduken! Omend regnet trængte gjennom den, og vinden tuftet og slet i den, hadde vi det allikevel bedre end vi hadde had det i den skrækelige kuden naften ifor e en.

Min tur til at holde vakt kom sidst paa natten, og som kammerat fik jeg Bob El is, en ausralier. Aldrig glommer jeg den vaktten. Jeg opplevde en av de undrligste begivenheter i mit liv.

Vi sat saa vi var beskyttet av teltet hvor vore sovende kammerater laa, omkring os hersket stilhet og larm paa samme tid.

Jeg vet dette høres underlig, men allikevel kan jeg ikke beskrive det anderledes.

Vinden klaget og sukkel, og lyden steg til et vildt hyl fra alle kanter, saa det tilslut høretes som kvalfulde skrik fra pinte dæmoner. Med vindens klagesang blandet sig det dystre brøl av bølger som vellet ind og slog mot klippens fot. Høiere end al denne larm lod stadig na'fuglers og maa-kers gjennemtrængende og uhvælgelige skrik; de fik os til at fare sammen og gyse.

(Forts.)

Alle samlet sig omkring mig, da jeg tok frem fyrstikæskan.

Vi sat saaledes, at vi var beskyttet av teltet, hvor vore sovende kammerater laa.

Noter for de som ellers ikke kan spille:

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, mens den øverste del av bladet bøies ned bak lokket. Følg zikzakstrekken med øinene, ans'aa tangenterne i den rækkefølge streken angir, og hold tangenterne nede længere eller kortere tid, alt efter som merkerne er bredere eller smalere, og følge sagte med i teksten stavelse for stavelse.

„Bor jeg paa det høie fjeld —“

Tekst av I. N. Brun.

The diagram illustrates a piano keyboard with a zigzag line indicating finger placement for the song "Bor jeg paa det høie fjeld". The diagram includes a circular inset of a piano and a vertical text column on the left with words like "pens", "top", "sje", "verdens", "mel", "bo", "hjørn".

Left Column (Vertical Text):

- er
- er
- ter
- pens
- top
- sje
- verdens
- mel
- bo
- hjørn

Main Text (Lyrics):

Bor jeg paa det høie fjeld,
 der høie er fjeld,
 hvor er en fin
 skjed den ren
 med sin rif-
 er ski- paa der
 hvor der sprang
 et kil- de- veid,
 og hvor ry- ne- per-
 i sked
 jeg med en li- sang frem
 vil ma- ne er skat,
 som hver laa skjult
 ud- i klip- per-
 rif- nes
 jeg er glad
 og rig ved dem,
 hje- ber vir- og
 ud- rer klæ- re-
 far- gif- Klip- som gra-
 den bær, mun-
 tes fri-
 sted er; tum-
 VER- dens mel ne- den- for
 til min sky- høi-
 bo- e- lig

Snip, Snap og Snurre.
En historie for smaafolk.

Der var en gang tre smaa mænd som het Snip, Snap og Snurre, men ingen kunde huske hvem som het det ene og hvem som het det andet, og det blev de smaa mænd meget ærgerlige over. De bodde ute i skogen i et litet hus, det var en ung pike som passet huset for dem, hun het Tulle. Ikke engang Tulle kunde kjende de tre smaa mænd fra hverandre.

En dag var Snip blit tidlig færdig med sit arbejde, og han kom hjem meget sulten.

„Gi mig noget at spise,“ sa han og satte øksen sin fra sig, for han hugget ved ute i skogen.

„Straks, Snurre,“ sa Tulle og gik bort til ovnen for at ta puddingen ut.

„Jeg heter ikke Snurre,“ sa Snip, som begyndte at bli temmelig ærgerlig, det blir mændene saa ofte naar de er sultne.

„Aa, undskyld, Snap,“ sa Tulle.

„Jeg heter ikke Snap,“ sa den lille mand rasende. „Hvis du ikke kalder mig ved mit rette navn, saa hugger jeg hodet av dig,“ ropte han og grep øksen, mens den stakkars, forskrækkede Tulle løp ut av huset.

„Hallo, Tulle, hvad er der iveien?“ spurte Snurre som møtte hende paa veien.

„Aa — aa,“ graat Tulle og gned øinene som var ganske røde av graat, „det er nu anden gang at dere truer med at hugge mig istykker.“

„Hvad er det du sier, pikebarn?“ sa Snurre, som trodde at hun maatte være blit forstyrret i hodet. „Kom nu med hjem og lag litt middagsmat til mig — jeg er saa sulten — jeg skal nok sørge for at der ikke sker dig noget ond,“ tilføjde han og tok hende i haanden. De gik tilbake til det lille hus,

„Jeg heter ikke Snap. Hvis du kalder mig en gang til med feil navn, saa hugger jeg hodet av dig!“ ropet han og svang øksen i luften.

hvor der nu lugtet av brændt pudding. „Gi mig nu litt middagsmat,“ sa Snurre venlig og satte sig i sin stol med et letteisens suk, for han var baade sulten og træt.

„Aa, kjære Snip — det er ingen middagsmat,“ sa stakkars Tulle, som stod foran ham rød i kindene og med nedslagne øine.

„Jeg heter ikke Snip,“ brølte Snurre og piken blev saa forskrækket at hun paany for ut paa veien, graatende og rystende av skrek.

„Hallo, hallo, du kan aldrig stanse, hvis du ikke setter bremsen paa,“ sa Snip, idet Tulle kom farende like mot

ham. „Hvad er der nu iveien?“ spurte han. Han var nu ikke lenger i daarlig humor, og han hadde spist av frugten som var ute i skogen, saa han var ikke sulten mer.

„Aa — aa — aa! De vil hu—hugge mig ist—ykker,“ graat Tulle.

„Kom hjem med mig,“ sa Snip venlig. „Jeg skal nok sørge for at der ikke

sker nogen skade — men skal mig litt middagsmat.“

Da de naadde tilbake til det lille hus, var det tomt.

„Aa, hör, Snip-Snap-Snurre,“ begyndte Tulle med ængstelig stemme, da pludselig Snip klappet i hendene av glede.

„Flink Tulle — flink Tulle!“ ropte han og klappet hende paa armen. „Endelig har du fundet en utvei! Hvis du kalder os alle tre paa den maate, saa maa da et av navnene være det rigtige!“

Tulle blev ganske rød i hodet over denne uventede kompliment og saa undersøelig ned paa sine smaa, slitte sko.

„Ja, Snip-Snap-Snurre, puddingen er brændt aldeles sort,“ sa hun og saa frytsomt op paa Snip.

„Bry dig ikke om det! Lag bare en anden, saa kommer nok de andre tilbake naar den er færdig.“

Saa skyndte Tulle sig at gjøre som han sa.

Litt efter kom Snap og Snurre ind. „Gi os litt mat, Tulle,“ sa de og satte sig i hver sin stol.

„Den skal snart være færdig, Snip-Snap-Snurre,“ sa Tulle og trippet om i kjøkkenet med mel over de vakre armene sine.

„Hvor du er en flink, flink Tulle,“ sa Snurre som syntes at puddingen begyndte at lugte saa deilig. „Nu har du endelig fundet paa at kalde os med vore rigtige navner.“

Tulle straalte av glede, for hun var meget glad i de tre smaa mænd.

Fra den tid var alle fire i det lille hus saa lykkelige som de kunde være det. Naturligvis var det meget for Tullens lille, røde mund at si alle tre navner til hver av de smaa mænd, men som Tulle pleide at si, saa er Snip og Snap meget korte navner, og Snurre er næsten ikke lenger.

DR. X's AVDELING med lomme penger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner, som lomme penger og 2 løser 2 kroner hver. Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 12. januar. — Den paa denne dag ved hver opgave først utagne, rigtige løsning tilsendes 5 kr som lomme penger, de 2 følgende faar 2 kr hver

Lomme penge-opgave nr. 1:

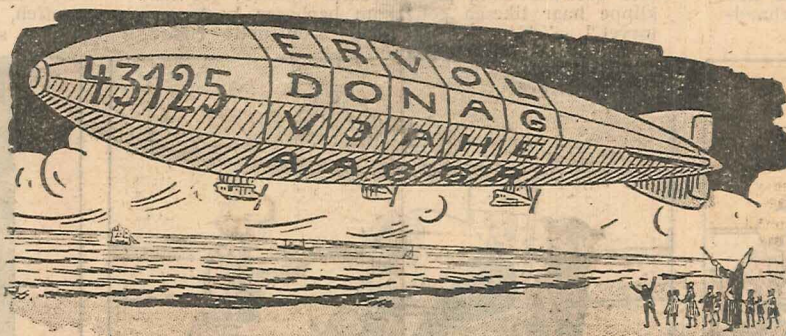

Hvormange epler hadde Stine eplekone i kurven sin, og hvormange barn var det?

Det var alltid en festdag for barnene, naar Stine eplekone kom. For Stine var aldrig smaalig naar det gjaldt om at gi bort av sin kurvs bignende fylde av frugt. En dag hun var i særlig god humor, og da en hel flok barn hadde samlet sig om hende, gav hun hvert av barna 4 epler. Men trods denne store gavmildhet hadde hun dog 41 epler tilbake i sin kurv. Da kommanderte Stine. „Læg alle eplene tilbake i kurven, barn!“ Hvad kunde hun mene? Vilde Stine ha sine epler igjen? Angret hun sin godhet? Nei, Stine angret bare at hun ikke hadde git hvert barn 6 epler istedenfor 4. Og nu delte hun igjen ut av sine epler, og denne gang fik hvert barn 6 epler. Og endda hadde Stine 12 epler tilbake i kurven. Kan nu nogen av leserne regne ut. 1. Hvormange barn var der? 2. Hvormange epler hadde Stine oprindelig i kurven?

Om lomme penger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvo'utter for barn se under „Besvarelsene“.

Lomme penge-opgave nr. 2:

Hvem kan læse det som staar paa luftskibet?

En dag da dr. X og nogen barn spaserte nede ved stranden, viste der sig ute over havet ganske nær ved dem en mægtig luftseiler, et styrbart luftskib. Man ku de tydelig læse nummeret paa det. Der stod klart og tydelig 43125. Men hvad var det? Der stod jo ogsaa endel bokstaver! Barna prøvde at læse dem. „Ervol. Donag...“ Hvad mon det skulde bety? Var det luftskibets navn og hjemsted, eller hvad? Barna

prøvde og prøvde, men kom ingen vei, og det gik ikke dr. X bedre. Nu er det, dr. X spør om ikke en eller anden blandt læserne skulde kunne finde ut av den gaadefulde indskrift paa luftseileren. Et blæde av den findes ovenfor. Altsaa: Hvorledes skal indskriften rettelig læses?

Om lomme penger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvo'utter for barn se under „Besvarelsene“.

Lomme penge-opgave nr. 3:

Logogrif.

4. 6. 7. 8.

Jeg omfatter meget, og den, som mig har, har mer end andre, — den ting er saa klas.

7. 8. 9. 5. 4. 6.

Prøv høit nu at vise, hvad netop du ser, da straks du mig hører og behøver ei mer.

1. 6. 10.

Naar mangen en kvinde i speilet sig ser og tror mig at være hun ønsker ei mer.

2. 3. 5. 4. 9.

Og hvis man vil prøve at lete om mig i trøie og kjole, man skuffes vel ei.

4. 3. 8. 6.

En hersker jeg er omdent uten krone. De sverger til mig — baade backfisch og kona.

7. 8. 9. 10.

Av disse jeg ønsker, ei mange du maa finde paa veien, du vælger at gaa.

8. 3. 4. 5. 6.

Et gammeldags maal, forlatt for det ny, i sinug det dog brukes paa land og i by.

10. 9. 4.

Mit navn, det er let det vil du nok tænke,

naar rigtig du gjetter og løser gaadens lænke.

7. 8. 3. 2.

Jeg hærer tit herder av kostbarste slags. Og hvis du dig reiser, du ser mig vel straks.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

Hvis mig du vil skue, da aapne du maa

1. 2. 3. 4. 5. 6.

for ellers du neppe dit maal vil naa.

Om lomme penger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvo'utter for barn se under „Besvarelsene“.

Mottagerne av lomme pengene for opgavene i nr. 50:

Opg. nr. 177: Esther Sirevaag, Hangesundsgt. 61, Stavanger, 5 kr. Sverre Ørsted, Ophaug pr. Trondhjem, 2 kr. A. H. Røed, Storfjorden pr. Aalesund, 2 kr.

Opg. nr. 178: Ebba Bjørn Lian, boks 184, Vinderen pr. Kristian a. 5 kr. Theodora Holt, Jørpeland pr. Stavanger, 2 kr. Ingeborg Nilsen, Christiesgt. 20, Kristiania, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 50 findes i dette nummer av bladet side 33.

Løsningene paa opgavene i dette nr. offentliggøres sammen med navnene paa mottagerne av lomme penger i bladet nr. 4.

Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 12. januar og brev med løsnuger adresseres saaledes:
Til dr. X., (nr. 1)
„Allers Familie-Journal“
Kristiania.
Indsendere, som i denne uke ved legger frimerker, faar tilsendt konvo'ut nr. 29. Den gamle bypoët.

Buster Brown. Det er i nød man skal kjende sine venner.

1. Buster: „Nei, Dick, jeg har ingen penger. Men kan jeg ikke gjøre noget andet for dig? Hvorfor ser du igrunden slik ut, Dick?“ — Dick: „Jeg kan ikke faa arbeide, og saa har jeg ingen penger at bli klippet og barberet for.“ — Tiger: „Dick skrøner vist for Buster nu!“

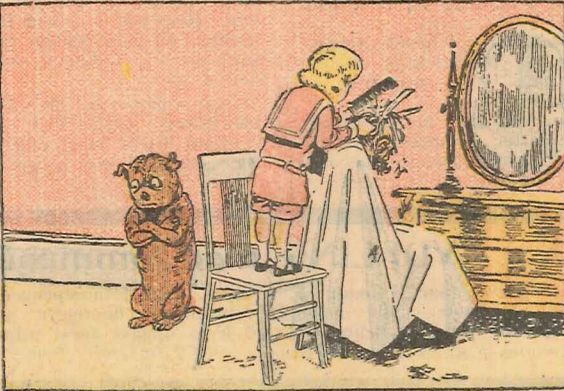
2. Buster: „Kom bare med mig, Dick, saa skal jeg sørge for at du blir ren og pen. Du skal da ikke gaa omkring og ligne en røver, paa den maate faar du jo aldrig nogen plads.“ — Mariane: „Aa, Tiger, Buster er vist blitt forrykt. Nu skreper han den vagabond ind i huset.“

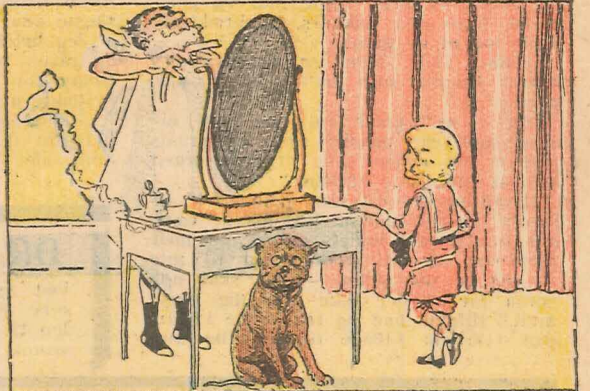
3. Buster: „Kom bare denne veil! Her har far sit paakledningsværelse, og han bruker det aldrig paa denne tid av dagen, for nu er han paa kontoret. Ved siden av er badeværelset. Det er vist bedst at du først tar dig et rigtig varmt bad og vasker dig godt ren.“

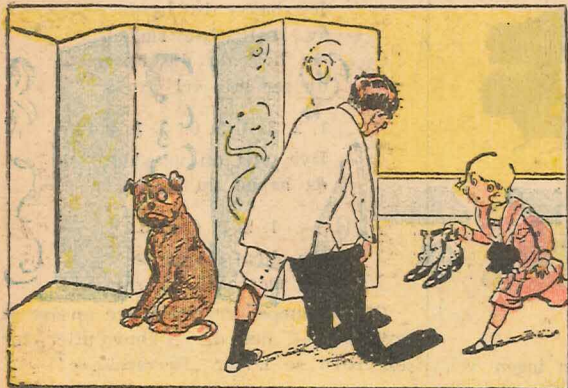
4. Buster: „Naa, var det ikke et deilig...? Her skal du se, her er endnu etpar rene haandklær. Bruk saa mange du vil, Dick; der ligger fler i skapet.“ — Dick: „Tak, Buster, jeg sier ikke nei. Det er ikke hver dag man faar saa god behandling.“

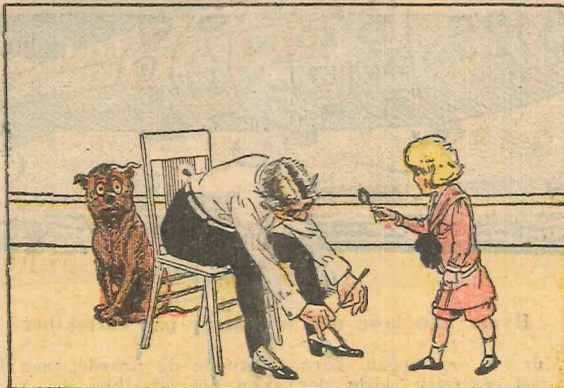
5. Buster: „Nu maa vi klippe dit lange haar, Dick! Det er ikke moderne for en voksen mand at gaa med en slik paryk. Det er godt at jeg saa ofte har øvet mig paa Marianes dukker; jeg kan klippe haar likesaa godt som barberen borte paa torvet.“ — Tiger: „Hvorledes skal dette ende?“

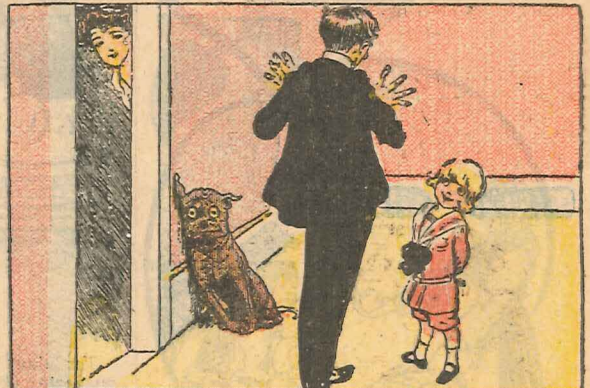
6. Buster: „Dick, nu er vi færdig med klipningen. Du skal nu faa smake en av fars fine cigarer, og etterpaa maa du barbere dig med fars nye barberkniv.“ — Dick: „Den cigaren er ikke ueffen, Buster. Den sætter humøret op. Saa, Dick, la nu skjegget ryke!“

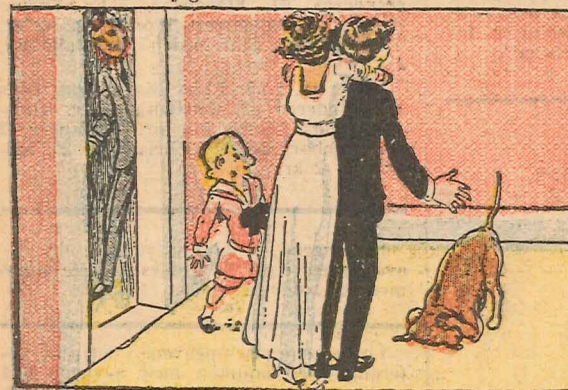
7. Buster: „Nu maa du ta fars tøy paa. Jeg har lagt det frem. Se her, liker du disse knapstøvler? Mens du tar benklærne paa, skal jeg hente baade fars og mors støvelknappere, saa maa du prøve, hvilken du bedst kan bruke.“ — Tiger: „Nei, nu har jeg hørt det med!“

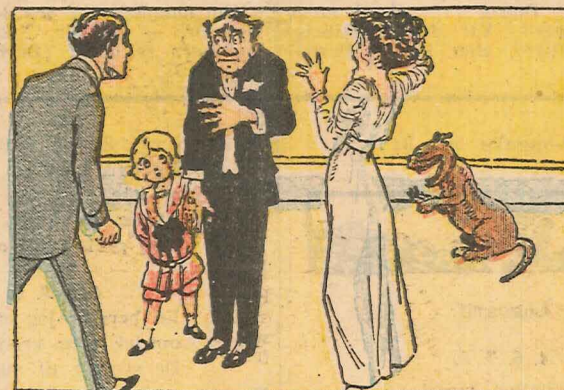
8. Buster: „Det gaar jo godt med fars støvelknapper. Mors er forresten finere, se bare, den er besat med pene diamanter!“ — Tiger: „Nei, at Buster tør vove at ta fru Browns deilige støvelknapper ind til den stratenrøveren!“

9. Buster: „Du er som forvandlet, Dick. Aa, hvor stolt jeg er av dig. Du ligner den fineste herre, og du ser saa søt ut at jeg ikke kan si det. Far blir nok henrykt over at se, hvor godt hans klær tar sig ut paa dig.“ — Tiger: „Mon glæden blir saa stor?“

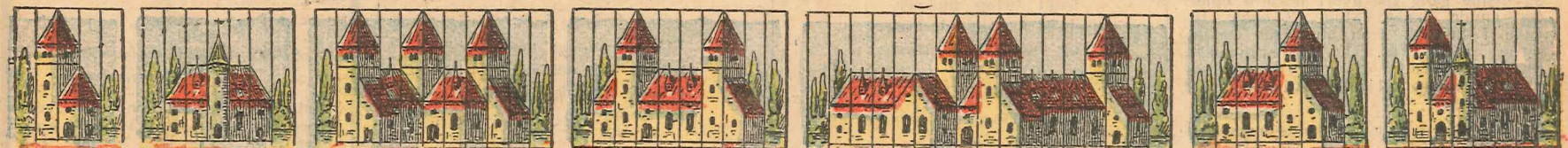
10. Fru Brown: „Aa, min egen kjære mand! At du kommer saa tidlig hjem til mig idag! Tak, tak, tusen tak!“ — Buster: „Aa mor, mor, slipp ham dog. Det er slet ikke far, det er Dick, min ven fra gaten!“ — Tiger: „Det blir værre og nu kommer hr. Brown!“

11. Hr. Brown: „Hvem er De?“ — Fru Brown: „Frygtelige væsen! Hvorledes kommer De her i min mands klær?“ — Buster: „Det hele er ganske naturligt, Dick er min ven og trængte til at bli ren og fin og klippet og barberet, og saa maante vi dit paakledningsværelse og dine klær, far!“

12. Buster (otte dager senere): „Har du saa faat dig en plads, Dick, far hjalp dig jo til klær.“ — Dick: „Ja, Buster, jeg gaar paa høstarbeide, og nu skal jeg nok klare mig.“ — Tiger: „Naar enden er god, er allting godt! Jeg er glad at vi slip fra den historie uten pryll!“

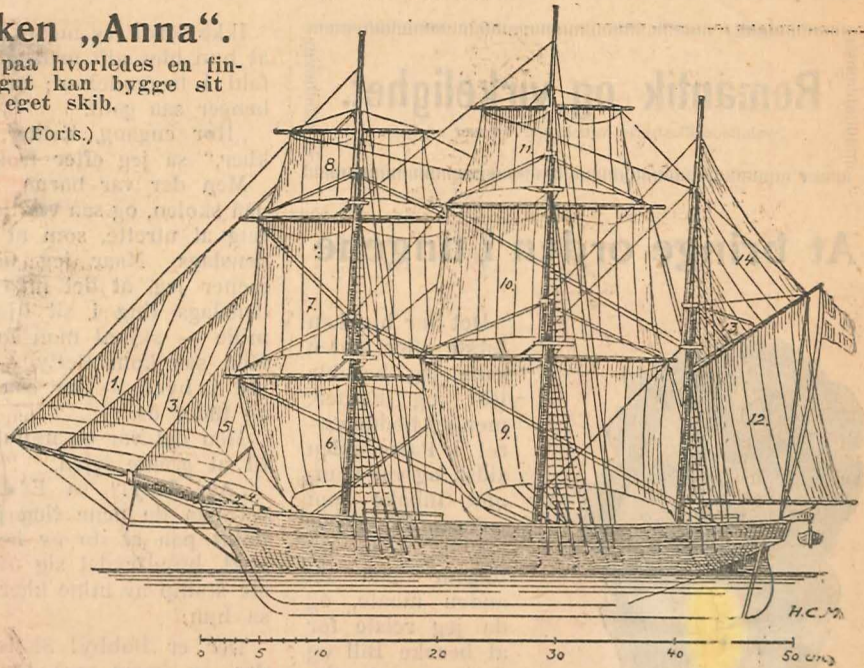
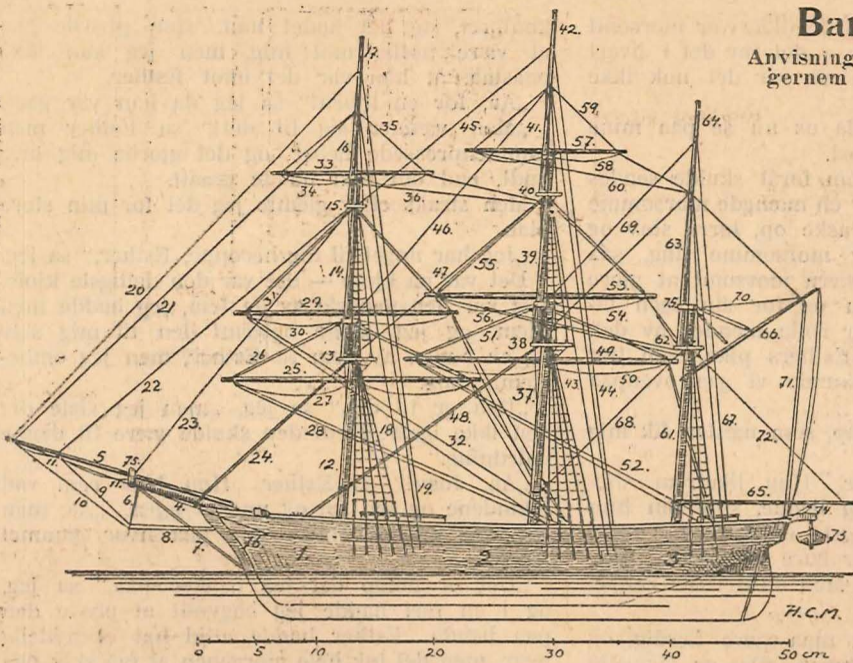

Modeller til en række dekorative huser som alle kan bygges ved hjælp av de byggeklodser som findes i dette nr. (Side 40.)

Barken „Anna“.

Anvisning paa hvorledes en fingernem gut kan bygge sit eget skib.

(Forts.)

Modeltegning nr. 2.

1 bakkords baug, 2 bakkords side, 3 bakkords laaring, 4 baugspryd, 5 klyverbom, 6 pyntenet, 7 vaterstag, 8 pyntenet agterhaler, 9 pyntenet forhaler, 10 jager pyntenet, 11 klyverboms pert, 12 fokkemast med vant, 13 for-mers, 14 forstang med rigning, 15 for-stængesaling, 16 for-bramstang med rigning, 17 bajonet paa fortop, 18 for-stængebardun, 19 for-brambardun, 20 for-bramstag, 21 jager stander, 22 klyver stander, 23 for-stængeslag, 24 fokkestag, 25 fokkeræaa, 26 fokketopplenter, 27 pert til fokkeræaa, 28 fokke braser, 29 for-meræaa, 30 pert til samme, 31 for-merse topplenter, 32 for-merse braser, 33 for-bram raa, 34 pert til samme, 35 for-bram topplenter, 36 for-bram braser, 37 stormast med vant, 38 store mærs, 39 storstang med rigning, 40 store stænge saling, 41 store bramstang, 42 bajonet paa stortop, 43 store stænge bardun, 44 store bram bardun, 45 store boven bram stag, 46 store bram stag, 47 store stænge stag, 48 storstag, 49 storraa, 50 pert til storraa, 51 store topplenter, 52 stor braser, 53 store mærsæaa, 54 pert til samme, 55 store mærsæ topplenter, 56 store mærsæ braser, 57 store bram raa, 58 pert til samme, 59 store bram topplenter, 60 store bram braser, 61 mesanmast med vant, 62 mesan saling (kryds stænge saling), 63 krydsstang med rigning, 64 bajonet paa krydstop, 65 mesan bom, 66 mesan gaffel, 67 kryds stænge bardun, 68 mesan stag, 69 kryds stænge stag, 70 klofald, 71 mesan gjerder, 72 bom dirker, 73 hækjolle, 74 bomskjøter, 75 æselhoder, 76 jager barduner.

Modeltegning nr. 3.

1 jager, 2 jager skjøter, 3 klyver, 4 klyver skjøter, 5 for stænge stagsæl, 6 fok, 7 for mærsseil, 8 for bramseil, 9 storseil, 10 store mærsseil, 11 store bramseil, 12 mesan, 13 klofald, 14 topsæl.

gaar fra overkanten av rælingen og ned til bunden av skibet jo lægges til maalet av selve mastenes længde. Alle disse

runde talje ut. „Jomfruene“ til vantene lages paa samme maate (se fig. 17) og forøvrig er der god bruk for løvsagen.

Fig. 11 viser baugsprydet. Dets nøiagtige længde til vort lille fartoi tas paa model 2, det vil si med en passer eller et stykke papir tas længden av det. Dette maal sættes ned paa maalestok-

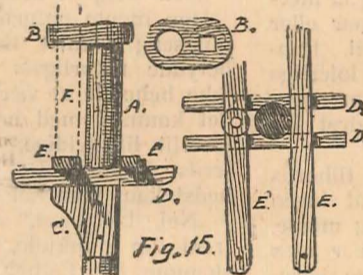

Fig. 15. En saling. A fastestangen, B æselhode, C salingsknæ, D langsalingen, E tversalingen, F bramstang.

pinder maa spikkes av slankt træ, pudses og slipes med sandpapir, saa de blir pent runde og glatte. Alle de smaa taljer og blokker som skal brukes til rigningen kan jo ikke her lages med lønser og hjul, men vi maa her nøie os med smaa, runde stykker træ, hvori der i midten er boret et hul og i kanten filet en aapning til tauget.

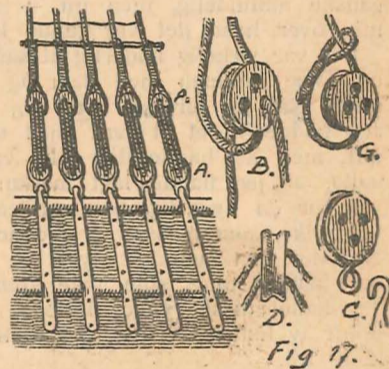

Fig. 17. Vantets fastgjørelse paa skibssiden. A jomfru, B en øverste jomfru, C en nederste jomfru, D jomfru set fra siden, G jomfru over mærsset.

ken som er inddelt i centimeter, og det ses nu, hvor mange centimeter det maaler. Paa en rigtig meterstok som absolut maa til av sættes nu det samme antal centimeter som paa det lille maal, og paa den rigtige meterstok har vi da det maal og den længde, baugsprydet skal ha.

Den inderste ende av baugsprydet gjøres forsvarlig fast i dækket, og paa den ytterste ende paasættes et „æselhode“, i hvis øverste runde hul „klyverbommen“ stikkes ut.

Fig. 15 viser en „saling“, det er forbindelsen mellem det midterste og øverste av masten, „stangen“ og „bramstangen“. Hvorledes den lages av smaa pinder som sættes omkring masten paa „salingsknærne“ ses bedst paa tegning.

Fig. 16 viser den øverste ende av selve masten med „mærsset“, som er en gjennombrutt træplate som lægges ovenpaa en saling.

(Sluttes.)

Naar skibsskroget er fintpudset og muligvis har faat den første omgang maling, kommer vi til arbeidet paa dækket. Fig. 10 viser et længdesnit av skroget og dækket set ovenfra.

Oppe paa den lille forhoiing „bak-

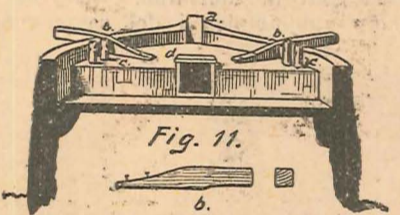

Fig. 11. Bakken med kranbjelkene (b).

ken“ i forstavn av skibet skjæres helt forut et hak i rælingen, hvori baugsprydet skal ligge (a). Litt bak dette utsnit skjæres to andre, et paa hver side av skibet, til heri at lægge „kranbjelkene (b b)“ til nedfiring og ophaling av ankeret.

Fig. 12. Et skylight.

Litt mer agter fastgjøres paa hver side to smaa støtter (C C), og paa midten fastgjøres en liten, fast klods som skal forestille forluken (d). Fig. 11 viser hele dette parti og den lille fig. b en kranbjelke. Saa kommer vi ned paa selve dækket, „kobryggen“ kaldet, og „skylight“ og j „agterluke“, som alle maa lages av træklodser, og saa males dører og vinduer. Fig. 12 viser en klods dannet til som „skylight“.

Fig. 13. Roringen. Den store tegning, model 2 viser barkens rigning, og paa maalestokken under tegningen kan alle maal paa mærs og stænger tas, dog maa det stykke som

Forhoiingen agter kaldes „halvdæk“, og her staar en liten, flat hytte som kaldes „kahytten“ (l), og i den svakt buede agterræling, „hakkebrettet“ skjæres to utsnit, hvori fastgjøres to „jollebommer“ lik „kranbjelkene“ forut.

Her agterut er ogsaa et hul til roret (m). Hvorledes dette ser ut, og hvorledes det paasættes fliken under „hækken“ ses bedst av fig. 13.

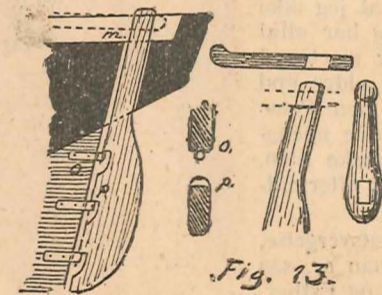

Fig. 13. Roret.

Roringen.

Den store tegning, model 2 viser barkens rigning, og paa maalestokken under tegningen kan alle maal paa mærs og stænger tas, dog maa det stykke som

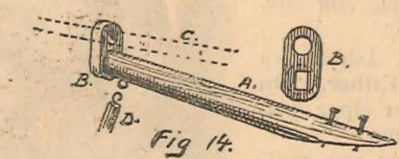

Fig. 14. A baugsprydet, B æselhodet, C klyverbom, D pyntenet.

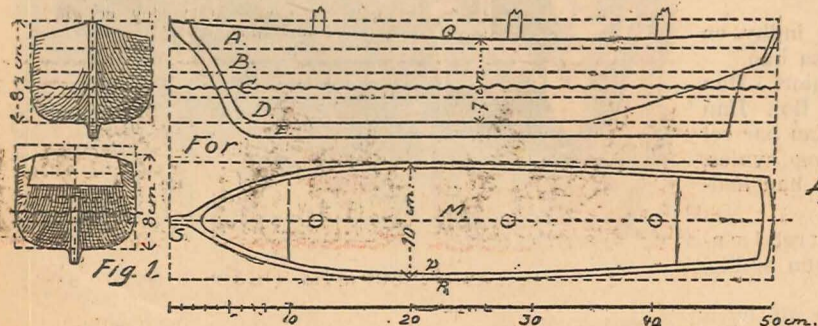

Fig. 1. Barkskipets linjer set fra siden, ovenfra og for- og bakfra.

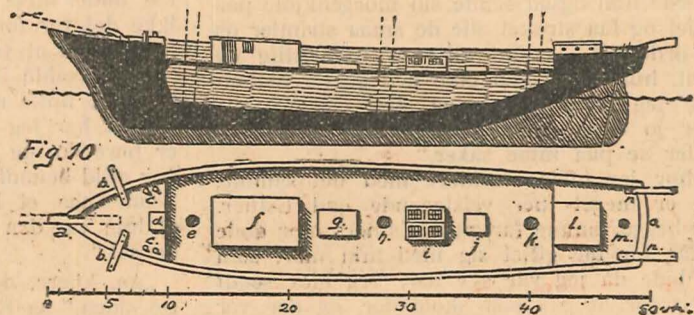

Fig. 10. Længdesnit og dækket av barken. a aapning til baugsprydet, b b kranbjelker, c c støtter, d forluke, e fokkemast, f kabys, g storluke, h stormast, i skyligh, j agterluke, k mesanmast, l hytte, m rorhul, n jollebom, o hakkebrett.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

At bringe orden i tingene

Det var hverken første eller anden gang jeg besøkte Bill og Esther; men jeg hadde været i Paris siden sidst, og var kommet tilbake som voksen. Det betyr nu, at man ser tingene paa en anden maate, og da jeg reiste for at besøke Bill og Esther en ukestid, saa forstod jeg efter den maate, hvorpaa jeg saa, at jeg var forandret.

Jeg er sikker paa, at det var derfor jeg la merke

til forskjellen hos dem, som jeg et aar eller to tidligere ikke vilde ha lagt merke til. Dengang vilde jeg ha betragtet Esthers loierlige smil og Bills underlige rømmen sig som noget ganske almindelig, men nu — nu undret jeg mig over hvad det vel kunde bety.

Det var virkelig underlig at sætte sig tilbords og spise sammen med dem og vite, at ingen andre end jeg selv sa, hvad jeg virkelig mente. Jeg hadde været et rent barn da Esther blev gift, men jeg hadde dog ikke været saa barnagtig, at jeg hadde lagt merke til hvad hun var for en hyggelig, pen, smilende og munter ung pike, som masser av mennesker beundret. Nu var hun rent ut styg, og der var linjer om hendes øine, som ikke kom av at smile. Jeg hadet disse rynker likesaa meget som jeg holdt av Esther, og jeg spekulererte over hvor de kom fra.

Og hvorfor talte Bill saa underlig? Jeg laa og tænkte paa det altsammen, da jeg hadde lagt mig; de hadde været saa glade og passet saa godt sammen da jeg sidst saa dem — og det var de ikke længer. Naturligvis var der barna, tre barn og forferdelig søte, saa man skulde tro — Naa, jeg visste virkelig ikke hvad jeg skulde tro, og jeg graat næsten, for jeg sovnet, fordi jeg kunde huske, da tingene var saa morsomme og ganske anderledes.

Naa, næste morgen begynte jeg at komme tilbunds i det, skyndte sig avsted fra morgenmaaltidet og smeldte døren i efter sig, og han ikke saa meget som saa sig tilbake, og Esthers øine lynte da han gik.

„Hvad vil du si til en tur i butikker, Esther?“ spurte jeg.

„Gaa du bare,“ svarte Esther, „jeg trenger ikke til noget.“

„Trenger ikke til noget!“ tænkte jeg, og hvis ikke det var, at Esther alltid hadde betragtet mig som et saadant barn, saa hadde jeg fortalt hende at hun trængte til alt mulig. For det første trængte hun til at sætte sit haar anderledes, og hun burde ogsaa ha et par nye morgensko. Saa burde hun ogsaa sende sin morgenkjole paa vaskeriet og faa strøket alle de smaa strimler og piper ordentlig — for alt saa nordentlig og stygt ut, hun lignet slet ikke den gamle Esther.

„Nei, jeg gaar ikke uten dig,“ svarte jeg. „Jeg er jo ogsaa netop kommet fra Paris. La os heller se paa mine saker.“

Nu bør jeg heller forklare med det samme, at jeg er meget mer velstaaende end Esther. Vi har begge samme far, men Esthers mor døde flere aar før far giftet sig med min mor, som ogsaa døde da jeg var syv aar. Jeg blev sendt til Paris for at gaa paa skole der, og der var en mængde penger til mig, men Esther har aldrig hat det særlig morsomt, hun gik paa en almindelig skole, saa kom hun paa et kontor, og tilsidst giftet hun sig med Bill.

Ikke fordi jeg mener, at det ikke var morsomt at hun blev gift med Bill — det var det i hvert fald i begyndelsen; men nu var det nok ikke længer saa godt.

„Hør engang, Esther, la os nu se paa mine klær,“ sa jeg efter frokost.

Men der var barna, som først skulde sendes paa skolen, og saa var der en mængde morsomme ting at utrette, som at vaske op, tørre støv og denslags. Naar jeg sier morsomme ting, saa mener jeg, at det maa være morsomt at gjøre denslags ting i sit hjem og for sin egen familie — skjønt man faar røde hænder av det. Men saa kom Betty — Esthers pike, som bor ute i byen — og saa kunde vi gaa ovenpaa og moer os.

Men der var en morskap, som næsten fik mig til at graate igjen.

„Aa, Josy!“ sa Esther. Hun likefrem stirret paa de pene ting jeg hadde, som om hun holdt paa at dø av længsel efter at faa noget slikt, hun frydet sig over bare at se hver eneste stump av mine klær. Men da det saa ringle, sa hun:

Der er Bobby! Skolen maa være færdig, og der er ingen mat til barna. Det er frygtelig av mig!“

„Tvertimot,“ tænkte jeg og ryddet op efter os og gik ned til middagen (som var mislykket) med en vaakende idé i mit hode.

„Bill,“ sa jeg om aftenen, „jeg vil feire min tilbakekomst ved at invitere dere begge to ut til middag.“

„Saa vælg et beskedent sted,“ sa Bill.

Han mente naturligvis ikke noget særlig, men pludselig rødmet Esther. Et „beskedent sted“ betydde naturligvis en restaurasjon, hvor man ikke behøvede at være selskapsklædt, saavidt var det kommet med hende og Bill. „De er begge to blit likegyldige,“ tænkte jeg, „og de er tilfreds dermed. De lar det hele gaa som det bedst kan; men det skal de ikke faa lov til.“

„Nei, tvertimot,“ svarte jeg, „du maa finde frem din snipkjole, Bill, saa du ikke staar tilskamme for Esther og mig.“

„Ja, det kan du sagtens si,“ sa Esther, „du som kommer like fra Paris! Vælg heller en av de morsomme smaa restauranter, hvor man ikke behøver at ta av sig yttertøiet.“

„Nei, tvertimot,“ sa jeg. „Vi gaar paa hotel Superbe.“

Næste morgen ringte jeg til Peter — bli ikke forundret over, at jeg ikke endnu har omtalt Peter, jeg har alltid kjendt ham og lat ham for givet ved enhver anledning. Han er ældre end jeg, og han — ja, han er den Peter som har reddet mig ut av alle ubehageligheter, siden jeg var ganske liten. Jeg avtalte at træffe ham til eftermiddagste.

Vi avtalte vor lille sammensvergelse, og da han var den Peter, han er, saa fortalte jeg ham alt om Bill og Esther. Han lovet at hjelpe mig.

Fordi Bill liker Karry, lugtet der brændt ris da jeg kom hjem. Esther holdt paa at bysse Baby isøvn ovenpaa, og saasnaert han sov, for jeg ind ind til hende.

„Jeg har bestemt det til imorgen aften paa Superbe,“ sa jeg, „og Mr. Ashton blir med.“

„Du mener vel ikke Mr. Ashton fra godset hjemme?“ spurte Esther. „Du store, jeg har bare set ham etpar ganger! Jeg tror ikke Bill liker —“

Det gjorde Bill ikke. Han var græten under hele middagen, og jeg tror ikke det var fordi risen var svidd, det lot han til at være vant til.

„Jeg trodde ikke du vilde indby en hel flok flotte mennesker,“ sa han.

„Det har jeg heller ikke gjort. Han er bare én, og han er ikke flot. Han har alltid beundret Esther. Han har set hende paa et bal engang og syntes, at hun var den peneste pike han hadde set.“

„Aa, kjære, det maa ha været længe siden,“ sa Esther, men hun smilte.

Det gjorde ikke Bill. Næste morgen reiste han til byen med sine klær i en haandvæske, fordi han var nødt til at klæ sig om paa

kontoret, og det hadet han. Han prøvde paa at være høflig mot mig, men jeg kan ikke paastaa, at han var det imot Esther.

„Aa, for en bjørn!“ sa jeg da han var gaaf. „Man vænner sig til det!“ sa Esther med sammenpressede læber, og det gjorde mig mer ondt, end om hun hadde graaft.

Men straks efter glemte jeg det for min store plan.

„Jeg har noget til dig heroppe, Esther,“ sa jeg. Det var en kjole — det var den deiligste kjole. Det var den peneste av de fem, jeg hadde med hjem, og jeg hadde bestemt den til mig selv og en anden av dem til Esther, men jeg ombestemte mig.

„Den er til dig,“ sa jeg, „men jeg viste dig den ikke igaar, fordi den skulde være til denne anledning.“

„Aa, Josy!“ sa Esther. Hun blev rent rød i kindene og saa søt og ung ut igjen. „Aa, men jeg kan ikke — tænk dog paa hvor gammel jeg er —“

„Det er netop det jeg tænker paa,“ sa jeg, og i en fart hadde jeg begyndt at prøve den paa hende. Esther hadde alltid hat et nydelig haar, men det tok hele morgenen at faa skik paa det igjen. Saa var der en masse andre ting at gjøre — men vi hadde da en paaklædningsprøve.

„Jeg vet ikke hvad Bill sier,“ sa Esther tilsidst. „Men kanskje han ikke lægger merke til det. Hvad skal du ha paa?“

„Aa, jeg har bestemt mig,“ sa jeg. Det hadde jeg ogsaa.

Jeg fik Esther klædt paa om aftenen, for jeg begynte paa mig selv, for det var en del av min plan at være likesom enslags bakgrund for Esther. Denne aften skulde være hendes æresaften, for ingen visste hvor længe hun hadde hat en tilgode. Jeg tok en temmelig almindelig musselins kjole paa, som var blit sydd for to aar siden, for jeg reiste til Paris. Da Esther saa mig, saa stirret hun likefrem.

„Men kjære, mit haar er virkelig penere end dit,“ sa hun. „Og tror du ikke, at saa liks du er, saa kunde du —“

„Jeg liker det bedst paa denne maate,“ sa jeg, „og vi ser da rigtig pene ut begge to, ikke sandt?“ Jeg sa det, for at hun skulde tro jeg mente, jeg saa likesaa godt ut som hun.

Heldigvis kom automobilen i det samme, og

Det var merkelig at være vertinde og allikevel slet ikke bli anset.

jeg fik pakket ind Esther og kom selv med, avsted gik det i susende fart. Da jeg sa, vi kjørte til Superbe, saa var hun sit gamle, glade jeg igjen, som om der aldrig hadde været nogen Bill i verden.

Peter kom og møtte os i vestibulen, Bill var ikke kommet endnu. Han tok sig pent av Esther og saa næsten ikke paa mig. Det var ganske som vi hadde arrangert det, men jeg følte mig som en ren skolepike, som ingen legger merke til, og et øieblik var det væmmelig. Men saa kom Bill.

Han var varm og anpusten og næsten græften, og hans slips sat skjævt. Han saa ut, som om det altsammen var Esthers skyld. Men det lot æsten ikke til, at Esther hørte ham, hun smilte og snakket saa med Peter, at Bill maatte ta sig av mig, og vi fulgte efter de to med et utseende, som om vi var helt overflødige.

„Synes du ikke, at Esther ser bedaarende ut? Og hun morer sig da ordentlig,“ sa jeg til Bill, oflerat vi var begyndt at spise.

„Hvad sier du? Aa, undskyld!“ sa Bill. Jeg tror virkelig ikke, han hadde lagt merke til det før nu, men nu fik han øinene op.

En slik middag har jeg aldrig kjendt maken til, det var meget merkelig at være vertinde og dog saa godt som ikke bli ænsel. Det var tydelig at merke, at Peter betraktet Esther som en av de mest bedaarende damer han nogensinde hadde truffet, og Esther lot til at more sig udmerket av den grund. Bill brummet og var græften like fra suppen til desserten, og tilsidst, da Peter sa at han hadde teaterbilletter til os allesammen, tror jeg at Bill gjerne kunde ha myrdet ham.

„Hør engang, Josy,“ sa han, „jeg tror vi har faat nok av dette her. Vil du ikke heller gaa hjem?“

„Nei, tvertimot,“ svarte jeg, baade for at straffe ham for hans græftenhet, og fordi det var en del av min plan, „jeg vil forferdelig gjerne i teatret, og det vil Esther ogsaa, er jeg sikker paa.“

Jeg moret mig egentlig ikke videre godt i teatret, for jeg saa ikke meget til stykket. Esther og Peter sat sammen, saa kom jeg og saa Bill. Jeg skulde ha anledning nok til at se stykket, naar jeg sat der mellem en græften bjørn og en som næsten ikke hadde et ord tilovers for mig, men jeg fik allikevel ikke noget ut av det. Saken var, at jeg var begyndt at bli skinsyk. Jeg hadde ment at faa Bill til at forstaa, at Esther endnu var ung, pen og tilrækkende, men nu saa det ut, som om jeg ikke hadde utregnet planen rigtig forveien. Bill var en sand bjørn, og skinsyken hadde faat tak i mig.

For det kunde endda gaa at høre dem le og snakke sammen under middagen, det var ogsaa meget godt, at de moret sig over stykket, men — det var under en av mellomaktene, at det hele gik istykker for mig. Jeg høide mig ned for at ta op et program, og de hvisket meget sagte sammen, og der var et smil paa Esthers læber som var — naa, det er vanskelig at forklare.

„Det var ikke indbefattet i planen, at de skulde hviske,“ tænkte jeg ærgerlig, og jeg prøvde paa at indbilde mig, at det var for Bills skyld jeg var ærgerlig, men det var det ikke, det var meget mer for min egen skyld.

Saa blev jeg ærgerlig paa mig selv og sa: „Nei, jeg vil ikke være en dum, skinsyk og misundelig pike,“ men den latterlige fornemmelse vedblev at være der.

Jeg tror at jeg var næsten likesaa stille som Bill da stykket var forbi, og vi fik fat i en automobil. Jeg lænte mig tilbake og følte mig forferdelig ulykkelig, saa jeg la næsten ikke merke til at Peter sa godnat. Jeg vilde slet ikke se paa ham, og jeg var glad da vi kjørte, og jeg kunde lukke øinene igjen.

„Er du træt, Josy?“ hørte jeg Esther si, og saa aapnet jeg øinene igjen. „Aa, Bill!“ vedblev hun, „hvor jeg har moret mig! Kjæreste Bill, jeg haaber du rigtig har nydt denne aften?“

Den del av mig, som ikke var misundelig og skinsyk, glædet sig over at høre dette; naturligvis hadde Peter gjort forferdelig

kur, men Esther var god nok. Jeg aapnet øinene og saa hende ta Bills haand.

Bill maa ha været meget ærgerlig, for han trak haanden til sig; men saa med et la han armen om hende og knugtet hende ind til sig.

„Kjæreste du, jeg tror, jeg hittil har sovet,“ hvisket han. „Men jeg er vaaknet op nu laften. Esther, jeg er en egenkjærlig bjørn.“

„Ja, undertiden, kjæreste du. Men ikke nu!“ hvisket Esther.

„Aa, hvilken aften jeg dog har hat,“ sa Bill litt efter. „Hør engang,“ han holdt hende fremdeles omfavnet, „hvad tror du, jeg følte, da han hvisket til dig, og du svarte ham —“

„Aa, nei, er du skinsyk, Bill?“ sa Esther, og saa lo hun. „Hyss! Hun sover vist, saa skal jeg fortælle dig det. Han kommer selv imorgen og fortæller hende det. Det er Josy, kjære, lille Josy, han vil ha, og han fortalte mig —“ Esthers stemme forsvandt i en meget dæmpet hvisken. Og pludselig kom en taare trillende nedover mit kind . . .

Murillo og aagerkaren.

Den berømte spanske maler, Murillo, pleide ofte at spasere om i Sevilla. Paa disse spaserter saa han ofte en meget pen, ung enke som bodde i et ualmindelig malerisk hus, hvor alt ropet tidligere velstand som det nu gik tilbake med. En dag, da maleren kom forbi, saa han at der blev avholdt auktion i huset. Han fik ogsaa høre at den faundt sted paa forlangende

av en berygtet aagerkar, Pedro Gomez, som litt efter litt hadde ruinet den unge enke.

Murillo ta merke til at den eneste kjøper lot til at være aagerkaren selv, som for en sand spotpris erhvervet sig snart det ene, snart det andet av sakene i huset.

Turen kom til et maleri som auksionsholderen begyndte at rope op, og Gomez bød en ubetydelig sum for det i den tro at det straks vilde bli ham tilslaat. Men til stor forbauselse for ham som for alle andre bød Murillo over ham. Gomez bød videre, men Murillo overbød ham hurtig, og saaledes kjæmpet de en lang stund. Aagerkaren mente nemlig at maleriet maatte være værdifuldt, siden den store kunstner ønsket at faa det. Først da det naadde op i en meget betydelig pris, holdt Murillo op at by, og billedet blev tilslaat aagerkaren. Men prisen paa det var nu saa stor, at den rikelig dækket alle Gomez' fordringer paa enken som saaledes blev befridd for sin gjæld.

Hun gik bort til Murillo og takket ham, fordi han hadde budt paa billedet. „Jeg har aldrig visst at det var saa værdifuldt,“ sa hun. „Det gjør mig ondt at De ikke fik det, senior.“

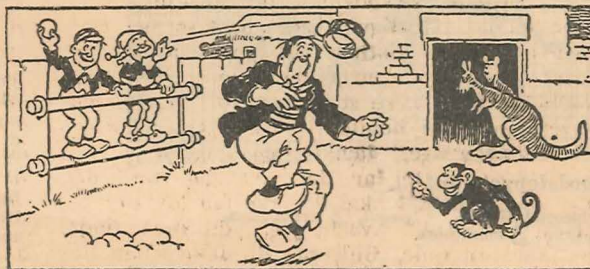
„Aldrig i livet vilde jeg eie det juks,“ lo Murillo. „Det var ingenting værd. Men jeg er glad over at jeg fik narret aagerkaren til at tro paa billedets høie værd. Han vil nok bli overrasket, naar han faar vurdert det.“

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 50.

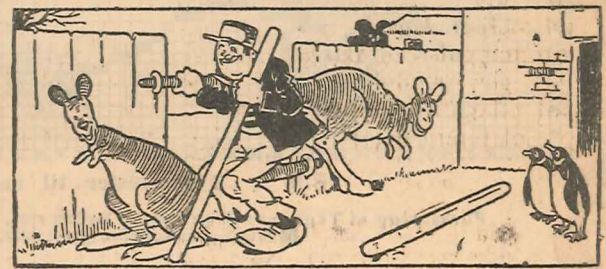
178. Billedrebus: „En urtegarde mand stod en gang i sin have og lukte ukrutt. Da spurte en hvorav det kunde komme at de vildtvoksende urter og blomster ser kraftigere ut end de dyrkede i havene. Hvad mon manden svarte?“

177. Logograf: Kilo, rok, birk, lok, kor, — kolibri.

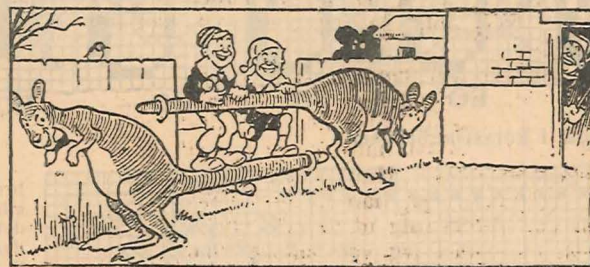
Hvad der en dag hændte i zoologisk have.

1. Bedst som dyrepasseren gaar og passer sin gjerning. — han var netop inde hos kænguruerne, — kommer der etpar uskikkelige gutter forbi og begynder at kaste umodne epler efter ham.

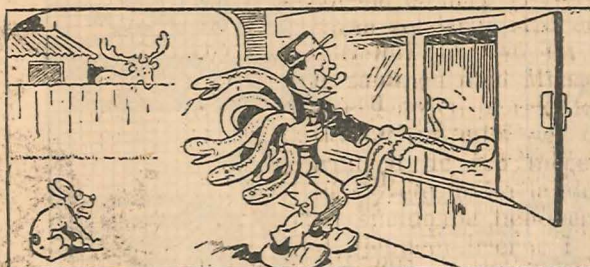
2. „Ja, vent dere bare, dere døgenigter!“ brummer dyrepasseren og faar de to kænguruer til at hjælpe sig med at spille de to gavlyve et litet puds. Det har de jo ærlig fortjent.

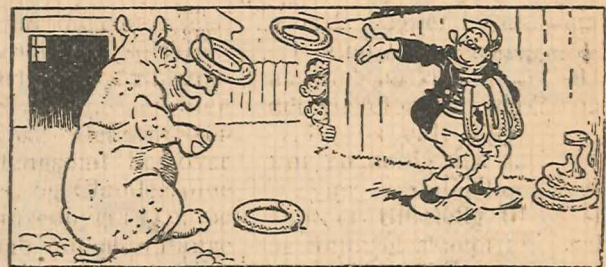
3. Som man vil se har han tat de to spærrebomme bort og latt kænguruerne putte deres lange haler gjennom boierne istedet. Guttene opdager slet ikke hvad der er hændt.

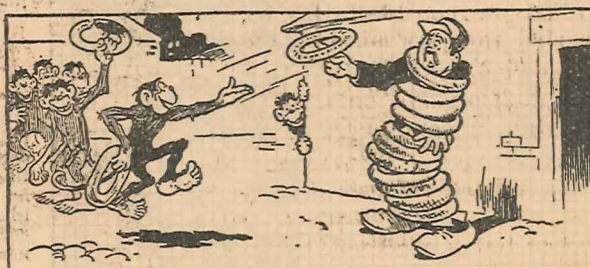
4. Men — vips — krøller kænguruerne pludselig sine spændstige haler sammen — og der, ja, der silter de to unge herrer mens dyrepasseren bretter op ærmerne for at tale et alvorlig ord med dem.

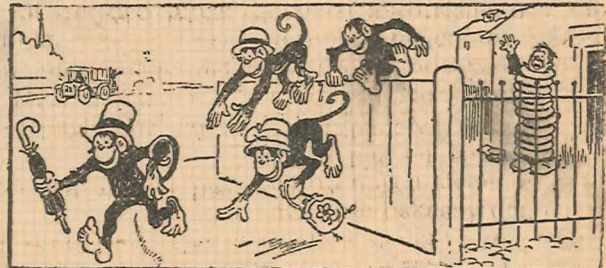
5. Ovenpaa den historie synes dyrepasseren at han vil ha litt adspredelse, og da han er en passionert ringspiller men desværre har glemt sine ringer hjemme, laaner han etpar slanger i terrariet.

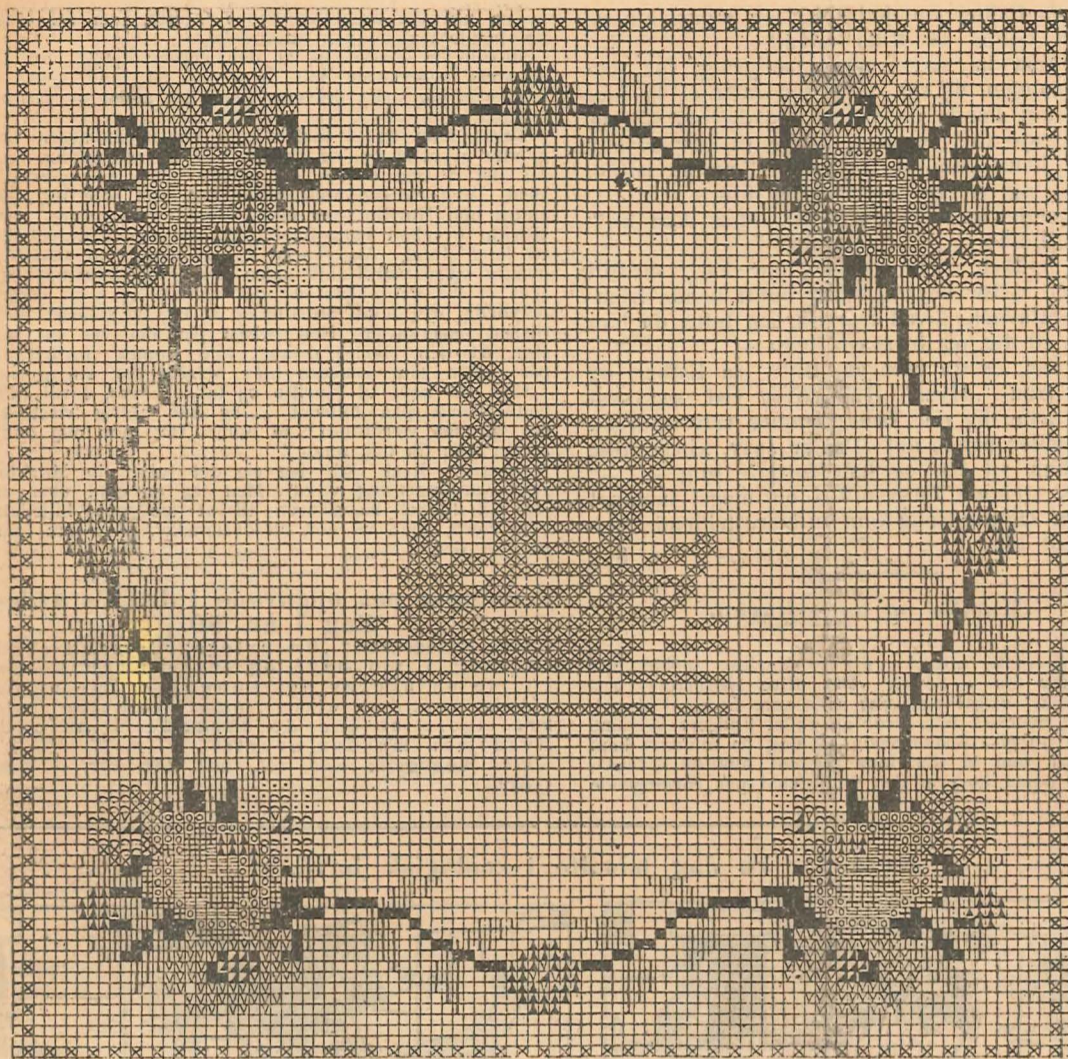
6. Han ber næhornet om at si te paa bakbenene og faar slangerne til at bite sig selv i halen, og paa den maate faar han baade ringer og maalpinde. Apekaltene borte bak gjærdet ser interessert til.

7. Uten at dyrepasseren vet et ord av det plyndrer apekaltene hele terrariet for alle de resterende slanger — og bruker nu dyrepasseren som maalpinde. Vips, daer den ene „ring“ efter den anden nedover den ulykkelige dyrepasser.

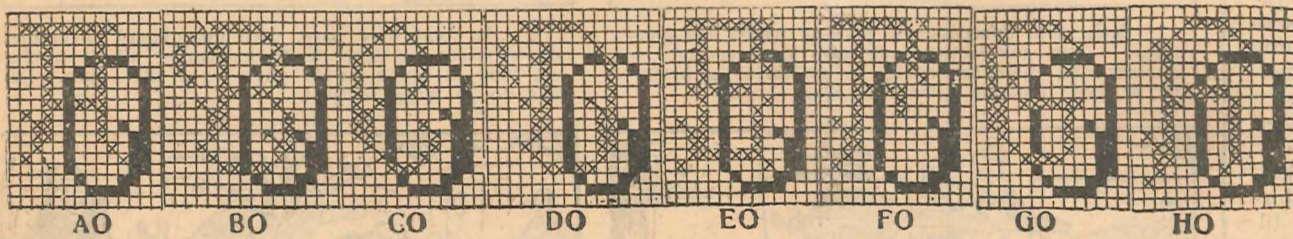

8. Da det uheldigvis bare er kvælerslanger som aperne har faat fingre i, saa holder de saa fast paa dyrepasseren at han ikke kan røre et lem; en situation som apekaltene naturligvis benytter sig av til at ta sig en ekstra fridag.

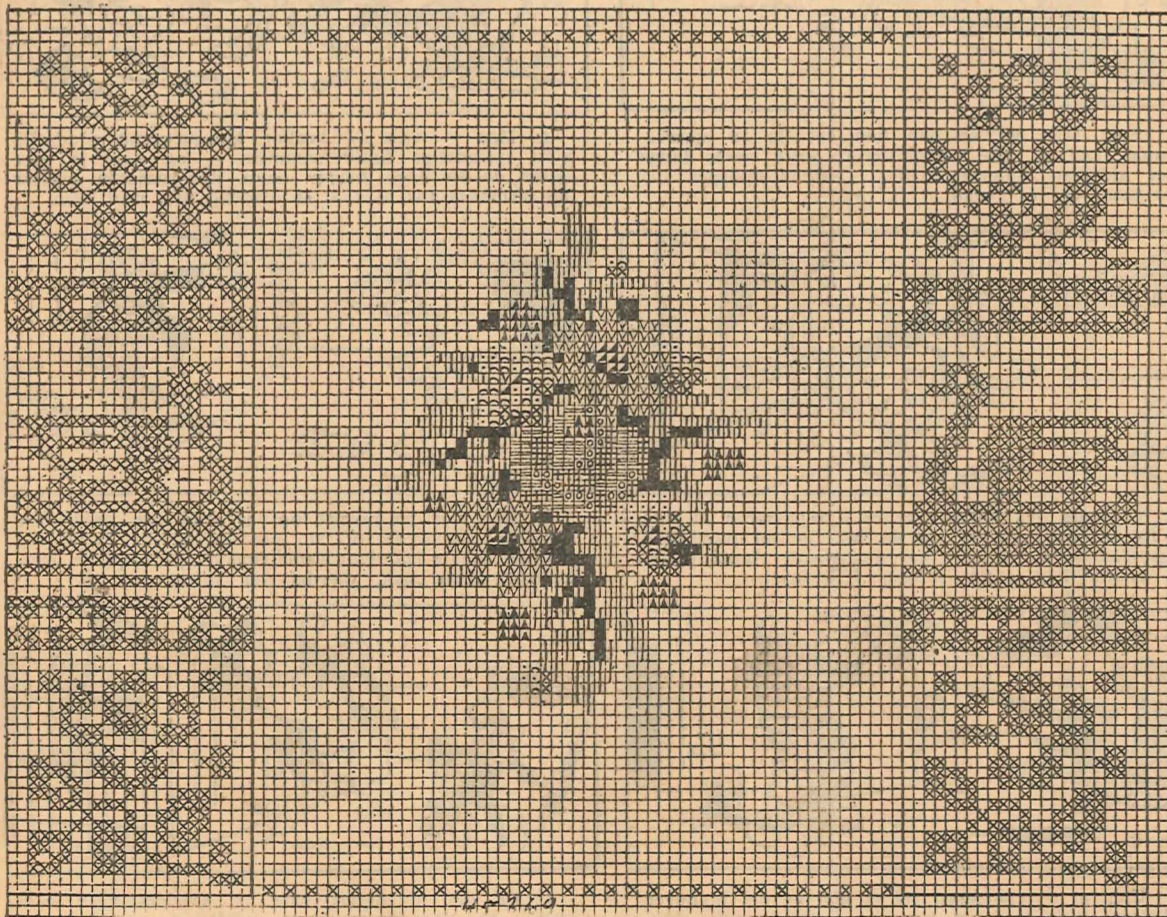

Bill. 2 Typemønster til natbordsteppet bill. 1.

Forklaring af Tegnene: lys rosa, mellem rosa, blegrød, rød, lysegul, mellembrun, brun, mellemblaa, lyseblaa, grøn, mørkeblaa.

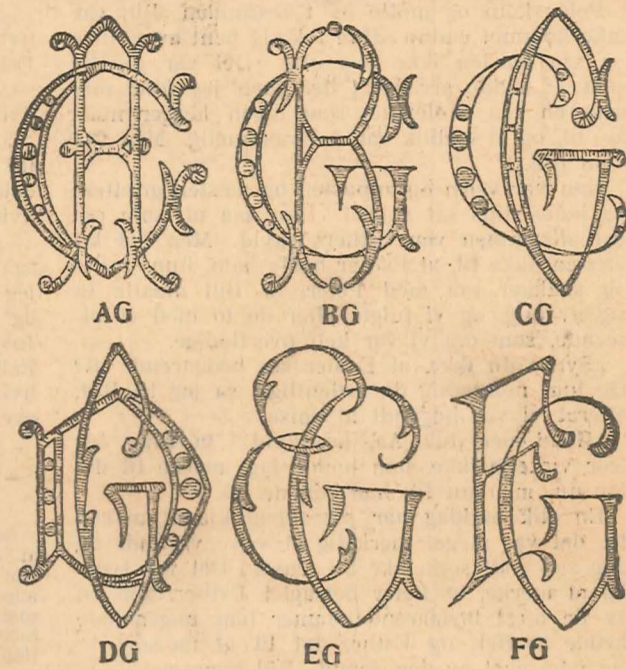
Bill. 11-18. Navnetræk i korsstingbroderi.

Bill. 1 Typemønster til nøglegåsen bill. 3

Forklaring af Tegnene: lys rosa, mellem rosa, blegrød, rød, lysegul, mellembrun, brun, mellemblaa, lyseblaa, grøn, mørkeblaa.

Hvad der interesserer damerne.

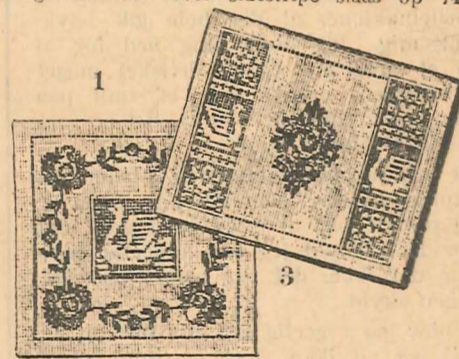
Bill. 5-10. Navnetræk i plattsom.

Natbordsteppede og nøglegåse med korsstingsbroderi og heklede motiver. (Hertil hører bill. 1-4.)

De pene arbejder broderes i korssting paa aida-, java-, panama- eller kongresstof, idet man udfører blomster og ranker med perlegarn eller glansgarn i de naturlige farver. Stoffet maa være av en slik finhet at 3 korssting fylder 1 cm. Svanene som her symboliserer den livskraft sønnen bringer, udføres enten i hekle eller filerarbejde. Til heklearbejde gjælder hver type paa monstret for 3 m. (masker), og for hvert hul hekles 2 l. (luftmasker) og 1 st. (stangmaske eller pinde). For hver fyldt (sort) type hekles 3 st. Naar der efter hullene følger 2 tætte typer ved siden av hverandre, hekles 7 st., er der 3 tætte typer, hekles 10 st., er der 4, hekles 13 st. osv.

Natbordsteppet bill. 1 er 40 cm. i kvadrat, og broderiet syes efter bill. 2. Det firkantede svanemotiv er 37 firkanter stort paa hver side, og man slaar op 116 l. (luftmasker) til det. Det syes paa med tætte knaphulsting, og stoffet klippes bort under det. Hvis man særlig vil beskytte stoffet mot at rakne op, kan man sy et par slikninger paa symaskinen, før man syr knaphulstingene ovenpaa dem.

Nøglegåsen bill. 3 er 42 cm. bred og 33 cm. hoi. Den bestaar av et stykke korsstingsstof, som er ca. 100 cm. langt, 42 cm. bredt, og det lægges tredobbelt sammen, saaledes at den ene del danner klaffen, hvorpaa mønstret bill. 4 anbringes. Svanemotivene som enten hekles eller fileres, anbringes her i sidefeltene. Monstret er 107 st. bredt, 81 st. hoi. Til hver sidestripe slaas op 74 l.

Bill. 1. Natbordsteppede med korsstingsbroderi og med heklet eller filert motiv. - Bill. 3. Nøglegåse med korsstingsbroderi og heklede eller filerte sidestriper.

Citroner som flekkmiddel.

Av alle de flekker som kan komme paa linnene, er rustflekker de værste. Paa den mest gaadefulde maate kommer de for det meste paa det bedste tui. Citronsaft har imidlertid vist sig som et udmerket middel til at fjerne rustflekker; dette middel kan man altid ha ved haanden, og det virker ikke skadelig paa tuiet. Man drypper litt citronsaft paa flekkene, lægger et temmelig lugtig klæde over og stryker hurtig henover tuiet med et varmt jern. Hvis rustflekkene nylig er kommet paa, behøver man i almindelighet bare at dryppe saft to ganger paa og stryke derover; er flekkene derimot ældre, maa man gjenta den samme fremgangsmaate nogen flere ganger, ofte en seks til otte ganger, men saa lykkes det i almindelighet ogsaa at faa fjernet selv meget gamle rustflekker.

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder
Tuber à 1.00.
Tandvand Kr. 2.00 og 4.00

Lilleborg

Kjerne-sæpe
tilfredsstiller selv den
mest kræse husmors
fordringer til en god
vaskesæpe.

Gigt i benene.
Et fortrinlig middel.

En anset videnskabsmand og professor i Chicago har fremslået elektriske indlægssaaler, som har vist sig at ha en forbausende helbredende virkning for gigt i føtter og ben. — Elektriciteten faar ved disse saale anledning til at virke paa de folsomme nerver under fotsaalen og meddeler derved en behagelig varme i føtterne samt raskere blodcirkulation, hvorved gigten forsvinder. Saalerne beskytter ogsaa mot fojolelse og mangeslags andre sykdommer. — Vi er Eneforhandlere for Skandinaviens for disse saaler og fører dem i alle a mindelige nummere. — Pris kr. 4.20 pr. par. Sendes mot forskudsbetaling, utenbys ogsaa mot postoprav fra **Morse-Agenturet, Rusløkveien 12, Kristiania.** (Opgiv fotens længde).

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fabrikation av de anerkjendte
Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.
Forlang katalog over de artikler, der
interessere Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Kalypin-pastiller
A. L.

er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrætsorganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk. Faaes paa Apotekerne.
Apothekernes Laboratorium

Husmødre kjøp
Fredr. Hvedings
norske
pudsemiddel
Blankolin

bedste eksisterende pudsemiddel for messing og alle blanke metaller.
Under overskriften "Et udmerket pudsemiddel" skriver bladet "Urd": Sjelden har kobber- og mesingtoilet skinner som nu, da vi bruker Fredr. Hvedings flytende pudsemiddel Blankolin. En tube er rigtig droi.

Reparationer av trækspil og talemaskiner
utføres paa vort verksted av førsteklasses fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.
(No. ges største specialforretning i trækspil og talemaskiner).
Luksuskatalog gratis og franko.

Pingvin
Læderolje
holder brunt og sort
skotøi mygt.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Haarfletter
av ægte haar og i alle farver fra
9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prove av haaret indsendes.
Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. 11. **Einar Lehn** Trondhjem.

I ETHVERT HJEM
vil „HOMO“ Haar-Klippemaskine være en kjær ven. „HOMO“ er overordentlig praktisk til bruk baade for børn og voxne. „Homo“ klipper haaret hurtig, jævnt og smukt. Den er stilbar, kan klippe haaret 3—7 eller 10 m/m længde. „Homo“ er helt igjennem precist arbeidet, er slepen samt smukt og extra godt fornikket. Pris kr. 8.50 pr. stk. Sendes utenbys m. postopr. el. forskudsbetal. + porto fra **L. HANDBERG & CO., Rusløkveien 12, Kristiania.**

DUX er den bedste slipemaskine til Gillette Blade

Komplet i etui kr. 10,00
over 18,000 i bruk

Kvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbakebetales beløpet FORSENDES PORTOFRI
Hovedagentur for Norge:
Marc Hansen & Einar Clausen A/S
Vaagsalm. 3, Bergen

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

Uhrmaker
VERLI
Armbaandsuhre.
Lommeuhre.
Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Bang & Tegner & Co.
Medieinske
Sæber
E x e m s æ b e

Alf Biercke
MALERVARER

Sportsfolk!
Skriv til
Frithjof B. Aaberg
og forlang
Prislister over
**Ski, Skipaabindinger,
Skøiter, Kjælker,
Lommelykter m. m.**
„Smart“ Cyklefabrik,
Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.
Telegr. adr. »Smartcyklen«.

— 4 —

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tiskaa-ne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit, motta nedenstaaende smtmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

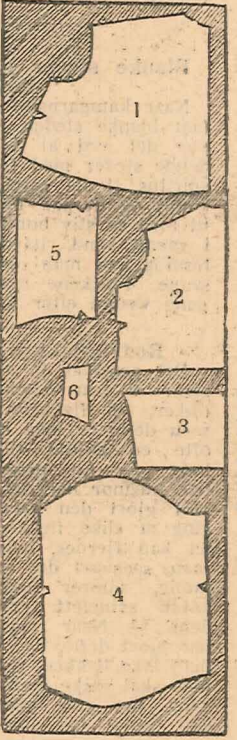
Sportsbluse til piker paa 15—17 aar.

Denne enkle, klædelige bluse av stripet flonet har ombredde forstykker. Bryslomme i venstre side. Blusen knappes med store knapper, og mindre knapper syes som pynt paa lommen. Paa de rynkede ærmer syes opslag. Der medgaar 1.75 m. stoff av 90 cm.s bredde. Mønsteret bestaar som bill. viser av 6 deler.

- Fig. 1. Forstykke.
- „ 2. Den halve ryg.
- „ 3. Den halve krave.
- „ 4. Ærme.
- „ 5. Mansjet.
- „ 6. Skulderdel.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av ryggen og kraven langsmed stoffets bredt.

Fig. 1. Forstykke.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 1. Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition!

AADGIVER
for
HUS OG HJEM
Paa Land og i By

Ved aarsskiftet.

De tolv klokkeslag har forkyndt at det gamle aar er tilende og at det nye i samme nu har holdt sit indtog. Blandt menneskene indbyrdes veksles ordene: „Glædelig nytaar, tak for det gamle“, og mot himlen stiger takord og bønner om lykke og velsignelse i det aar som slunder til. Mange har i aarets sidste timer bragt det svindende aar en varm, inderlig tak, en tak for alt det gode, de har mottat, en tak for alt det bitre, sørgelige, de er bliit forskaanel for. Og er det end ikke alle der har grund til at glæde sig over aaret som svandt, er der mange som med sorg i sind lænker tilbake paa det som dette aar tok fra dem, paa det haab som lagdes ode, eller den tunge sorg, de fik at bære, saa de har bare saa meget mer grund til at løfte blikket opad, op mot de evige stjerner som Gud har sat paa himlen som et tegn paa sin almagt; da vil sorgen dulmes og trøsten indfinde sig. Ved bønnens magt vil deres sjæler løfte

sig op til ham som elsker enhver av os som silt barn, og fred og glæde vil after ta bo i de bedrovede hjerter.

Ved aarsskiftet skuer vi tilbake og tar avsked for alltid med den gamle ven, nei, ikke for alltid. Det gamle aar med alt hvad der er bliit feilet og forsømt i det, men ogsaa med alt hvad der er bliit utrettet av godt, vil endnu en gang bli stillet os for øie, naar vort jordeaar som rundet ut og et evighetsaar begynnder. Da maa vi avlægge regnskap for hvert aar av vort liv.

„Det er ikke dødt, det er ikke dødt, hvad du sænket i tidens strøm, og sent eller tidlig vorder du møtt av all, av daad som av drøm.“

Derfor er et saadant aarskifte med dets paamindelse om tidens hurtige flugt en alvorlig ting som kan reise det spørsmål i hjertet: „Hvor lang frist er der endnu tilmaalt mig?“

Vi vil ikke lukke vort øie for de alvorlige stemmer — det er

VIL DE BLI

en duelig elektrisk montør, maskinist, verkfører, tegner, elektrotekniker, dampmaskinist, kjedelpasser etc., saa delta i vor undervisning pr. korrespondens. Ingen forkundskaper fordres.

OBS! Vore kursuser anbefales av flere av Sveriges mest fremragende ingeniører, saasom professorer, industri- & kraftverkschefer, montageingeniører m. fl. En mængde skrivelser bekræfter dette. Vi underviser ogsaa i enkelte fag saasom matematik, mekanik, maskintegning, elektr. ledningers montering, elektr. maskiner, vandturbiner, damp-

kjedler, dampmaskiner, dampturbiner, deres pasning og drift, landmaaling m. m. Forlang prospekt for det fag eller den beskæftigelse, som interesserer Dem! De faar det gratis! Udfyld kupongen og send os hele annoncen i aapen kuvert, frankert med et 5 øres frimerke.

Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut,
Kungsgatan 53. Dir.: Civilingenjör C. F. Lundberg. Malmö.
Send prospekt for den beskæftigelse eller det kursus, jeg har understreket.

Navn

Bopæl

Postadr.

Det Norske Livsforsikringsselskap

FRAM A/S

overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig præmiebetaling.

Nilen kem. Fabrik,

Kristiania.
Telegr. adr.: Nilwollo.
Egg-, Bake- og Vaffelpulver etc.
er og blir bedst.

Fedora Sæpen

gjør teinten ren og klar, hals og hænder hvite og myke!

Parfumerie

Sælges overalt. J. Graarud, Bergen.

Verdens bedste ideal-barberknive prøvet ad elektrisk vei og anerkjendte for de es uovert æffelige ho dbarhet. Guldmedalje Chicago, Paris. Sende. mot ett rkr v 7 kr., 2 stk. 13 kr. franko. Over 2 millioner i b uk. Sterke barbe-ko te av ekte svenskt grævlinochaar 2 kr. Pengene faas igjen e'te 3 maaneders prøve, hvis De ikke blir tilreds. Bemerk! Ingen humbug. O'finderer V. Svensson, Gullringen, Sverige.

Skaldethed helbredes fuldstændig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen,

Torvgaten 14, Kristiania.

Pi bruker Nordström & Due?

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Specialitet:
Bedre Harmonikaer.

Wilhelm Lanka,
Gera Reu-s. lyskl. 7.
Harmonika fabrik.
Katalog mot indsendelse av 1 krone.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 67,500,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**
Filialer: **Brogaten 11** og **Sofienberggt. 6.**

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Tegn Deres forsikring i
„NORSKE LIV“.

Brük Bibrin) itide, saa mister De ikke haaret.
Bibrin) er det mest effektive middel mot flaa.
BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

— 2 —

godt at lytte til dem — det er det samme om vi er unge eller gamle. De lærer os at vurdere den tid som er git os og at benytte den frist der er skjænket os, de lærer os at virke og arbeide saa længe det er dag, før natten kommer, da ingen kan arbeide. Klokkelagene i nyttaarsstunden skal ikke være avskrækkende for os, men de skal være advarende, formanende og rope til os: „Gjør dig flid!“

Det nye aar er nu inde. Med ængstelig forventning, med feberagtig uro i sindet ser mange det ukjendte imøte, mens andre kanskje allfor freidig venter sig alt av det. Held den som yner det med stille hengivelse i Guds vilje, enten det bringer glæde eller smerte, taarer eller smil. Vi i vor kortsynthet kalder under tiden det for en ulykke som senere viser sig at være en vidunderlig lykke, og ofte forekommer det os at være lutter lodig guld, som senere forvandles til værdiløst støv mellem vore hænder. Hvor ofte maa vi ikke erkjende, at vi selv er skyld i de ulykker og uheld som har møtt os; de er utsprunget av vor egen uforstand og synd. Hvor mange ganger har vi ikke selv forsømt at gripe til i rette tid, naar lykken nærmet sig os; hvor ofte har da ikke en opsættelse, et øieblikks mækelighet revet heldet ut av hændene paa os, og saa faar senere skjæbnen eller forsynet skylden. Allikevel mener vor Fader i himlen det godt med os alle og vet bedre end vi selv hvad det hadde gavnet os, hvis vi

ikke selv hadde staaet vor lykke iveien.

For det fordres jo av os, at vi ikke uten motstand skal la det onde og de gode komme over os; vi har ikke lov til at staa uvirksomme og si om alt, at det er skjæbnens tilskikkelse. Tvertimot! Der forlanges at vi skal arbeide og bede! Det jordiske liv fordrer sin del, vi skal gjøre vor pligt herved, skape og virke saa lang dagen er, og saa haabe paa velsignelsen av vort arbeide ovenfra. Det daglige samliv med Gud gjennom bønnen skal styrke vor tro, saa vi faar fuld erkjendelse av Jesu ord: „Søker først Guds rike og hans re'færdighet, saa skal ogsaa alle disse ting til-lægges eder!“

Saa vil vi da med et freidig sind ta imot det nye aar og ikke stille for store fordringer til det, uten selv at gjøre vor indsats; prøver vi selv med ærlig vilje daglig at komme Gud nærmere, da vil vi ogsaa faa evnen til at leve livet vakkert og harmonisk, til at uløve gode og ærlige handlinger og dermed sprede glæde og skjønhet omkring os.

„Du, som veien er og livet, dig vi har vort haandslag givet, Jesus, dig, paa hvem vi tror; mellem alle verdens røster, din er ene den, som trøster, led os i dit hyrdespor.“

Giv at vi dig følge efter, nær de smaa, de svake kræfter, bøl vor vilje, smelt vor trods. La dit navn i hjerlet brændes,

— 3 —

saa ved dig vi her maa kjendes, at du hist maa kjende os!“

Hjemmet.

At vaske kulørte silkestrømper.

Kulørte silkestrømper kan renses uten at farven taper sig, hvis man lægger dem i kaldt vand som er tilsat litt boraks; efter nogen timers forløp vasker man dem med sodafri saape, skyller dem dygtig i rent vand og tørrer dem. Mens de endnu er halvt fugtige, stryker man dem paa vrangen.

Blanke steder paa kamgarnstøf.

Naar kamgarnstøf hist og her har faat blanke steder, kan man hjælpe paa det ved at væte de paagjældende steder med fortyndet salmiakspiritus (1 del salmiak til 10 deler vand) og derpaa børste dem dygtig ut med en stiv børste som er dyppet i varmt vand. Istedetfor salmiakop-løsning kan man ogsaa bruke galde-saape. Flekkene maa da endnu en gang vaskes efter i rent vand.

Rødvinflekker paa duker.

Det paastaas jo at hvis man tilde strør salt paa rødvinflekker paa hvite duker, vil flekkene forsvinde helt; men dette er ikke tilfældet, der blir

ofte en skjold til-bake. — En praktisk husmor har der-mot gjort den erfaring at slike flekker let kan fjernes, hvis man, saasomt det er mulig, smører rent, kaldt svinefett paa dem. — Naar man har gjort dette, rører man ikke flekken, før man skal vaske næste gang, da gnir man den kaldt ind med grønsaape og vasker den efterpaa ut i

lunkent vand; da vil man ikke kunne opdage det mindste spor av flekken.

At rense vindusruter.

Naar rutene er blitt smudsige av mureren, hvitneren eller gipsmakeren, er det godt at fugte dem med sterk eddik eller fortyndet saltsyre (for-sig'ig, gift). De matte steder forsvinder saa, og efterat ruten er skyllet efter med rent vand, blir den atter klar og gjennemsigtig.

Godt middel mot snue og halskatarr.

Et udmerket middel mot snue og halskatarr er citronsaft som man presser ut i sin hule haand og gjennom næsen snuser ind i munden. I regelen er det nok til at fordrive den mest haarnakkede katarr at gjenta denne fremgangsmaate to eller tre ganger og det enten katarrren har sat sig fast i næsen eller halsen.

Et andet godt middel mot forkjølelse er følgende:

2 eggblokker piskes med 1 ske sukker; derefter tilsætter man eddik og spiseolje, 1 skedful av hver del, rører blandingen godt sammen og drikker den paa en gang.

Løklugt fjernes fra hændene.

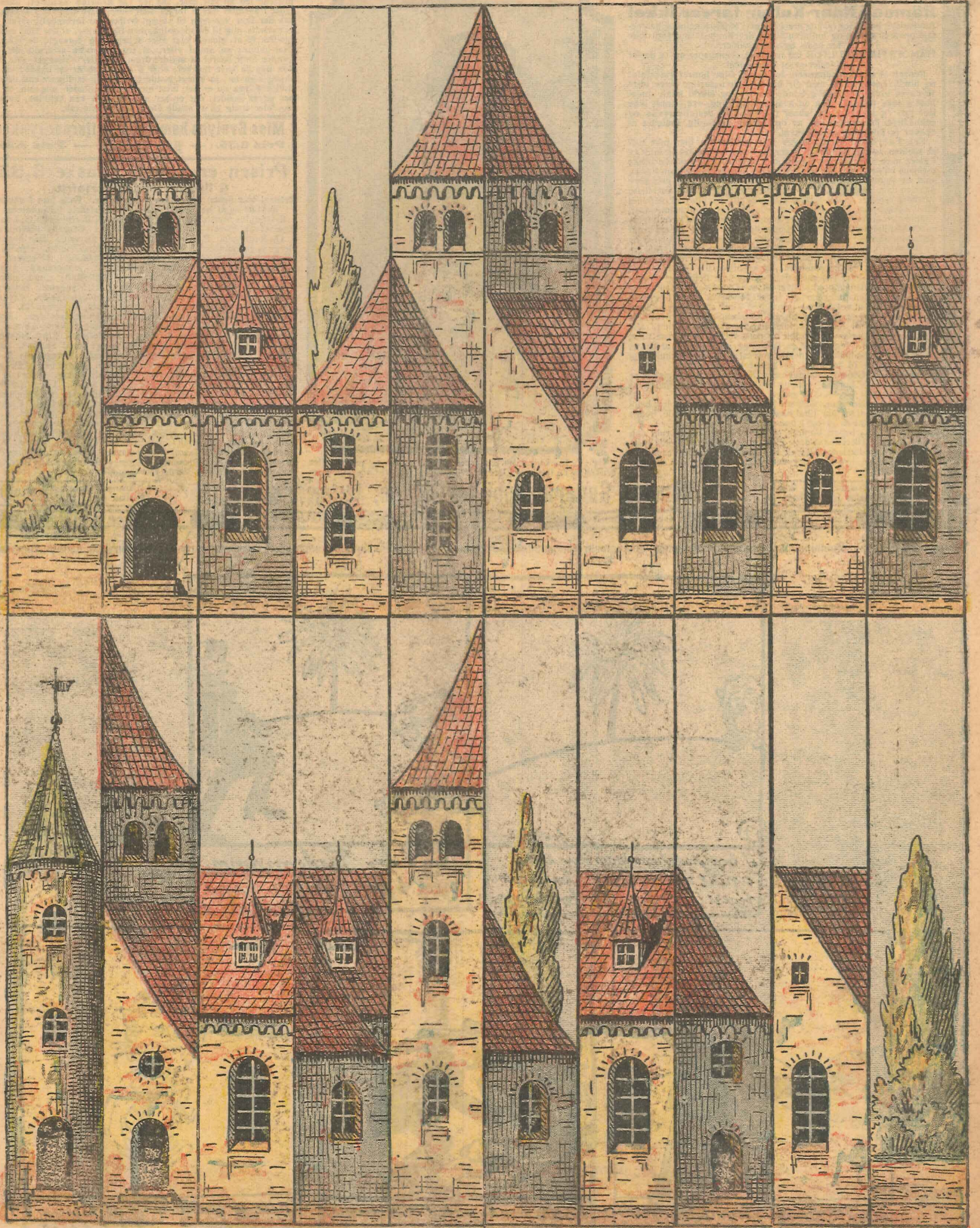
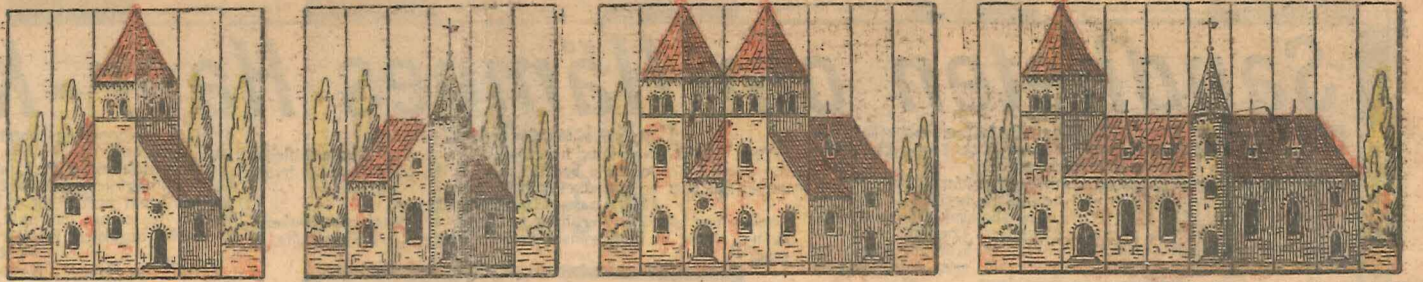
hvis man har nogen draaper salmiakspiritus i vaskevandet og skyller hændene dygtig i det.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haand- arbeidet nr. 1:

Pris. _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 200 bedes betalingen ind-sendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

Trods de faa brikker kan man av dette byggespil opføre utrolig mange huser. Som modelene viser er bygningene plastiske, d. v. s. iilsyneladende har de dybde og perspektiv. Dette fremkommer ved fordelingen av lys og skygge paa brikkerne. Siden klebes paa tykt pap og klodsene skjæres ut som vanlig.

En ny slags byggeklodser med plastisk virkning. (Se ogsaa modellene side 30.)

Ugitt og trykt av A/S „Allers Familie-Journal's trykkeri, Storgaten 49, Kristiania.